

1969 – 2001

32 anys

gaudint del lleure

ÍNDEX

EL CONTEXT SOCIAL ..... Pag 2

HISTÒRIA DEL CLUB D'ESPLAI LA PINYA ..... Pag 3

- La implicació de la Parròquia ..... Pag 4
- Activitats del Club ..... Pag 4
- Obres a la casa de colònies de Pedra ..... Pag 5
- El pastor de Pedra ..... Pag 6
- Obres als locals de La Pinya ..... Pag 6

L'INICI DE L'ESPLAI SETMANAL - 1972 ..... Pag 7

- ELS TALLERS ..... Pag 7
  - Muntanya - 1972 ..... Pag 7
  - Muntanya - 1984-85-86 ..... Pag 9
  - Revista ..... Pag 11
  - Aeromodelisme ..... Pag 12
  - Guitarra ..... Pag 13
  - Pinyó (Sala de jocs) ..... Pag 13
  - Biblioteca ..... Pag 14

- GRUPS D'ANIMACIÓ ..... Pag 14

ELS ANYS 80 - 90 ..... Pag 14

- ELS 80 ..... Pag 15
  - L'equip ..... Pag 16

- ELS 90 ..... Pag 17
  - Curs 96-97 ..... Pag 17
  - Curs 97-98 ..... Pag 17
  - Curs 98-99 ..... Pag 18
  - Curs 01-02 ..... Pag 18

EL TANCAMENT DE LA PINYA - 2001 ..... Pag 18

LES ACTIVITATS D'ESTIU ..... Pag 19

- LES COLÒNIES ..... Pag 19
- ELS CAMPAMENTS ..... Pag 43
- LES RUTES ..... Pag 51
- ELS CAMPS DE TREBALL ..... Pag 52

TESTIMONIS ..... Pag 52

VARIS ..... Pag 63

EPÍLEG ..... Pag 75

AUTORS DE LA PUBLICACIÓ ..... Pag 75

EL CONTEXT SOCIAL

Per posar en context l'origen i la posterior trajectòria de més de trenta anys del "Club d'Esplai La Pinya" que s'inicia amb l'organització d'unes colònies estiuenques el 1969 a càrrec d'una Fundació d'arrels cristianes, convé tenir presents tot un conjunt de circumstàncies i fets de diversa índole.

D'una banda, la societat espanyola i la catalana als anys seixanta cada vegada és més crítica i reivindicativa respecte al poder autoritari del franquisme en tots els aspectes. Particularment, els barris de la ciutat de Barcelona manquen de tot tipus de serveis.

Des d'un punt de vista sindical la crítica al sindicat vertical del règim franquista condueix a l'origen de Comissions Obreres a mitjans dels anys seixanta amb el seu èxit en les eleccions de l'any 1966 i la posterior persecució dels seus líders pel TOP (Tribunal d'Ordre Públic) i la promulgació de l'estat d'excepció el 1969.

D'altra banda els successos de París, coneguts com a Maig del 68, iniciats amb una cadena de protestes estudiantils, principalment universitàries i posteriorment sindicals, que es van dur a terme principalment a París durant els mesos de maig i juny de 1968 posaven en qüestió la societat de consum, el capitalisme, l'imperialisme, l'autoritarisme i en general desautoritzaven les organitzacions polítiques i socials de l'època, com els partits polítics, el govern, els sindicats o la mateixa universitat. Aquest pensament també va tenir la seva influència en els moviments socials, polítics i sindicals de la societat molt crítica amb el règim franquista.

Al barri Bon Pastor, sota la tapadora de l'Associació de Caps de Família, va operar a principis de 1970 una plataforma de partits d'esquerres (PTE, PSUC, PSC i alguns independents vinculats a moviments cristians) que va liderar tot un conjunt d'accions i manifestacions que pretenien minar el règim d'en Franco i aconseguir millores de tota mena per al barri (semàfors, ambulatori...) i que posteriorment va donar origen a l'Associació de Veïns del Bon Pastor.

També l'Església espanyola i catalana, després de molts anys de col·laboracionisme amb el Règim, havia iniciat una crítica al sistema i en moviments de base com la JOC (Joventut Obrera Cristiana, creada el 1934) la HOAC (Germandat Obrera d'Acció Catòlica, creada el 1946) es va apostar per participar en plataformes, sindicats i moviments socials sense cap vinculació amb l'Església, però molt crítics.

Al Bon Pastor, Mossèn Joan Cortinas des de 1940, observant totes les mancances de serveis, promou tot un conjunt

d'iniciatives, com la creació d'un dispensari, posar a disposició dels veïns l'espai que inicialment va funcionar com a Església al carrer Estadella, al costat de l'actual Església, com a Llar Obrer, on es podia jugar, xerrar, formar-se... També impulsa la construcció de les Escoles Parroquials (1956, noies) (1964, nois). Per al funcionament de les escoles compta amb la incorporació de les religioses del Nen Jesús que

posteriorment van tenir gran protagonisme en l'esdevenir de La Pinya i els religiosos marianistes. També es va crear una Comunitat de Jesuïtes que va participar activament a les iniciatives socials.

Va ser particularment important per a La Pinya el fet que a partir del 1970, juntament amb altres barris de la perifèria, es fundés la JOBAC (Joves cristians de barris obrers i ambients populars) un moviment per a joves que des del compromís cristià buscava una societat més justa (en la seva fundació hi van participar, entre d'altres, el Pep Soler i el Josep Maria Romaguera, posteriorment sacerdots del Bon Pastor, el Josep Hortet, l'Iñaki Echebarria, marianista, les religioses Mireia Galobart, Cruz Santidrián...) La JOBAC del Bon Pastor va ser una font important de monitors i monitores de la història de La Pinya.

És en aquest context quan l'Església, que havia col·laborat amb el poder durant la dictadura, comença a estar més

propera a les classes populars d'acord amb directrius de Càritas i d'altres institucions i quan entitats com el Patronat Barcelonès de Promoció Social, amb arrels cristianes, decideixen col·laborar al Bon Pastor oferint unes colònies d'estiu per als nens i nenes que possiblement no podien accedir a aquest tipus de servei (aquestes colònies van tenir lloc a Pedra, petit nucli pertanyent al municipi de Bellver de Cerdanya, als peus de la serra de Moixeró, l'estiu de 1969).

Posteriorment van posar a disposició del barri i de La Pinya uns soterranis de set-cents metres quadrats per poder utilitzar-los durant la setmana i dur a terme tota mena d'activitats educatives i de lleure (música, muntanyisme, teatre, reunions...)

HISTÒRIA DEL CLUB D'ESPLAI LA PINYA

A principis dels anys seixanta, una entitat privada, La Cooperativa La Encarnación, edifica al carrer Cresques del Barri Bon Pastor, al costat del que actualment és la Plaça de Mossèn Joan Cortinas, un edifici d'habitatges socials que es coneixeria com "los pisos rosas" pel color de la seva façana.

D'altra banda, i com ja hem indicat una institució filantròpica, el Patronat Barcelonès de Promoció Social integrat per persones influents de Barcelona i que estaven relacionades amb el Lions Club de Barcelona, una entitat internacional de caràcter filantròpic, al llarg del curs 1968-69, veient les mancances dels infants del barri va decidir promoure unes colònies estiuenques en el que havia estat la Rectoria de Pedra, situada a sota de l'església de Sant Julià de Pedra (Segle XI), pertanyent al municipi de Bellver de Cerdanya, a Lleida. Molt a prop d'aquesta hi havia la masia d'en Carlets, el fill de la qual, el Ventura, durant les Colònies portava cada nit la llet que s'havia de prendre el matí següent.

Per a l'organització de les Colònies el Patronat va comptar amb la col·laboració del Joaquim Cuadrada i de la seva senyora Mari Àngels Basquens que durant els primers mesos de 1969 van parlar amb Mossèn Joan Cortinas, batle de l'Església del Bon Pastor, els professors dels col·legis del barri (Cristóbal Colón, Bon Pastor i Acadèmia Sant Jordi), va reunir joves monitors i monitores procedents d'algunes escoles barcelonines així com també alguns joves universitaris que es van encarregar d'organitzar les colònies dels anys 1969, 1970 i 1971 a Pedra.

Durant els tres primers anys de colònies van participar com a monitors i monitores el Chemari Palà, el Manel Delàs, l'Assumpta Rafel, el Jaume Plana, el Pepe Andrés, el Xavier Vidal-Folch, la Clara i la Blanca Garí, la Marta Soler, la Carmen Tort, la Mari Àngels Coma-Cros, el Roberto Fernández, el Ramón Guardia, la Teresa Raventós, l'Amparo Rocabruna, el Cayo Alegre, la Montse... La Carmen Viñas i l'Esther es van ocupar de la cuina durant aquests anys amb gran reconeixement per part dels monitors i monitores i dels nens i nenes.

Durant el segon any es van incorporar per participar en l'organització i atenció de les colònies de l'estiu diversos professors i professores del Col·legi Bon Pastor: el Javier Bustamante, el Jesús Arias, marianistes tots dos, el Paco Ramos, la Cristina Fernández, la María Merino, la Isabel Sánchez... A les colònies de 1971 es va incorporar com a monitor el Javier Blanco que fins aleshores havia participat com a xaval a La Pinya.

El bon desenvolupament de les colònies va provocar que a principis del curs 1970-71 es creés La Pinya, un club d'esplai que organitzaria activitats durant la setmana i els caps de setmana, tenint com a local el subterrani de "los pisos rosas". Prèviament el Patronat havia demanat a la Cooperativa l'Encarnació la cessió del subterrani de l'edifici de "los pisos rosas" amb la intenció de comptar amb espais per portar activitats educatives i lúdiques amb els nens i nenes del barri. Va ser un local amb diferents habitacions, mal ventilat i que, amb certa freqüència, patia problemes pel trencament de les canonades de l'edifici.

Els dies previs al Nadal del 1971 es va organitzar als locals una festa en la qual membres del Patronat Barcelonès i del Club Lions de Barcelona van regalar joguines als nens i nenes. Aquest fet va provocar una ruptura entre els monitors, la propietat dels locals i el propi Patronat per entendre que es tractava d'un tipus d'acció caritativa que estaba fora de lloc. La crisi va conduir al tancament dels locals, la paralització de l'organització de les colònies i la retirada d'alguns dels monitors inicials.

Per aquesta raó el Col·legi Parroquial Bon Pastor, en col·laboració amb monitors de La Pinya interessats a mantenir aquesta plataforma educativa al barri, va organitzar unes colònies al juliol del 1972 a Cerdans, al Montseny, a prop d'Arbúcies.

Acabades les colònies i pensant en la necessitat que tenia el barri de mantenir La Pinya, uns monitors (la Margarita Clarassó, la Rosa Gutiérrez, Roberto Fernández i l'Iñaki Echebarria) van tenir contactes amb la família Delàs i representants del Patronat, que van conduir a que es reobrissin els locals i s'iniciés una nova etapa liderada principalment des del mateix barri.

A partir del 1973 es van incorporar com a monitors, tant de les activitats als locals de La Pinya com dels diferents torns de colònies, joves del barri: l'Antoni Remolins, la Dolors García, la Maria Antònia Suay i altres universitaris de Barcelona com el Toni Cusó, la Iona Ferrer, la Margot Pena, el Juan Pena, la Margarita Sanz, el Lluis Quer, la Mireia Duñach, la Cristina Manresa i l'Elena Manresa...

Durant aquests anys es va produir la incorporació com a monitors d'un bon nombre de joves del barri que havien passat per les colònies i participat en les activitats de La Pinya: el Javier Blanco, la Loli Rubio, el Miguel Borrego, la Loli Morillas, el Felipe García, la María Rosa Hernández, el Francisco Larrosa, el José Eduardo Gil , la Rosa Malet, el

Benjamín Torcal, el Jordi Cases, el Jordi Gracia, el Jordi Bustos, la Pepi Morillas, la Mar Pastor, el Fernando Dieste, el Vicente Torondel, el Paco Clares, l'Alfonso Romero, el Luis Moyano, el Pedro Luis Lebrero, la Pili Morillas, el Manolo Morote, la Laura Pérez Cifuentes, el José Antonio Corbalán, la Begoña de Eyto, la Cristina Ortega, la María Ruíz, la Marta Subirón, el Jesús Fernández, el Gustavo Abad, el Pepe Pradas, la Goretti Ferrando...

Posteriorment el relleu el van agafar l'Emilio Martínez, el Rafael Senarega, el José Manuel Higueras, la Maribel Manrique, el Javier Abad, el Jorge García, la Luisa Marín, la Montse Barón, la Lola Serna, el Sergio Vega (Wily), el Juanjo Sánchez, el Juan Carlos Santamaría, l'Esther Santamaría, el Juan Luis Benítez (Luiggi), l'Ángel Borregón, el José Luis Miguélez (Darwin), el Tomás Ramírez, el Juanfran Borrego...
La renovació de monitors provinents dels grups més grans d'infants de La Pinya va ser una tònica que es va mantenir fins al final de la vida de l'esplai. De fet, amb la perspectiva de la història, es considera que la formació i relleu de monitors va ser una de les activitats més reeixides i que va permetre el manteniment del club i les colònies durant més de trenta anys.

Als anys 80 i 90 van ser responsables/coordinadors de La Pinya el Manolo Morote i posteriorment el Juanjo Sánchez, que provenia de la JOBAC (moviment de joves cristians compromesos socialment). Al 1995 el Juanjo se'n va anar a viure a Pedra per gestionar l'ús de la casa de colònies. Durant aquest període es va repartir la responsabilitat amb la Cruz Santidrián, religiosa de l'Infant Jesús i professora del Col·legi Parroquial i es va crear una coordinadora de responsables de cada grup que era una espècie de secretariat que executava el dia a dia entre assemblees. Una de les seves tasques era formar nous monitors per als anys futurs, entre ells, l'Alfonso Rodríguez (Sito), el Juanma Gómez, el Periko Alarcón, la Meritxell Imaña, la Sandra Espasandín, l'Anabel Amador, la Sonia Arenas, el Pedro García (Simpson), l'Eva Gloria Muñoz, el Litus, el Pedro Díaz (Gula), la Sonia... També es va incorporar a La Pinya l'Elia Mayor, religiosa de l'Infant Jesús.

En aquesta època el gruix dels monitors era una barreja de joves de la JOBAC i de joves que des d'infants havien crescut en els grups de l'esplai. Va tenir un especial paper dinamitzador a les colònies, campaments i rutes el Rector de l'època, el Josep Maria Romaguera que va acompanyar molts d'aquests infants en la seva transició a monitors.

Els darrers anys de La Pinya, l'esplai va veure néixer un teixit de serveis socials públics i privats que van començar a suplir les activitats que realitzava La Pinya amb més recursos de que disposava el centre. Això va provocar que a poc a poc els nens del barri anessin ocupant places als casals i colònies de l'Ajuntament, d'escoles, de fundacions, etc. fins que finalment va haver de baixar la persiana l'any 2001.

Aquesta és la història aproximada d'una iniciativa que va ser exitosa durant més de trenta anys, que es va dur a terme per l'entusiasme i dedicació desinteressada de més de cent quaranta persones (monitors, cuineres...) que van col·laborar en el creixement personal d'uns cinc mil nens i nenes, adolescents, pares i mares i que també va suposar la creació de llaços d'amistat i estima que perduren en el temps.

Convé posar en relleu que en tota la història de La Pinya i de les seves colònies tots els monitors i monitores han treballat sense cobrar, és més, en algunes circumstàncies han pagat les colònies o altres necessitats i han consumit el seu temps lliure i les seves vacances laborals posant a disposició els seus cotxes, instrumental... Fins i tot han aconseguit que alguns dels pares col·laboressin en tasques diverses per millorar les instal·lacions. Sense la seva dedicació i generositat no hagués estat possible contar una història de tants anys.

La implicació de la Parròquia

Tot i ser un esplai laic sempre va estar sota la protecció de la parròquia. De fet era membre del Moviment de Centres d'Esplais Cristians (Pere Tarrés). Als locals de la parròquia es feien les reunions setmanals de monitors, les religioses de l'Infant Jesús van ser un puntal de l'esplai (la Mireia Galobart, la Cruz Santidrián, l'Elia Mayor i la Mª Jesús) els rectors Pep Soler i J. Mª Romaguera van fer d'intendents a colònies i campaments, el Jesuïta Alberto Losada també es va implicar a la seva manera amb les colònies.

Activitats del Club

Acabades les colònies estivals de cada any, es tornava a obrir el Club tots els dissabtes a la tarda des del setembre fins al juny, tal com ho havia fet en els seus inicis de 1969-70 i funcionava organitzat al voltant de tres grups: "Petits", "Mitjans" i "Grans" per poder desenvolupar activitats d'interès d'acord a les diferents edats. Cada grup tenia els seus monitors. Durant aquest temps s'atenia un grup total d'uns cent nens i nenes. També s'organitzaven reunions amb els pares.

Es va començar a obrir durant la setmana i els diferents grups duien a terme activitats diferents: manualitats, discussió de temes d'actualitat, jocs... Van tenir especial interès els tallers: Muntanya, Revista, Biblioteca, Pinyó (Sala de jocs), Guitarra i Aeromodelisme.

Molts caps de setmana s'organitzaven sortides a la muntanya o es visitaven altres parts de Barcelona.

Tampoc va faltar entre les intencionalitats educatives de La Pinya l'interès per inculcar als nois i noies el compromís amb el seu propi barri per millorar els seus serveis i participar en les reivindicacions que poguessin suposar unes millors condicions de vida per al barri i els seus habitants. Es va participar, als anys setanta, en les reivindicacions com la dels semàfors, l'ambulatori, la creació de l'Associació de Veïns, els drets socials i polítics vinculats als anys del final del franquisme i primers anys de democràcia.També cal destacar la col·laboració de La Pinya, any rere any, a la Festa Major del barri organitzant activitats lúdiques i recreatives infantils i al Carnestoltes, participant i animant la rua.

Obres a la casa de colònies de Pedra

Es va fer una primera reforma l'any 1987 duent a terme una ampliació de la planta baixa i es van fer lavabos i dutxes noves, les despeses de les quals van anar a càrrec de les Religioses de l'Infant Jesús. Fins aleshores la casa estava en règim de lloguer per part del Patronat i a partir d'aquell moment es va pactar un lloguer amb dret a compra al Bisbat de la Seu d'Urgell, propietari de la Rectoria, per part de l'Orde de l'Infant Jesús liderada per la Mireia Galobart, que era en aquells moments monitora de La Pinya i la Provincial de l'Ordre.

Les obres de reforma i ampliació definitiva de la casa de colònies de Pedra es van dur a terme el 1994 i els treballs finals el 1995, comptant com a entitat promotora el Patronat Barcelonès de Promoció Social i com a delegada la Mireia Galobart. El treball tècnic va anar a càrrec del Roberto Fernández, arquitecte, que havia estat un dels primers monitors i una bona part de les gestions del projecte de reforma i de la seva legalització van anar a càrrec del Juanjo Sánchez, que s'havia traslladat a viure a Pedra acompanyat del Pedro Alarcón i més tard pel Jordi Folch, que es van encarregar també de realitzar les obres finals de condicionament fent de paletes, pintors...

Per gestionar la casa de Pedra es va crear una Fundació promoguda per l'Orde de les Religioses de l'Infant Jesús en la que estaven, a més de la Mireia Galobart, la seva germana l'Asunción Galobart (economista), el jesuïta Alberto Losada, l'Iñaki Echebarria i el Carlos Losada (nebot de l'Alberto Losada i posteriorment director general d'Esade 2000-2010).

Finalment es va inaugurar a l'octubre del 1996 aconseguint la corresponent llicència d'activitat com a casa de colònies. Un cop consolidat el projecte Juanjo Sánchez va continuar a Pedra com a gerent de la casa i es va incorporar la Mari Carmen Mariñas com a cuinera, provinent de l'escola Avenir de les Religioses de l'Infant Jesús i que es va quedar fins a la seva venda i tancament. Durant els darrers anys del funcionament la Rectoria s'utilitzava a l'estiu per a colònies de La Pinya, d'un esplai del Port (Zona Franca) vinculat a una comunitat de les religioses de l'Infant Jesús, entre elles la Margarita Clarassó i l'Esplai de Bellvitge.

Al llarg del curs també s'utilitzava la casa per a reunions de joves de la JOBAC, de la JOC i es llogava a famílies i particulars, fonamentalment del Bon Pastor. També es llogava a excursionistes i persones que anaven a esquiar a les pistes properes. Com que l'explotació de la casa no permetia el seu manteniment, van ser les religioses que generosament van aportar durant uns anys una bona part dels recursos econòmics necessaris.

Finalment es va decidir el tancament i la venda de la casa el 2001 perquè els esplais que la utilitzaven van anar desapareixent. No tenia gaire sentit que un Patronat Benèfic sustentés una casa sense una finalitat social així que es va optar per la venda i així saldar el deute de la hipoteca contret en el seu moment per la compra d'aquesta per part de l'ordre de les Religioses de l'Infant Jesús.

El pastor de Pedra

Durant els primers anys i particularment durant les obres de remodelació de la casa de Pedra, es va comptar amb la col·laboració per a qualsevol tipus de necessitat del Pep, el Josep Ginesta "Nange", el pastor de Pedra, persona especialment volguda i recordada tant pels monitors com pels infants i per participar en la vida de la colònia i la seva destresa a treballar la fusta i fer bastons de boix i collars que regalava a les monitores que "li feien més gràcia".

Obres als locals de La Pinya

També convé indicar que el 1999 es van dur a terme reformes als locals de La Pinya a càrrec del Roberto Fernández i que van comptar amb la col·laboració de l'enginyeria de l'Antoni Cusó GCA, tots dos antics monitors, i que van permetre la legalització de l'activitat.

L'INICI DE L'ESPLAI SETMANAL - 1972

Com que els estius de colònies havien estat un èxit es va veure la necessitat de continuar l'activitat lúdica durant el període que anava d'unes colònies a les següents de manera que el setembre 1972 es va tornar a obrir i iniciar l'organització d'un club setmanal tots els dissabtes, que més tard es va ampliar a algun altre dia de la setmana, on els nois podrien estar atesos i desenvolupant l'esperit que tant els havia agradat a les colònies de Pedra. Així que, amb la cessió dels locals situats als baixos de "los pisos rosas" que ens havien cedit amablement des del Patronat de l'Habitatge, comencem aquest sistema que va durar tants anys.

Durant la setmana es feien els tallers i es va condicionar una sala com a biblioteca. Es feien sortides de cap de setmana i excursions d'un sol dia. Se celebraven les festes de Carnestoltes i de Nadal. S'organitzaven accions de recollida d'ampolles i cartrons per recaptar fons per a les colònies i altres causes benèfiques. En fi, tot allò que contribuís a aconseguir que els nois seguissin amb les rutines que tant els havien agradat a les colònies.

ELS TALLERS

Muntanya - 1972 (Tonet Remolins i Tarrés / Dolors Garcia i Vilaginés)

Els nostres records a La Pinya els situem sobre l'any 1972. Veníem d'altres grups del barri: Els Quijotes i el Centre Juvenil, situats en un antic local del passeig Enric Sanchis i als baixos del Col·legi Parroquial, respectivament.

La nostra afició era el muntanyisme. Ara diríem senderisme, trekking, etc. La Dolors es va iniciar al mon de l'excursionisme als 12 anys al Grup de Muntanya de la secció d'excursionisme de Catalana de Gas (ara Naturgy) on treballava el seu pare. El Tonet, després de la seva etapa de jugador de Handbol, va començar a anar a la muntanya als 21 anys amb els Quijotes, aprofitant que algú li va regalar una motxilla.

Ens vam conèixer al Centre Juvenil i vam iniciar l'activitat excursionista en comú. Els coneixements de Topografia i l'afició als mapes, van portar al Tonet a liderar i organitzar les excursions del Centre. L'empenta de la Dolors va intentar marcar un camí a les noies.

Un cop a La Pinya, tot treballant i estudiant, la Dolors feia de monitora del Grup de Grans i el Tonet amb tot el seu temps ocupat donava un cop de ma.

A La Pinya es feien un munt d'activitats en l'educació del temps lliure i dintre d'aquestes, algunes sortides la muntanya, però sempre amb la visió de Club d'Esplai.

Vam pensar que ens agradaria donar als nois i noies una visió de la muntanya més forta, potser més esportiva en el sentit que aprenguessin que la muntanya no era fàcil, volíem mostrar que després d'una dura pujada venia la recompensa d'arribar al cim i observar les vistes, valorar el seu l'esforç, contemplar i estimar la natura que tenien a l'abast; volíem ensenyar que el comportament de cada membre del grup era molt important per a tots, sobre tot en moments complicats; que havien d'anar equipats correctament dintre de les possibilitats d'aquells anys. No existia Decathlon. Unes "*Chirucas*" amb bona sola era el més important.

També volíem fer-los conèixer les Serralades i principals cims de Catalunya, assequibles per les comunicacions d'aleshores i per la capacitat econòmica del moment.

Vam crear el TALLER DE MUNTANYA DE LA PINYA.

Es van apuntar un grup de nois. Cap noia. Eren altres temps, fa aproximadament 50 anys de la primera excursió del Taller.

Fèiem baixa muntanya a l'hivern, mitja muntanya a la primavera i tardor i a l'estiu l'alta muntanya que a vegades requerien un cap de setmana, dormint en refugis i on ens deixessin, sempre comptant gastar l'imprescindible.

En relació a part, citem algunes sortides i anècdotes.

Caminàvem, suàvem, ens esforçàvem però ens ho passàvem bé. Han transcorregut els anys i es fa difícil recordar les moltes anècdotes; tenim present alguns noms dels nois i quan ara passem per algun lloc dels que vam anar, ens venen a la memòria aquells moments.

Nosaltres hem continuat amb la nostra afició. Durant els anys hem anat organitzant grups de muntanya d'acord amb les nostres circumstàncies (grups de famílies amb nens, grups ja sense fills, etc) Ara també tenim el nostre grup: GAUDIMUNTANYA amb la mateixa filosofia dels inicis, baixa, mitja i alta muntanya depenent de l'estació. Tenim més marques d'articles de muntanya però també tenim més anys. Ara bé, continuem amb la mateixa il·lusió i recordant que un dia vam posar la llavor del muntanyisme en uns nois del Bon Pastor.

Ens agradaria que aquests nois que ens van acompanyar en aquella etapa continuessin amb respecte i estimació per les muntanyes i la natura en general.

RELACIÓ D'ALGUNES SORTIDES I ANÈCDOTES TALLER DE MUNTANYA LA PINYA

- SOT DEL BAC-LA TRONA.
  Un tall al dit amb un *machete*. Conclusió Creu Roja de Muntanya i Ambulatori.
- LA MOLA DEL GARRAF
- TAGAMANENT
- PIC DEL SUI.
  Pujada del pessebre. Primer dia no es va poder acabar de pujar per pluja
  i al segon intent es va aconseguir.

ALTA MUNTANYA

- TOSSA D'ALP DES DE LA MOLINA
  Vam trobar un mar de núvols als nostres peus
- TRAVESSA: SET CASES-ULL DE TER-COLL DE LA MARRANA-PIC GEGANT-NOU CREUS-NÚRIA –RIBAS DE FRESSER
  Dormir al terra del menjador del Refugi d'Ull de Ter i baixar caminant de Nuria a Ribes ambdós per qüestió econòmica
- TRAVESSA: TREGURÀ-COLL DE TRES PICS-COMA DE VACA-TORRENEULES-PIC DE L'ÀLIGA –NÚRIA-RIBES DE FRESSER.
  Dormir al refugi lliure de Coma de Vaca i baixar caminant de Nuria a Ribes.
- PIC COMA ARMADA.
  Sortir caminant de Planoles, arribar a Nevà, dormir en una casa deshabitada amb permís del propietaris i a l'endemà pujar al cim.
- TRAVESSA: BAGÀ- GREIXER- COLL DE JOU- TOSSA D'ALP- LA MOLINA
  Dormir al Refugi lliure de Greixer. Era pont de Sant Joan i havia gent esquiant a la Tossa d'Alp.

Vam demanar que ens deixessin baixar gratuïtament amb el "telehuevo" (ara ja no es diu així, les cabines tenien forma d'ou). Ens va estalviar una bona baixada.

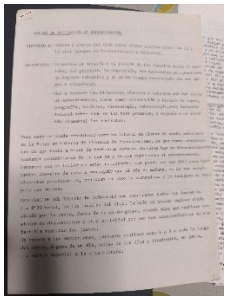
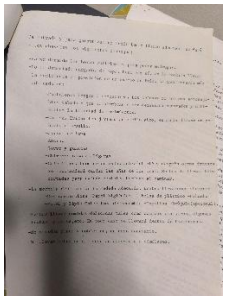
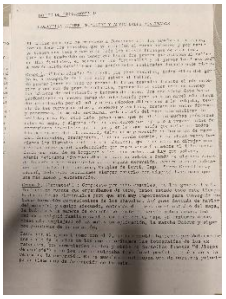

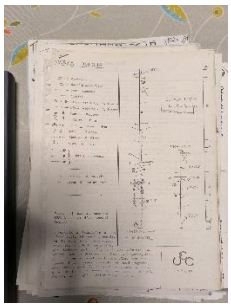

Muntanya - 1984/85/86 (Pedro Lebrero)

Ja portàvem diversos anys com a monitors a La Pinya, havíem passat per campaments, colònies... I com que érem aficionats a l'excursionisme, se'ns va passar pel cap que potser podríem muntar un taller d'iniciació a l'excursionisme. Ho comentem amb la direcció de La Pinya, per poder realitzar-lo durant dues hores entre setmana i fer excursions un parell de caps de setmana al mes (obtenim la seva aprovació). El taller el componien tres llops: el Jordi Bustos, el Jesús Fernández (Chus) i jo, amb ajudes a les sortides d'altres monitors o amics aficionats també.

Ens ho prenem molt en serio i tot i que no era un nombre de xavals molt elevat, eren molt constants. Gaudíem un munt i ensenyàvem el que havíem après en les excursions. Jordi era soci de la UEC Gràcia i participàvem de la informació i els coneixements d'aquesta entitat. Teníem els objectius del taller i valoracions trimestrals, així com una revista: BOM (Butlletí Oficial de Muntanya). La veritat és que, vist ara amb la distància de l'edat i en perspectiva, no estava gens malament (no senyor).

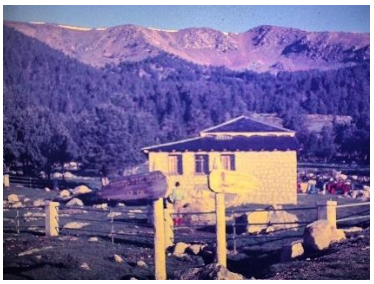

Vam fer innombrables rutes i cims durant aquest temps, però crec que hi va haver dos esdeveniments que sobresurten per sobre de la resta: El primer van ser els mini campaments de Prat Miró al 85, els quals es van realitzar amb ajuda de les cuineres i intendents: la Carmen Aparicio i la Pilar Morillas. Va ser genial, amb ascensions a pics per sobre dels 2500 metres.

La segona va ser la marxa de Barcelona-Montserrat en dos dies, on vàrem comptar amb l'ajuda de monitors i amics per poder donar suport al grup: la María del Mar Pastor, el Fernando Dieste, el Francisco Torondel, el Jordi Gracia, el Luis LLoli i, sobretot, l'Alfonso Romero (que ens va acompanyar en moltíssimes excursions i ens va ajudar a preparar-ne més d'una) gran amic; un record per a ell.

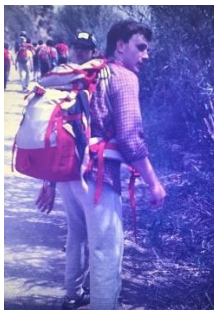
També, hi havia famílies que no només ens van donar suport moral sinó també en suports logístics. Recordo la família Aceña i la família Pons Pulido, segurament n'hi va haver alguna més, però la memòria ja és fràgil.

Gràcies a tothom per fer-ho possible.

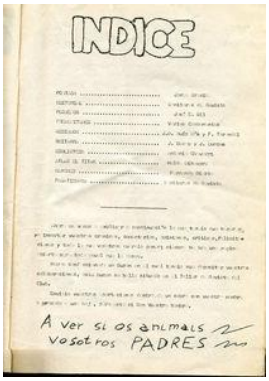
Revista (Jordi Gracia)

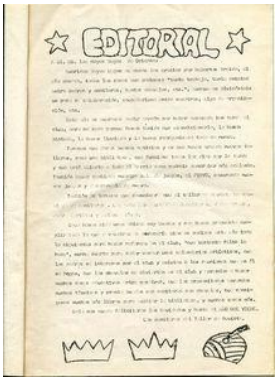
Seguint l'estela del Benjamín Torcal, el José Luis López Casulleras i el Xavier Franch ens vam fer càrrec de la Revista de La Pinya el Pepe Casulleras, el Pedro Martínez, l'Antonio Gómez i jo, que comencem a editar un "Butlletí" informatiu bimensual en el qual explicàvem a tota la família Pinyera les activitats realitzades i les venidores.

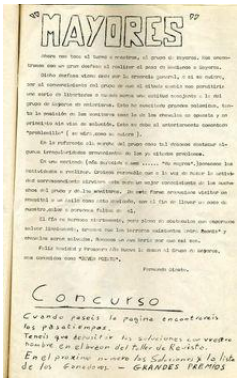
Teníem una bústia als locals perquè pares, nens i monitors ens fessin arribar les seves col·laboracions per publicar. Era una àrdua tasca anar darrere dels responsables dels grups i de la resta de tallers perquè ens fessin arribar les seves cròniques, però el resultat final era un èxit.

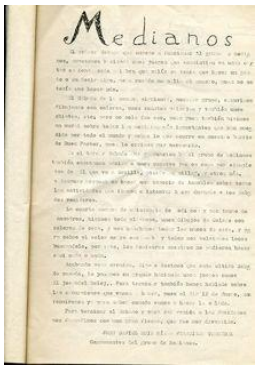
Un cop teníem tota la informació havíem de passar-la pel ciclostil, màquina que ens prestava el Col·legi Parroquial per treure les còpies i amb l'Iñaki Echebarria a la "manivela" fèiem les necessàries de cada fulla. Posteriorment arribava el muntatge de la revista. Posàvem els munts de fulls, per ordre de pàgina, sobre una taula llarga i els que estiguem aquell dia li donàvem voltes a la taula agafant un full de cada munt, les apilàvem capi culades i després procedíem a grapar cada exemplar. I arribava el dissabte del repartiment, les entregàvem als monitors dels grups i dels tallers per que se les donessin als nens per que les emportessin cap a casa.

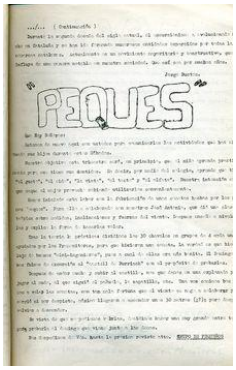

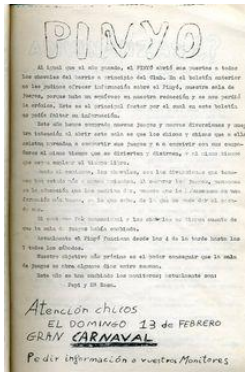

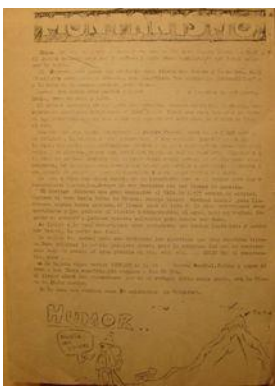

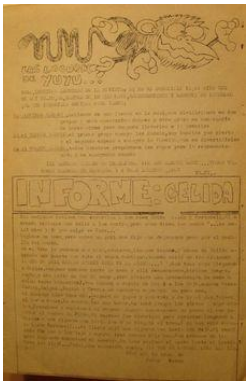

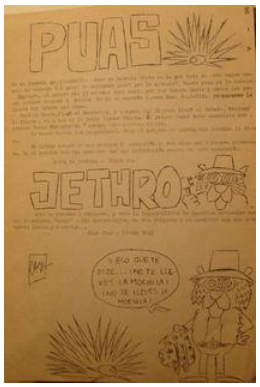

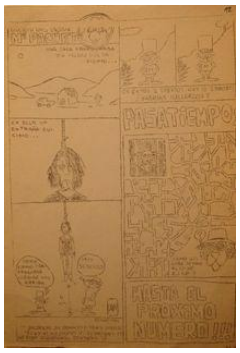

Aeromodelisme (Jordi Gracia)

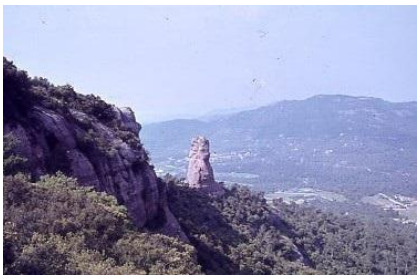
De la mà del Pepe Cerezo vam aprendre a fer avions d'aeromodelisme, sense motor. Recordo que anàvem a una botiga a la Sagrera a comprar els materials necessaris (fusta de bassa, cola, paper vegetal, vaselina, cúters...) i seguint els patrons de cada model d'avió vam aconseguir, cadascun dels participants, construir el nostre aparell i fer-lo volar.

Els avions eren propulsats per una goma que anava per l'interior, des de la cua fins a l'hèlix i que calia enrotllar un munt de vegades perquè en soltar-la l'hèlix tingués la força suficient perquè el model volés. I després dels vols arribaven les reparacions ja que l'aterratge no solia ser res suau.

Guitarra

De la mà del Jordi Bustos, el Jordi Cases i el Xavier Puig es va dur a terme aquest taller en què s'oferia aprendre els acords bàsics de la guitarra i aconseguir que els xavals poguessin arribar a acompanyar qualsevol cançó. Funcionava els dilluns i dimecres de 19 a 20 hores i els dissabtes de 16 a 18h. A més organitzaven les seves pròpies excursions.

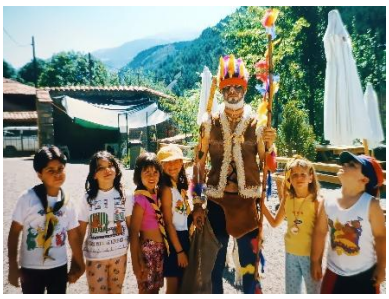

Pinyó (Sala de jocs)

L'esplai va comptar, durant molts anys, amb aquest espai on els nens podien anar a divertir-se jugant al Ping-Pong, escacs, parxís, dames, fer puzles i un llarg etc. de jocs adaptats a totes les edats. En la seva primera època s'ocupaven de la sala la María Rosa Hernández i la Pepi Morillas, i en anys posteriors es van ocupar de mantenir-la oberta molts premonitors als quals els servia com a experiència per arribar a ser futurs monitors.

El Pinyó fins i tot va arribar a tenir les seves pròpies colònies alguns estius.

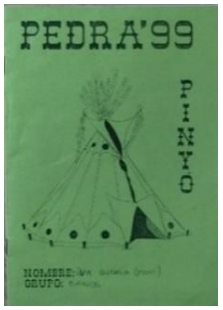

Biblioteca

Durant aquesta època l'Antonio Chaverri es va ocupar de muntar una biblioteca a l'esplai de manera que els xavals tinguessin un lloc tranquil on anar a llegir, estudiar o fer els deures. La biblioteca estava oberta de 18 a 20 hores els dilluns, dimecres, divendres i dissabtes.

Et podies fer soci per 100 pessetes a l'any i aquests diners s'invertien en comprar llibres perquè en els seus inicis la majoria dels que hi havia per llegir eren de donacions de pares i monitors.

GRUPS D'ANIMACIÓ

Tres monitors de La Pinya, el Jordi Cases, el Jordi Bustos i el Jordi Gracia, de manera casual, van formar un grup d'animació infantil local al qual van anomenar "Jordis'3" i actuaven als locals de l'esplai quan se celebrava algun esdeveniment i cada vegada que hi havia una ocasió especial, com la Festa Major del barri, quan actuaven als "jardins" per a tots els xavals del barri.

En anys posteriors van seguir aquesta estela altres monitors amb altres grups espontanis com "Tararí que et vaig veure" i "Fli Flai".

ELS ANYS 80 i 90

La transformació gradual de l'esplai, que comptava cada vegada amb més participació de xavals, provocava que molts d'ells decidissin ser monitors i La Pinya va començar a promocionar l'assistència als cursos de l'Escola de l'Esplai perquè tothom qui volgués, pogués obtenir el títol de monitor i de director d'activitats de lleure. Aquests cursos eren molt necessaris ja que es començava a necessitar la titulació per a l'organització de les colònies, dels campaments i de l'esplai setmanal. En ells, els joves, compartien les seves experiències amb els companys d'altres esplais i era molt enriquidor per a tothom.

ELS 80 (Juanjo Sánchez)

Ser un adolescent als anys 80 del segle passat al barri barcelonès del Bon Pastor, era com viure a una reserva índia. El barri sembla una península envoltat per polígons industrials per totes bandes excepte per una (el riu Besós). Dintre d'aquestes fronteres naturals (o artificials segons es miri) la vida transcorre de forma endogàmica. El nostre esbarjo és viure al carrer, conquerint les places de les cases barates i omplint de pellofes de pipes els bancs dels jardins del carrer Sant Adrià que prèviament havíem comprat al "Cebollo" per un grapat de duros. De tant en tant ens atrevim a travessar aquestes fronteres per arribar-nos fins a Sant Andreu amb la "carraca" (bus nº12) i els més agosarats a Barcelona amb el 42. Però la majoria ens quedàvem dintre de la reserva. Com a molt explorem els límits fronterers, anant a veure una trampa a la llera del riu, o jugant a una mena monticle que anomenaven "la muntanyeta". Als peus d'aquest lloc hi havia un carrer que per no tenir no tenia ni nom, carrer "en Proyecto". Vaja com tot el barri, que estava en projecte però no es materialitzava res de que els veïns demanaven vehementment a cop de manifestacions i reivindicacions constants. El veïnat lluitava per aconseguir un ambulatori, un poliesportiu, l'arribada del metro o uns semàfors a la cruïlla del carrer Sant Adrià amb Sas, just davant on l'Escarlata o'Hara cridava allò de a "Dios pongo por testigo" a l'atrotinada platea del cinema "Ambos Mundos". Aquest cinema era la nostra finestra al món, quan no teníem gaires més opcions per somiar desperts. Bé, ara que penso teníem alguna més. De tant en tan arribava un circ que s'instal·lava al costat del camp de futbol del "San Lucas" i els dissabtes a la tarda el "Sagrera" ens deixava colar al bar "7 puertas" a veure "Los payasos de la tele" al televisor en blanc i negre que presidia les timbes de cartes que allà es desenvolupaven.

Però tornem a la muntanyeta del carrer "en Proyecto". A la seva falda el "desarrollismo" va construir un bloc de pisos. No se sap si el promotor era un graciós o simplement que tenia una partida de pintura a la que s'havia de donar sortida, el cas és que els van pintar de color rosa. I la saviesa popular el va batejar com "los pisos rosas". La mateixa saviesa que va batejar "la colmena", "el Centro Blanco", "la plazo del piojo", la "calle ancha" o "las pasarelas". El que sí sabem és que el promotor va oferir els baixos del bloc de pisos per a la creació als anys 70 d'un club d'esplai, el Club d'Esplai "La Pinya". Als anys 80 el club estava en ple desenvolupament i ja era tota una referència entre els nanos i famílies del barri. Un servidor però, no va arribar a formar-ne part com a nen. La frontera interna del carrer Sant Adrià que divideix el barri en dos em costava de traspassar, segurament per la por que es va estendre quan la maleïda cocaïna va escampar pel barri. Els que eren uns anys més grans que nosaltres van rebre de valent els seus efectes. Els veies pel carrer, sense dents, sense esma, amb un xandall esparracat i amb una ampolla de iogurt líquid "Yoplait" a les mans. Però malgrat les pors, algun dissabte, mentre lliscava per la muntanyeta, veia sortir xisclant d'alegria els nanos de La Pinya. Tenia algun amic de l'escola que hi anava i m'explicava les aventures que vivien a una mena d'estades d'estiu que ells anomenaven colònies. Però la vida va voler que mai no gaudís, com a nen, d'una experiència que sí que vaig poder viure com a jove i que em va marcar i de quina manera.

En aquell moment per entrar a formar part de l'equip de monitors del centre havies de passar primer per l'etapa de premonitors que durant tot un curs et formava al costat dels monitors més veterans. A aquest equip et podies incorporar després de superar totes les etapes com a nen o bé per amistat o relació amb l'equip de monitors. Al setembre de 1983 amb 17 anys formava part d'un grup de revisió de vida de la JOBAC on hi eren 4 companys que havien estat nens i que s'incorporaven com a premonitors. Eren el Javier Abad, l'Emilio Martínez, el Rafa Senarega i el José Manuel Higueras. Em vam convèncer (amb l'ajut inestimable de la Cruz) i tots cinc ens vam incorporar com a "Palanganeros", malnom que ens van posar l'equip de monitors i que per sempre més es va quedar per anomenar als ajudants de monitors. Ens en cuidem del Pinyó (ludoteca) i de la sala de material a més de com a mínim un trimestre estar amb un grup aprenent l'ofici.

En aquells anys l'equip de monitors està força consolidat oferint activitats setmanals a nanos de 8 a 16 anys dividits en 4 grups. La canalla de 6 a 8 anys compte amb la ludoteca del Pinyó. A més funcionen tallers a banda dels grups, com el de fotografia i el de guitarra. L'òrgan gestor del centre és la coordinadora, formada pel responsable general del centre, el responsable econòmic, el secretari i el responsable de cada grup i taller. L'assemblea de monitors és l'òrgan de decisió del centre, on es defineixen els objectius, la ideologia, i el projecte educatiu del centre.

Els cursos es divideixen en tres trimestres. Cadascun d'ells té una temàtica, ambientació o fil conductor. El trimestre es tanca amb una sortida de cap de setmana i també solen haver un parell de sortides d'un dia, totes relacionades amb el punt d'interès que els monitors han planificat en les reunions setmanals. Ser monitor de La Pinya és força exigent pel jovent que en forma part. A banda de les hores del dissabte (i molts diumenges) es necessita una preparació prèvia entre setmana amb una o dos reunions. A banda els responsables han d'assistir a les reunions de la coordinadora. Una activitat que augmentava a final de curs amb la Festa Major i la preparació de les activitats d'estiu on el dies previs es podia arribar a fer reunió diària o fins i tot sortides de cap de setmana per preparar-les a fons.

L'equip

Entre els anys 1980 i 1988 l'equip estava format per:

Responsable General: Manolo Morote i Juanjo Sánchez (A partir del 86)
Responsable Econòmic: Mireia Galobart i Cruz Santidrián (A partir del 81)
Secretaria: Jordi Gracia (81-82) Laura Pérez Cifiuentes i Esther Santamaría.

Equip de monitors: Jordi Bustos, Gustavo Abad, Luis Moyano, Francisco José Torondel, Alfonso Romero, Tomás Roca, Lledó Abad, Marta Subirón, Maribel Subirón, María José Segura, Mari Carmen Padilla, Cristina Ortega, Pepe Pradas, Goretti Ferrando, Rosa, Chus Fernández, Francisco Jesús González Cruz, Javier Abad, Emilio Martínez, Rafael Senarega, José Manuel Higueras, Juanjo Sánchez, Jordi Carrasco, Jorge García, Montse Barón, Lola Serna, Luisa Marín, Olga Masabé, Joaquín Requena, Montse Asensio, Juanfran Borrego, Tomás, Maribel Manrique, Begoña de Eyto, Loli Ortiz, Antón Ortiz, Juan Luis Benítez (Luiggi), Roser Asensio, Juan Carlos Santamaría, Esther Santamaría, Miguel Martínez, Ángel Borregón i José Luis Miguélez (Darwin)

La pràctica totalitat dels monitors del centre realitzen els cursos de formació que els acrediten com a monitors d'activitats infantils i juvenils en el temps lliure, així com els cursos de directors, que ens permeten legalitzar totes les activitats del centre sense problemes. Són anys de molta activitat. El centre es dota d'una nova ideologia, fruit d'una trobada de tots els monitors on es posa negre sobre blanc els objectius que fa anys formen part del dia a dia al centre: posar al nen en el centre, acompanyar-lo en el seu creixement personal i social, sense distinció i integrant a tots els membres al grup sense cap mena d'excepció. Un centre inclusiu on tothom és benvingut. Obert i incardinat en el barri formant part del seu teixit social i associatiu. Formem part de la Comissió de Festes, com a organitzadors dels actes infantils de la Festa Major, i com a membres de la junta. Ens coordinem amb la resta d'esplais de la zona que també formen part del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de Catalunya (avui Fundació Pere Tarrés). A nivell personal els monitors també formen part de diverses associacions socials i culturals, com l'Associació de Veïns, el Casal de Joves, Els diables, la JOBAC, el Club Ciclista o el Club de Bàsquet. El centre es finança, d'una banda, amb les quotes dels nanos (que paguen les famílies que poden), pel conveni amb l'Ajuntament de Barcelona que signem a l'any 1981 i més endavant amb el Departament de Joventut de la Generalitat de Catalunya. Però la font principal de finançament continuen sent les campanyes de recollida d'ampolles i paper passades les festes de Nadal i les rifes en combinació amb els sortejos de loteria. Això últim, com tantes d'altres coses, no hagués estat possible sense la col·laboració d'un equip de pares que sempre està disposat a fer un cop de mà quan els hi demanem posant cotxes, ma, calers i el seu temps per aconseguir ho impossible. I parlant de fer possible ho impossible no puc passar per alt el paper de les Religioses del Nen Jesús "las monjas". Sense la seva feina callada, de formigueta, arribant allà on no arriben els monitors, fent de pont amb els pares, resolent conflictes, donant la cara, quadrant els comptes fent aparèixer diners on no hi havien, buscant menjar de sota les pedres per a les colònies, posant el seu cotxe i casa seva a la nostra disposició. L'empremta de la Mireia, la Cruz i l'Èlia sempre estarà lligada a la història del club.

La Pinya és de tots els monitors que hi han passat, els que any rere any i estiu rere estiu van regalar el seu temps de forma altruista perquè els nens del barri tinguessin l'oportunitat de viure una experiència educativa i de lleure en el seu temps lliure. Però aquests mesos fent aquest treball de memòria històrica m'he adonat que "las monjas" han estat una peça clau en aquesta història, lligant, recosint i acompanyant al grup de monitors, fent de salvavides quan les coses anaven magres.

Les activitats d'estiu (colònies, campaments i rutes) es consoliden com la única oferta lúdica i pedagògica per als nens i adolescents del Bon Pastor. Amb l'arribada dels primers ajuntaments democràtics i el retorn de la Generalitat poc a poc es va obrint el vano de l'oferta, que cap finals dels 80 ja és més variada. Però fins a les hores, La Pinya era la única manera de sortir de la reserva, conviure en i amb la natura i viure una experiència única. Pels monitors representa culminar la feina del curs en uns dies intensos de convivència amb els nens. Els torns es divideixen partint dels 4 grups que durant el curs han anat funcionant. Els dos primers se'n van de colònies a la Rectoria de Pedra, el tercer de campaments i el quart de ruta. Cada torn compte amb un mínim de vuit monitors, un director, més ajudants i intendència. La preparació comença abans de finalitzar el curs i requereix d'un compromís molt gran per part dels membres de l'equip. El grup de monitors es buida a cada tanda, però veure com la canalla del barri pot desconnectar de la seva realitat durant dotze dies ho compensa tot. Gràcies a la formació i a la relació establerta amb d'altres esplais les colònies i campaments es van perfeccionant. Els centres d'interès o ambientacions cada cop són més treballades, amb personatges i històries que encisen als nens que ho viuen com una aventura de la qual ells són els protagonistes absoluts.

A l'any 1988 he de deixar l'activitat setmanal a La Pinya per incorporar-me al Secretariat de la JOBAC com a president. Anys més tard qüestions professionals em van portar lluny del barri i no va ser fins al setembre de 1992 que en torno a formar part.

Durant aquest període de finals dels 80 i inicis dels 90, el centre va perdent els monitors que havien estat pilars durant uns quants anys i costa de trobar un relleu natural. Pugen monitors dels grups d'adolescents. A més a més, entre els anys 1989 - 1992 l'Ajuntament de Barcelona desenvolupa al Centre Cívic del barri el projecte "Vailets" una alternativa pública a l'esplai. Alguns monitors atrets per l'oferta econòmica decideixen incorporar-se al projecte i acaba afectant al funcionament de l'esplai.

ELS 90 (Juanjo Sánchez)

A l'estiu de 1990 es fa una ruta a la Costa Brava i unes colònies a Pedra i a l'hora uns campaments al Prat de les formigues. La mare del Cylon feia de cuinera. Aquestes activitats no van acabar gaire bé i les persones responsables que encara hi eren (la Begoña de Eyto i la Luisa Marín) es van retirant poc a poc, sense deixar d'estar lligades al centre. La Cruz (un altre cop) comença a buscar potencials monitors entre els joves de la JOBAC i aconsegueix bastir un grup de monitors per arrencar el curs 1991- 1992. Aquest està format per: el Lolo López, el Toni Dieste, el Toñín, el Jordi Selva, el Miguel Patús, el "Bimbo", la Sandra del Águila, la Merche Garrido, l'Anabel Amador, la Sònia Fernández, la Meritxell Imaña, la Montse Asensio, la Mari Cruz Fabrés y l'Esther Santamaría.

A l'estiu de 1992 es fan colònies a Pedra, amb una ambientació sobre "Buscando a Wally" amb el següent equip: la Sònia Fernàndez, l'Anabel Amador, la Merche Garrido, l'Esther Santamaría, la Yolanda Pérez i amb el recolzament durant el cap de setmana del Jordi Carrasco, el Juan Carlos Santamaría, el Toni Dieste, la Sandra del Águila i el David Sitjas. Cuineres la Carme Caparrós i la Cruz Santidrián, amb el Paco Navarro a la intendència.

Al setembre de 1992, la Cruz em contacta per sondejar la possibilitat de tornar a l'esplai, aquest cop no com a monitor, sinó com a una figura que dinamitzi el grup de monitors després d'un curs que havia sortit endavant per força de voluntat i ganes, però que li mancava organització. Em torno a incorporar al centre, en una etapa que em va portar a viure a Pedra i que em va canviar la vida. Durant el curs s'activa la coordinadora i es comença a vertebrar l'esplai a través dels responsables de cada grup. El grup de monitors es cohesiona, s'incorporen de nous i La Pinya torna a agafar velocitat de creuer. Venen uns anys amb moltes activitats d'estiu.

Curs 96-97

EQUIP DIRECTIU: Merche Garrido i Anabel Amador.
MONITORS: Periko Alarcón, Anabel Amador, Juanma, Pedro, David Duarte (Simpson), Sergio Vega (Wily), Ricardo Vega (Ricky), Cayetano, Mario, Eva Gloria Muñoz, Anabel Nyullet, Saïd, Lidia de la Torre, Sito, Ángel, Litri, Jordi (germà del Mario) Raúl, Sergio i Juanjo Sánchez.
Grup 2: Sergio, Raúl, Eva Gloria Muñoz i Cristóbal Blaya.

Curs 97-98

EQUIP DIRECTIU: Anabel Amador i Merche Garrido.
MONITORS: Ana Costoso, Jordi, Cayetano, Periko Alarcón i van entrar també el Nacho de la Eva Gloria Muñoz i el Miguelón, que estaven a material.

Curs 98-99

EQUIP DIRECTIU: Sonia Arenas, Lidia de la Torre i Cristóbal Blaya.
MONITORS: Tania, Montse, la Damaris Pradas, Emilio, Pau Cara i Curro. També van entrar el Jordi Amores, Eli de grups de JoC i Johnny.

Curs 01-02

EQUIP DIRECTIU: Lidia de la Torre, Sonia Arenas i Cristóbal Blaya

EL TANCAMENT DE LA PINYA - 2001

Des de la seva fundació La Pinya va viure èpoques de tota mena, unes més àlgides que altres, pel que fa a la assistència de nois i noies i al volum de monitors, però el que no va faltar mai va ser la il·lusió i les ganes de tots els que van formar part d'aquest magnífic projecte.
En els seus darrers anys de vida La Pinya va veure com cada vegada hi havia més ofertes lúdiques per a nens i joves a tota la ciutat, fet que comportava que els nois i noies es repartissin per les diferents associacions i va començar a perdre socis poc a poc.
El fet que els monitors de La Pinya no cobressin per la feina que feien i atès que les altres entitats sí pagaven va fer que també comencés a perdre monitors.
Aquets fets van ser els principals que van provocar el tancament definitiu del Club d'Esplai La Pinya a l'any 2001, després de trenta-dos anys al servei del barri del Bon Pastor.

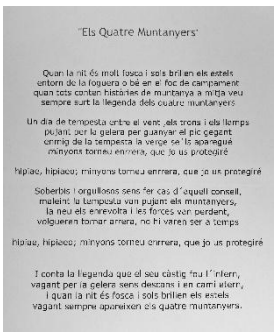
LES ACTIVITATS D'ESTIU

LES COLÒNIES

PEDRA 69, 70 i 71 (Iñaki Echebarria i Chemari Palà)

Dirigides pel Joaquim Cuadrada i la Mari Àngels Basquens les primeres colònies van tenir lloc durant el mes de juliol del 1969, en quatre torns a la Rectoria de Pedra. Aquesta casa, situada en un paratge excepcional, era una construcció amb moltes mancances. L'aigua era bombada des del riu, el mateix sòl estava en mal estat en algunes zones, el nombre de dutxes i lavabos era insuficient per donar servei a les al voltant de 50 persones entre monitors i monitores, cuineres, nens i nenes de cada torn... La bona voluntat per part de tothom permetia superar les dificultats.

Com era tradicional als anys seixanta, les colònies pretenien facilitar que els nens i nenes d'entorns urbans i, particularment dels barris marginals, poguessin tenir uns dies de convivència en plena natura, que pogués ajudar a educar en el coneixement del medi natural, a col·laborar en els diferents tipus d'activitats que anaven des de les excursions als jocs de tota mena, festes, a conviure en unes instal·lacions austeres....També eren una oportunitat d'assolir alguns reptes personals com podia ser pujar muntanyes d'una certa dificultat, participar en activitats de grup, teatrals... Era un temps per créixer personalment i en grup i valorar el treball personal, dels companys i monitors, compartir estones de música (es van fer famosos els "foc de camp" després de sopar a càrrec del Chemari Palà que amenitzava la jornada amb cançons com "Els quatre muntanyencs, Poly Von, Puff el drac màgic...)

"Els Quatre Muntanyers"

Quan la nit és molt fosca i sols brillen els estels
entorn de la foguera o bé en el foc de campament
quan tots contan històries de muntanya a mitja veu
sempre surt la llegenda dels quatre muntanyers

Un dia de tempesta entre el vent ,els trons i els llamps
pujant per la gelera per guanyar el pic cegant
enmig de la tempesta la veïna se'ls aparegué
«minyons torneu enrera, que jo us protegiré

hipiaie, hipiaeo; minyons torneu enrera, que jo us protegiré

Soberbis i orgullosos sens fer cas d'aquell consell,
malgrat la tempesta van pujant els muntanyers,
la neu els envolta i les forces van perdent,
volgueren tornar arrera, no hi varen ser a temps

hipiaie, hipiaeo; minyons torneu enrera, que jo us protegiré

I conta la llegenda que el seu càstig fou l'infern,
vagant per la gelera sens descans i en camí etern,
i quan la nit és fosca i sols brillen els estels
vagant sempre apareixen els quatre muntanyers.

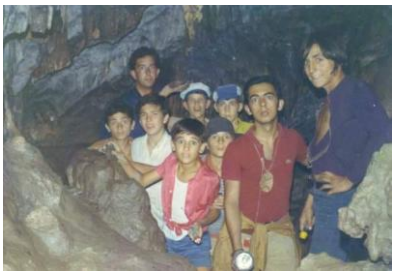
Els primers anys s'acudia els diumenges a cantar a la missa que se celebrava a Bor, el nucli rural més proper a Pedra, on es comprava, a la seva única botiga de queviures, una bona part del que es necessitava a la colònia. Després de la missa es cantaven cants amb la gent del poble a la placeta propera.

Durant els tres primers anys de colònies van participar com a monitors i monitores el Chemari Palà, el Manel Delàs, l'Assumpta Rafel, el Jaume Plana, el Pepe Andrés, el Xavier Vidal-Folch, la Clara i la Blanca Garí, la Marta Soler, la Carmen Tort, la Mari Àngels Coma-Cros, el Roberto Fernández, el Ramón Guardia, la Teresa Raventós, l'Amparo Rocabruna, el Cayo Alegre, la Montse... La Carmen Viñas i l'Esther es van ocupar de la cuina durant aquests anys amb gran reconeixement per part dels monitors i monitores i dels nens i nenes.

Durant el segon any es van incorporar per participar en l'organització i atenció de les colònies de l'estiu diversos professors i professores del Col·legi Bon Pastor: el Javier Bustamante, el Jesús Arias, marianistes tots dos, el Paco Ramos, la Cristina Fernández, la María Merino, la Isabel Sánchez... A les colònies de 1971 es va incorporar com a monitor el Javier Blanco que fins aleshores havia participat com a xaval a La Pinya.

Els estius de 1970 i 1971 es van celebrar tres torns a Pedra amb notable èxit d'assistència de nens i nenes i joves del Bon Pastor.

CERDANS 72 (María Rosa Hernández)

Com que la memòria ja no dona per fer una regressió a l'any 1972, busco una mica d'història de la casa on estiguem quinze dies de colònies, i amb l'ajuda d'una foto que per casualitat apareix entre els meus papers, aconsegueixo encaixar algunes peces que caminen soltes al meu cap; però sense la seguretat que estiguin ben encaixades...

De la casa de Cerdans es té la primera constància escrita el 878, una propietat del Monestir de Santa Maria de Ripoll. El 1181 passà a ser propietat de la família Gurb i al segle XIII passa a l'alcaldia d'Arbúcies, cedida després al monestir de Sant Llorenç de Munt el 1319; i ja finament al segle XV, gestionarà la casa el rector d'Espinelves. L'última notícia que tenim, en una visita al lloc el 2018, és que la casa és propietat particular d'un metge. D'aquells dies recordo la bassa de reg on ens banyàvem; el cementiri, el nostre lloc preferit per passejar de nit...; l'assalt a la cuina, on acabem amb tota la fruita de l'endemà; la fractura de cama d'Amparo, la nostra monitora, jugant al xurro-mitja mànega; Van ser activitats destacades, juntament amb els foc de camp de cada nit amenitzats pel Chemari Palà, les olimpíades i la tarda de disfresses... I com sempre el record d'uns dies meravellosos.

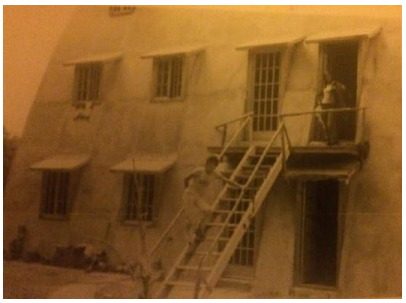

INTENDÈNCIA i MONITORS: Iñaki Echebarria, Roberto Fernández, Chemari Palà, Teresa Raventós, Rosa Gutiérrez, Montse Soldevila, Amparo Rocabruna, Javier Bustamante i Margarita Clarassó, religiosa del barri.

CATLLARÀS 73 (María Rosa Hernández)

No sé com vaig anar a parar a aquella casa de colònies, al mig de la Serra de Catllaràs i a uns dotze quilòmetres de la Pobla de Lillet. Una casa a mig construir, amb prou feines tenia paredades les seves estances. El totxo era l'única decoració dels interiors, gairebé no hi havia tancaments ni mobiliari; però a nosaltres ens va semblar el millor d'aquell estiu del 73.

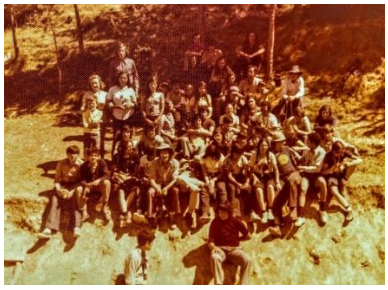
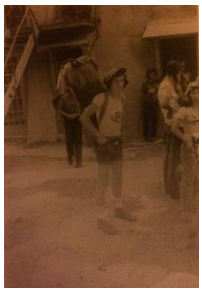

Allà ens vam anar, des del Bon Pastor, una cinquantena de xavals de la Pinya amb la il·lusió de compartir, jugar, cantar i viure d'una altra manera l'estiu.
Va ser molt després que vam saber que havíem tingut el privilegi d'habitar una construcció que Gaudí havia dissenyat per allotjar els tècnics i enginyers de les mines de carbó de Catllaràs, explotades a principi del segle XX per l'empresa de ciment Asland.

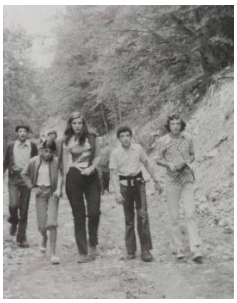
Els dies transcorrien divertits, sorprenents, descobrint una quotidianitat que nosaltres, els xavals, no sabíem ni que existia: El contacte amb la natura, el treball en comú, l'organització dels grups, els jocs, les cançons, l'ambientació, les reflexions, els focs de campament, l'observació del firmament i d'algunes de les seves constel·lacions; en resum: el descobriment d'una nova realitat.

Per contra, també ens portàvem unes bones bronques, com no!: per no recollir, per no dormir a les nits, per barallar-nos, per assaltar la cuina; i algunes d'elles sense entendre el per què. La nostra incipient adolescència ens feia ser "transgressors" en aquel entorn idíl·lic i fora de la casa familiar tot era possible.

INTENDÈNCIA: Margarita Clarassó i Mercè Miró.
MONITORS: Iñaki Echebarria, Roberto Fernández, Chemari Palà, Amparo Rocabruna, Montse Soldevila, Rosa Gutiérrez i Javier Bustamante.

MOLÍ DE REIXAC 74

SANT JAUME DE FRONTANYÀ 75 (Elena Manresa)

RECORDS DE LES COLÒNIES A SANT JAUME DE FRONTANYÀ

Era la meva primera experiència com a monitora de la història. El fet que la meva germana Cristina estigués a la Pinya em va donar la possibilitat que pogués viure unes colònies. Era totalment "novata", la meva professió, la infermeria, però em vaig animar a participar quan em van dir que calia monitors o monitores per a aquest torn.

Arribem a Sant Jaume de Frontanyà els primers dies d'agost. Recordo monitors i sobretot als responsables del grup, el Javier i l'Amparo. Una de les vivències més "impactant" i divertida alhora va ser la prova que havien de passar els monitors que s'estrenaven a la colònia. La prova consistia a prendre un bon cremat i algun xarrup. La veritat és que no estava gaire acostumada i em va suposar un repte, però ho vaig passar amb èxit i amb grans rialles per part dels meus companys i companyes. Recordo especialment les rialles del Javier, que no està entre nosaltres però que tots reconeixem que va deixar empremta en el seu pas per La Pinya. Moltes activitats, molta vida amb els nois i noies, molt contacte amb la natura, boníssima relació amb els monitors i monitores i una vivència inoblidable per a la meva vida personal.

INTENDÈNCIA i MONITORS: Amparo Rocabruna, Javier Bustamante, María Rosa Hernández, Pepe Vila, Felipe García i Elena Manresa.

PEDRA 76 (Cristina Manresa i Iñaki Echevarria)

Després de cinc anys tancada es torna a fer Colònies a la casa de Pedra a finals del mes de juny. Per preparar la casa la Cristina i l'Iñaki vam anar dos díes abans de l'inici de la colònia portant una part del material necessari. La casa estava molt bruta i destartalada i calia posar-la en ordre i fer-li una bona neteja. Per a nosaltres era un gran repte el compromís que vam prendre com a intendents i cuinera. Van netejar tot el què vam poder, vam recòrrer Bellver, Born... per conèixer on es podia comprar els aliments, els medicaments, el diari.... Vam rebre tot el grup de nois i noies i monitors i monitores amb molta il·lusió i expectatives.

Els dies van ser extraordinaris... molt bon ambient. L'entorn facilitava que qualsevol activitat fos exitosa, tant les sortides, excursions, jocs, focs de camp al voltant de l'Ermita...

Com a anècdotes poden indicar la visita de Jesús Arias i la seva dona Arantxa que des de Donostia van venir a recordar temps passats (Jesús havia estat monitor a Pedra l'estiu del 70). Després d'un dia de pluja, el Toni Cusó que havia vingut de Barcelona a visitar a la Iona que estava com a monitora, va plantejar la idea de recollir cargols per cuinar-los... l'oposició de la Cristina va ser radical... ja havia suficient "lio" a la cuina com per netejar.... els cargols. A un altre nivell vam conèixer 5 de juliol que Adolfo Suarez havia estat anomenat President del Govern.

Un moment deliciós i agraït a la nit era el moment de valorar la jornada, comentar aspectes educatius i preparar les activitats de l'endemà mentre els nois i noies dormien... i tot això en un clima de veritable estima i solidaritat. Lamentem no nomenar els monitors i monitores per evitar oblits segurs.

SADERRA 76 (María Rosa Hernández)

La preocupació de cada any de l'Esplai La Pinya era trobar casa per dur a terme el que era l'activitat estrella del club: Les colònies d'estiu.

Les religioses del barri van saber que hi havia una casa disponible a Osona, gestionada pel Bisbat de Vic i després d'una trucada telefònica als responsables de la gestió de la casa, allà que ens vam anar, un diumenge al matí la Mireia Galobart, representant de les religioses, el Manolo Morote, responsable de La Pinya, jo, monitora novata i el meu pare que era el que disposava de cotxe i temps per fer la gestió.

No recordo bé com va ser la reunió, el cas és que sortim d'allà amb el compromís que ens deixarien fer servir la casa durant una quinzena del mes de juliol a un preu mòdic (ja se sap, sempre anàvem plorant als llocs per poder pressupostar les colònies al menor preu possible).

L'Amparo Rocabruna i el Javier Bustamante es van fer càrrec de la cuina i la compra, ells recorden amb molt de carinyo l'atreviment que van tenir en fer-se càrrec de l'avituallament d'un grup de cinquanta persones sense haver cuinat mai per a tal quantitat de persones.

El Manolo recorda que un dia, escalfant la llet per esmorzar, notem un gran embalum negre que estava dins l'olla. L'ensurt va ser monumental, ja que pensàvem que era un gat, dels molts que rondaven per la casa, que s'havia caigut dins l'olla. L'expectativa que es va muntar al voltant d'aquest fet va ser el millor del dia: tota la colònia al voltant del foc per rescatar el que nosaltres crèiem que era un gat. No era un gat, era la càmera de fotos d'un monitor que s'havia caigut de la prestatgeria de dalt. La tranquil·litat de veure que no havíem cuinat un gat va derivar en el disgust per la màquina de fotografiar que en aquells temps era un objecte molt preuat i car. (Igual per aquest motiu no tenim més fotos de la colònia?).

INTENDÈNCIA: Amparo Rocabruna i Javier Bustamante.
MONITORS: Pilar García, María Rosa Hernández, Javier Blanco, Mari Loli Rubio, Manuel Morote, Rosa Malet, Pepi Morillas i Benjamín Torcal.

PEDRA 77 (Jordi Gracia)

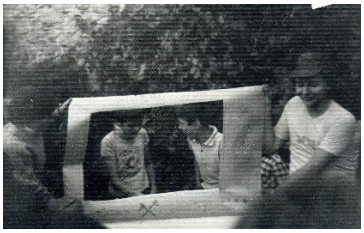
Les meves primeres colònies de la Pinya, com a monitor, van ser a la mítica casa de Pedra, a la Cerdanya i van estar ambientades a l'Edat Mitjana, amb l'imaginari Comte de Besalú, que cada nit se'ns apareixia, en esperit, al pati de la casa i ens contava, entre altres coses, quines serien les activitats del dia següent.

Recordo els jocs de nit, les guerres de bombardes i les olimpíades al prat de les formigues vermelles, l'observació de les estrelles a l'esplanada de l'ermita, les excursions a Font Freda i a la piscina de Bellver, els banys al riu i el camí de les ortigues i les visites que ens feia l'avi Pep comptant les seves històries i els bastons que ens feia amb branques de boix, un clàssic en aquestes colònies, el crit de guerra de "súper pollo"...

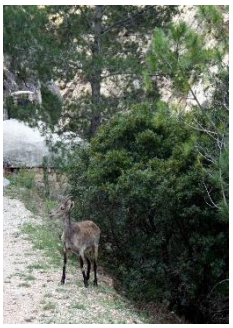

Cada nit quan els xavals es dormien, cosa que de vegades costava una bona estona, tenia lloc la reunió de monitors en la que, davant un bon moscatell i alguna cosa de picar, revisàvem com havia anat el dia i acabàvem de concretar les activitats de l'endemà. Els dies eren esgotadors, però ho passàvem molt bé i teníem la convicció d'estar realitzant una bona feina.
Volíem que les colònies fossin el gran colofó del curs i que els xavals creixessin en un ambient sa adquirint bons valors que els ajudessin a ser millors persones en el futur.
Moments de satisfacció n'hi havia molts, però a mi un dels que més em cridava l'atenció era que molts dels xavals, quan s'acabaven les colònies, no volien tornar a les seves cases, es volien quedar allà més dies i ens costava un món convèncer-los de que no ens podíem quedar més dies.

AMBIENTACIÓ: El Conde de Besalú.
INTENDÈNCIA: Pilar García i Mireia Galobart.
MONITORES: María Rosa Hernández, Pepi Morillas, Jordi Cases, Jordi Gracia, Jordi Bustos, Manolo Morote, Felipe García i Pedro Martínez Mora.

FONTCALDA 78 (María Rosa Hernández i Jordi Gracia)

Algú ens va dir que per les terres de l'Ebre hi havia un balneari que podria servir-nos d'allotjament per fer les colònies d'aquell estiu (1978). Truquem a diversos ajuntaments fins a trobar que es gestionava des de Gandesa. Ens van posar en contacte amb el Patronat que s'encarregava del complex i després de concertar una cita, allà que se'n van anar, amb un 600, el José Antonio Corbalán i la María Rosa Hernández, a veure si hi havia possibilitat de fer-hi unes colònies. Un paisatge espectacular d'important valor geològic, una zona reservada; un riu, el Canaletes, amb gorgs i piscines naturals on banyar-se a diari; fonts termals d'aigua mineromedicinal a 23ºC; cabra hispànica en llibertat; possibilitat d'excursions i un santuari del segle XIV on celebrar missa els diumenges, amb llegenda inclosa d'una verge trobada per un pastor que se la va emportar del lloc però la imatge tornava una i altra vegada al lloc de l'aparició on es va aixecar una petita capella.

L'accés llavors ens va resultar una mica difícil, eren dotze quilòmetres de costes sinuoses, amb un cotxe vell i amb un pilot i copilot amb pocs mesos d'experiència en la conducció però vam aconseguir arribar a la Fontcalda. La visita va ser tot un èxit. El Patronat que gestionava el complex es va avenir a llogar-lo per un mòdic preu i allà que ens vam anar amb 80 nens i nenes a passar l'estiu del 78 i del 79.

I va arribar juliol. Arribem en autocar al lloc més proper a la casa de colònies al qual s'hi podia arribar, l'estació de tren de Prat de Comte, en desús des del 1973 i que actualment és una preciosa Via Verda de la Terra Alta. Des d'allà, motxilla a l'espatlla, havíem de caminar una mica menys d'un quilòmetre per les vies travessant dos túnels. Era pintoresc el començament de la nostra aventura.

En aquesta ocasió en centre d'interès va ser "Las Cruzadas". Ens dividim en 5 grups: "Nibelungos", "Almogávares", "Sajones", "Francos" i "Templarios"

Cada grup havia de crear el seu propi estendard i vestuari i compondre el seu himne, que cantaria en ocasions importants, com les olimpíades i que els mostrarien als seus familiars i amics el dia de la visita de pares, que tenia lloc el setè dia de colònies dels catorze que hi érem allà.

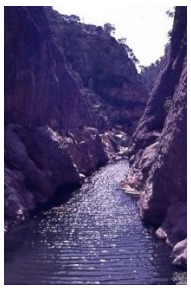
Recordo amb nostàlgia les bones estones dels jocs (la guerra de bombardes, els jocs de pistes, els jocs de nit) els focs de camp, les excursions per aquesta espectacular zona, els banys al riu, l'observació de les estrelles, les cançons, la visita al poble de Prat de Comte i la simpàtica forma de parlar català de la gent d'aquesta comarca.

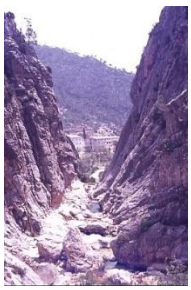

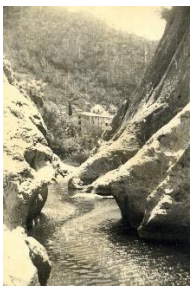

AMBIENTACIÓ: Las Cruzadas.
INTENDÈNCIA: Mireia Galobart i Elia García.
MONITORS: Manolo Morote, Mar Pastor, Jordi Gracia, María Rosa Hernández, Felipe García, Jordi Bustos, Pepi Morillas, Maite Ortega i Carmen Aparicio.

LLETRES DELS HIMNES:

ALMOGÁVARES

Hacia oriente en treinta naves embarcamos
a las órdenes del gran Roger de Flor,
cruzamos casi todo el mediterráneo,
somos de Cataluña y Aragón.
Almogávares nos llaman, no se sabe bien porqué,
nuestro emblema cuatro barras llenas de gloria y dolor
nuestro grito de guerra causa pánico y terror
a los turcos y a los moros se les encoge el corazón.
Y fuimos victoria tras victoria,
los moros ya no sabían a donde ir.
Nuestros jefes eran el gran Roger de Flor,
Berenguer de Entenza y Rocafort.

NIBELUNGOS

Somos pim, pam, pum,
los Nibelungos de Burgundia pim, pam, pum
y con Sigfrido a nuestro frente pim, pam,pum
a Tierra Santa a luchar
Vamos pim, pam, pum,
Vamos en busca de un tesoro pim, pam, pum
que lo guardaba un enanito pim, pam, pum
Y vamos pim, pam, pum
y rescatar a Grimilda pim, pam, pum
era la hija de Sigfrido pim, pam, pum
donde cayó una hoja de tilo pim, pam, pum
una flecha le clavó.

TEMPLARIOS

Y todos los Templarios, diribimbom, diribimbom,
y todos los Templarios, se fueron a luchar.
Hay lálala, hay lálala, se fueron a luchar.
Contra todos los moros, diribimbom, diribimbom,
Contra todos los moros que en Tierra Santa están
Hay lálala, hay lálala que en Tierra Santa están

FRANCOS

Los Francos son (los Francos son)
los Francos son (los Francos son)
Caballeros de verdad,
son veloces como el viento
y nadie los parará.

SAJONES

Somos Sajones y vamos a luchar contra los moros en las cruzadas.
Somos Sajones y vamos a pelear para tes oros recobrar.
Y nuestro rey, Ricardo "Corazón, Corazón de León"
En las batallas con su caballo va más veloz que un rayo.

FONTCALDA 79 (Jordi Gracia)

L'estiu del 79 tornem a la Fontcalda. En aquesta ocasió el centre d'interès era l'oest americà i el vell miner (l'Iñaki Echebarria). L'anècdota que més recordo d'aquell any és la quantitat de paparres que hi havia als voltants del riu i l'estona que havíem d'estar traient-nos de sobre aquests animalets tan carinyosos i apegats a nosaltres.

Menció especial mereixen les persones que s'encarregaven de la intendència que treballaven molt perquè tots els dies pogués sim esmorzar, menjar, berenar i sopar tota la "troupe" amb uns menús variats, rics i sans. És clar que no sempre estava tot a gust de tots, però pactàvem amb els nens que, encara que no fos del seu agrad, calia menjar almenys la ració mínima, que era una cullerada o una porció de cada plat. En tornar al barri moltes mares es sorprenien de que els seus fills haguessin menjat coses que a casa seva mai menjaven.

AMBIENTACIÓ: El viejo minero.
INTENDÈNCIA: Cruz Santidrián, Rosa Irene García, Iñaki Echebarria i Cristina Manresa.
MONITORES: María Rosa Hernández, Felipe García, Manolo Morote, Jordi Gracia, Jordi Bustos, Laura Pérez Cifuentes, Alfonso Romero Palenzuela, Maite Ortega i Conchi Segura.

SANT MARÇAL 80 (Jordi Gracia)

Era juliol de 1980 quan lloguem, per primera vegada, la casa de colònies de Sant Marçal del Penedès, situada al costat de l'església del poble ja que havia estat antigament la rectoria.

En aquesta ocasió el fil conductor era el personatge de "Colotordoc" (doctor loco sil·làbicament al revés) un vell científic (l'Antonio Rodríguez) que ens visitava cada nit a les golfes de la casa amb la seva màquina del temps, de la qual feia sortir els personatges que ens proposaven les activitats del dia següent:

L'egípcia Nefertiti (la Mar Pastor) amb la qual ens vam traslladar a l'època dels faraons i vam haver de momificar alguns xavals després d'un divertit joc de llanternes pels voltants de la casa.

La reina "Berenguela" (la Maite Ortega) que ens va demanar ajuda per trobar el seu marit, el rei, que havia estat segrestat. Vam anar d'excursió a buscar-lo al castell de Castellví de la Marca on ens vam trobar unes vistes espectaculars i a la tornada ho vam celebrar amb un gran banquet medieval sopant.

L'indi "Pluma Rota" de la tribu dels "Aguilapochas" (el Jordi Gracia) amb el qual vam fer un gran joc de pistes i ens va demanar que féssim un gran foc de camp i balléssim unes danses per honrar els seus déus.

L'africana "Nakuba" (la Carmen Aparicio) que ens va animar a fer un safari molt especial per trobar gamusins, tot i que no en vam trobar cap.

El grec Zeus, déu de l'Olimp (el Jordi Bustos) amb el qual vam participar en les típiques i esperades olimpíades amb les seves variades proves.

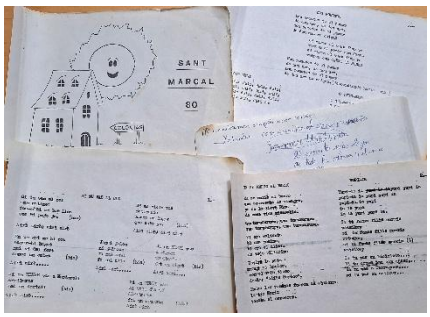

I el Troglodita, amb el qual vam rememorar temps prehistòrics i el personatge de l'Equador (tots dos la Mireia Galobart) amb el qual vam celebrar el "pas de l'Equador" (la meitat de les colònies) rebent aquell dia la visita de pares i familiars i ens ho vam passar genial.

Van ser unes colònies molt musicals, teníem un tema per despertar-nos, un altre per als àpats i un altre per anar-nos a dormir. Les bones estones de guitarra de la mà del Jordi Bustos repassant el cançoner creat per a aquestes colònies eren molt agradables per a xavals i monitors.

Als monis se'ns va ocórrer una forma divertida de "premiar" a qui havia realitzat alguna cosa especial durant el dia, va ser el "chorriiiiiito de colonia" que consistia en que cada nit, al menjador, després del sopar, els mateixos nens escollien el company que mereixia el "guardó" i era ruixat al cap amb l'apreciat rajolí de colònia.

El menjador i la cuina estaven separats per una paret que tenia una obertura rectangular usada per passar els plats i se'ns va ocórrer que cada nit, un cop recollides les taules del sopar, es podria fer servir com si fos una pantalla de tele per entretenir els nens mentre Colotordoc es preparava per a la nostra posterior visita al seu laboratori instal·lat a les golfes de la casa. I ja ens teniu a la Maite, imitant "Doña Rogelia" i a mi, improvisant al seu costat, traient-li unes rialles a tots, nens i monis, amb les nostres xorrades.

La casa tenia piscina i cada dia dedicàvem una hora al bany, cosa que s'agraïa molt per aplacar una mica la calor de la zona.

Brometes també n'hi va haver algunes. Recordo el dia que, quan els nens portaven dormint un parell d'hores els vam aixecar per veure un eclipsi fent-los creure que era al matí, fins i tot l'Antonio, que era l'encarregat de la neteja de la piscina, es va posar a netejar-la a aquelles hores i com que hi havia lluna plena els fèiem mirar el fals sol amb vidres fumats. Els comentaris com: "sembla que no he dormit res", "que curta se m'ha fet aquesta nit"... feien que els monis ens haguéssim d'aguantar el riure perquè no ens descobrissin. Després d'una bona estona de comèdia els vam dir que ens tornàvem tots a dormir fins que passés l'eclipsi i tinguéssim llum solar. Alguns en despertar-se encara deien que l'eclipsi havia estat molt bonic. El què té la innocència!

Una anècdota que ens va fer riure molt un dia va ser que, perquè els nens poguessin escriure a casa, vam dibuixar la part posterior d'un sobre en una cartolina en la que vam posar "Remite: nombre del que escribe la carta" i alguns ho copiaven als seus sobres literalment, sense posar el seu nom. També els vam escriure la direcció i era digne de llegir el que posaven, per exemple, "Vinabranca del Pedés" i un al qual no li cabia a la primera línia va posar, "Vilafranca del Pene" i a sota el "des" imagineu-vos les rialles dels monis en veure-ho.

I fins aquí els meus records d'aquests dies màgics, sentint mot que la memòria no doni per a més.

AMBIENTACIÓ: El profesor loco "Colotordoc".
INTENDÈNCIA: Mireia Galobart i Cruz Santidrián.
MONITORS: Maite Ortega, Carmen Aparicio, Mar Pastor, Antonio Rodríguez, Jordi Bustos i Jordi Gracia.

SANT MARÇAL 81

AMBIENTACIÓ: Circo "Santmarsilandia".
INTENDÈNCIA: Mieria Galobart i Cruz Santidrián.
MONITORS: Laura Pérez, Carmen Aparicio, Maite Ortega, Luis Moyano i Jordi Bustos.

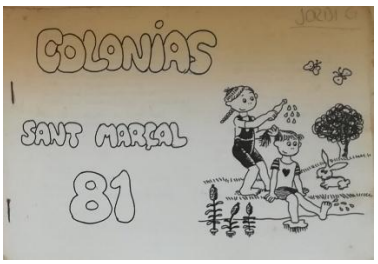

PEDRA 82 (Pedro Lebrero)

Ja portava diversos anys vinculat a la Pinya com a xaval i dins d'aquesta, també col·laborava en activitats adreçades al barri, ja fos per festa major, Carnaval o algun altre festival. Recordo alguna petita obra de teatre, haver tocat la guitarra amb els famosos "Jordis'3": el Jordi Gracia, el Jordi Bustos i el Jordi Cases, tot un privilegi, però ara passàvem a "primera divisió". Era el moment de fer el salt com a monitor i les colònies de Pedra 82, van ser el baptisme de foc (com es diu en argot militar).

El temps ha passat i la memòria, ens agradi o no, deixa llacunes. Però per sort, tinc un gran arxiu fotogràfic que m'ajuda a recordar moments inoblidables. He de donar les gràcies als monis, ja veterans en aquestes colònies, que em van ajudar i van donar suport en la meva primera experiència com a moni.

Crec recordar que el tema central eren els Gnoms i, no sé com, pensem a fer servir un ninot com a vincle entre els xavals i les activitats. Demano al meu amic el Julio Salinas si me'n podia prestar un que tenia la seva germana per als ventrílocs, que des de dins permetia accionar la boca i amb l'altra mà moure el seu braç. La veritat és que donava un "acojono" que no vegis. Aquest era el "susodicho", tot i que amb una altra roba. Encara, ara, em sembla veure'm a la sala gran darrere d'una cortina o manta, accionant el "bitxo", posant no sé quin tipus de veu i veient interactuar els xavals amb el Gnom (fent-li preguntes a distància) i passant una estona super divertida. Això es feia sempre a la nit, per poder enllaçar amb l'activitat de l'endemà. Eren xavals ja no tan petits i, lògicament, sospitaven que era accionat per algun de nosaltres. Però tots seguíem "el rotllo" dels Gnoms de la Cerdanya. QUE DIVERTIT!!

Va ser una experiència completa: excursió a Penyes Altes, piscina Bellver, jocs de llanternes, anar a buscar la llet al "Carlés" (em sembla que així li dèiem al pagès de la masia del costat que ens proporcionava la llet recent munyida), Olimpíades, focs de camp a la nit, etc.

Per a mi va ser tota una escola d'aprenentatge, intensa i completa. He de confessar que quan veig les fotos, encara a la meva edat, se'm fa un petit nus a la gola. Però no de tristesa, sinó d'alegria i de gratitud per la sort d'haver pogut participar en tot això.

AMBIENTACIÓ: Los Gnomos.
INTENDÈNCIA: Cruz Santidrián.
MONITORS: Manolo Morote, Laura Pérez, Francisco Torondel i Tomás Roca.

PEDRA 83

INTENDÈNCIA: Cruz Santidrián i Celia González.
MONITORS: Primer torn Patufets: Maribel Subirón, Chus Fernández, Fco Jesús González Cruz, Gustavo Abad, Mª José Segura i Luis Moyano. Segon torn Mapaches: Mª Carmen Padilla, Jorge García, Cristina Ortega, Pepe Pradas, Marta Subirón, Loli Ortiz, Fco José Torondel i Luis Moyano.

PEDRA 84

INTENDÈNCIA: Cruz Santidrián i Celia González.
MONITORS: Primer torn: Alfonso Romero, Javier Abad, Mª José Segura, Luis Moyano, Luisa Marín, Montse Barón i Juanjo Sánchez.

PEDRA 85

INTENDÈNCIA: Cruz Santidrián i Celia González.
MONITORS: Javier Abad, Montse Barón, Alfonso Romero, Chus Fernández, Luisa Marín, Fco Jesús Gonzalez Cruz, Lola Serna, Jorge García i Juanjo Sánchez.

PEDRA 87 (Jordi Bustos)

Les colònies Pedra'87 van ser la meva darrera activitat amb La Pinya. Després d'alguns anys desvinculat de l'esplai, vaig tenir l'oportunitat de tornar a participar en unes colònies a Pedra, incorporant-me a un equip de monitors molt més joves que jo. Tot i que eren les meves pràctiques per al curs de directors i en el seu moment vaig redactar la corresponent memòria, amb els pas dels anys els records i els detalls s'han anat esborrant. Els tallers, els jocs, els banys a la piscina de Bellver, les visites de l'avi Pep i la demostració que ens va fer sobre el procés de fabricació dels bastons, les vetllades de cada nit amb el Juanfran disfressat de científic boig (el Sr. OCOLOIBAS, "sabioloco" a l'inrevés), les Olimpíades, el foc de camp, les cançons...

Recordo l'excursió al Moixeró, en la que els nens van viure l'experiència de dormir a un refugi de muntanya (el Refugi de Sant Jordi), amb el cotxe de suport portant-nos el menjar fins al Coll de Pendís i els monitors baixant les

cassoles per forts pendents fins al refugi, sortosament el sopar va arribar sense novetat! Han passat molts anys, però la màgia de Pedra i la seva cançó encara em tenen atrapat!

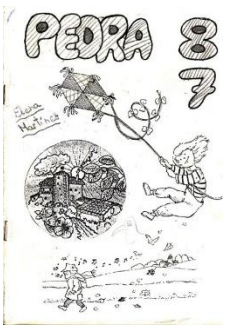

AMBIENTACIÓ: Profesor Monstardela.
INTENDÈNCIA: Cruz Santidrián i Celia González.
MONITORS: Emilio Martínez, Goretti Ferrando, Luisa Marin, Juanfran Borrero, Yolanda Pérez, Chus Fernández, Juan Luis Benítez (Luiggi), Jordi Bustos, Angel Borregón, Miguel Martínez, Maribel Manrique, Jose Luis Miguélez (Darwin), Juanjo Sánchez, Esther Santamaría, Juan Carlos Santamaría i Fco José Torondel.

PEDRA 88

AMBIENTACIÓ: Chupete.
INTENDÈNCIA: Celia González y Emilia Diaz.
MONITORS: Gustavo Abad, Juan Luis Benítez (Luiggi), Juanjo Sánchez, Esther Santamaría, Jose Luis Miguélez (Darwin) i Luis Moyano (Conchi Carrión i Encarna Peiró, ajudantes)

PEDRA

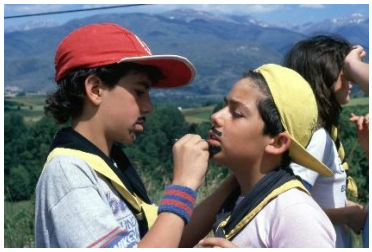

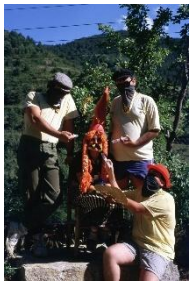

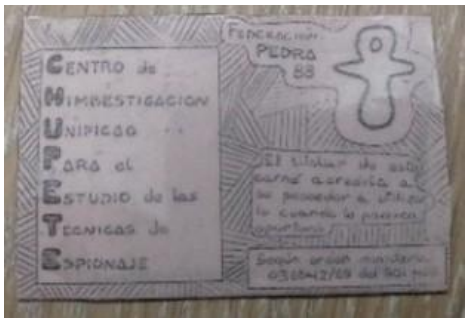

C.H.U.P.E.T.E
DIRECCION GENERAL DE INVESTIGACION DE PEDRA-88
CARNET DE ESPIA O SIMILAR
TITULAR.. (SECRETO)
Nº..... (SECRETO)

CENTRO de
INVESTIGACION
UNIPICAO
PARA el
ESTUDIO de las
TECNICAS de
ESPIONAJE
PEDRA 88

BOLETIN de NOTAS
ALUMNO:
CHUPETE
ASTUCIA
PERSPICACIA
COOPERACION
AMABILIDAD
IMAGINACION
AGILIDAD
HABILIDAD
DEPORTIVIDAD
SUSPICACIA

LA PINYA
esplai
Pedra
88

PEDRA 89

PEDRA 93

AMBIENTACIÓ: Excalibur.
INTENDÈNCIA: Carmen Caparrós, Cruz Santidrián, madre Cylon i J.M. Romaguera.
MONITORS: Meritxell Imaña, Anabel Amador, Pedro Díaz (Gula), Sonia Fernández, Litos, Angel Borregón, Periko Alarcón, Mari Cruz Fabrés, Marta Murillo i Juanjo Sánchez.

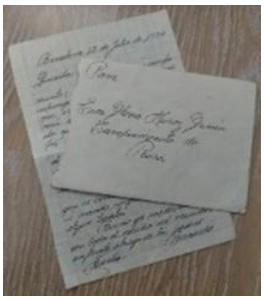

PEDRA 94

AMBIENTACIÓ: McAnudo
INTENDÈNCIA: Carmen Caparrós y Gloria Chacón.
MONITORS: Merche Garrido, Sandra Pérez, Juanma García, Pedro García, Sergio Vega (Willy), Periko Alarcón, Alfonso Rodríguez (Sito), Meritxell Imaña, Anabel Amador i Juanjo Sánchez.

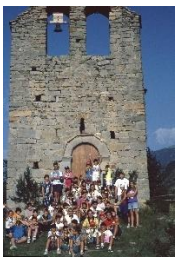

PEDRA 95

AMBIEBNTACIÓ: La Historia de Pedra.
INTENDÈNCIA: Juanjo Sánchez y Mari Carmen Mariñas.
MONITORS: Pedro Díaz, Anabel Amador, Chorizote, Sandra, Alfonso Rodríguez (Sito), Juanma, Merche Garrido i Periko Alarcón.

PEDRA 96

AMBIENTACIÓ: Los Mosqueteros.
INTENDÈNCIA: Juanjo Sánchez i Mari Carmen Mariñas.
MONITORS: Alfonso Rodríguez (Sito), Juanma, Eva Gloria Muñoz, Sergio Vega (Willy), Sonia Arenas, David Fernández (Simpson), Anabel Amador i Merche Garrido.

PEDRA 97

AMBIEBNTACIÓ: En busca del Krakoa.
MONITORS: Periko Alarcón, Juanma com l'aviador, Alfonso Rodríguez (Sito) i Cristóbal Blaya com els exploradors Frank i Furt, Jordi com la bestia, Sergio, Eva Gloria Muñoz, Litri (Alex Amores), Ángel (Trucha) com Juan el Policia, Anabel Amador i Anabel Nyullet.

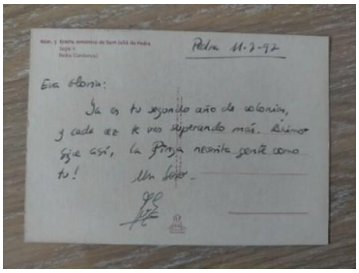

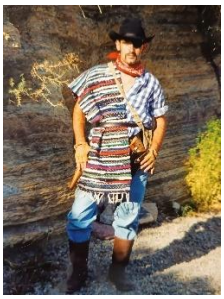

PEDRA 98

AMBIENTACIÓ: L'Oest amb personatges carismàtics: Juanma com JB Cárajan, Alfonso Rodríguez (Sito) com el malvat Mr. Windows, Eva Gloria Muñoz com la filla del dolent, la Srta. Malibú, Sergio Herrada com el germà del protagonista Dic Cárajan, Cristóbal Blaya com José Coronita, Ana Costoso com la Gitana Pitonisa, Litri com l'enterrador, Eva Gloria Muñoz i Ángel com els indis, Juanma i Cristóbal Blaya com els venedors ambulants, Ángel com el fantasma i la Esther Rius que va venir com palanganera premonitora..

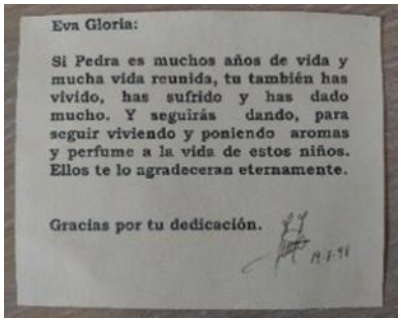

PEDRA 99

AMBIENTACIÓ: Los Indios
INTENDÈNCIA: Adela Álvarez.
MONITORS: Sergio Herrada, Eva Gloria Muñoz, Ana Costoso i Juanjo Sánchez.

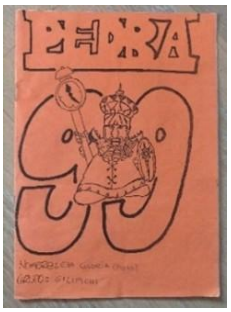

ELS CAMPAMENTS

SANTA MARÍA DE MERLÉS 73

MONITORS: Iñaki Echebarria i Amparo Rocabruna.

SETCASES 74 (Iñaki Echebarria i Amparo Rocabruna)

Al grup de grans, a la primavera de 1974, es va decidir organitzar un campament per a la primera quinzena de juliol. No recordo com vam decidir fer el campament al Refugi de Pescadors del riu Ter, situat a dos quilòmetres de Setcases cap al Nord i situat a 1214 metres d'altitud. No creiem recordar que sol·licitàrem cap permís a l'Ajuntament o Diputació. Més aviat es podria qualificar "d'okupació". Actualment hi ha un control exhaustiu per a la seva utilització, ús d'instal·lacions, preus...

Es va decidir que l'Amparo Rocabruna i l'Iñaki Echebarria serien els monitors perquè llavors s'encarregaven de les activitats del grup dels grans. Es van apuntar al voltant de 15 nois i noies per estar uns 7 dies.

Si no recordem malament, el viatge es va fer en un dels primers dies de juliol en tren fins a Ripoll i després en autobús fins a Setcases. De Setcases al refugi, caminant.

Per accedir al refugi s'havia d'utilitzar una passarel·la de fusta força senzilla per sortejar el riu Ter. Incloem una foto actual de la passarel·la que té poc a veure amb el que coneguem, tal com s'observa a la foto següent en blanc i negre.

El refugi era llavors molt precari; per descomptat que no hi havia lliteres ni res semblant i ens va tocar dormir sobre el dur terra de ciment i el menjar es feia amb els mínims estris i amb càmping-gas. La bona predisposició de tots i totes i la joventut feia tot molt fàcil.

Les necessitats corporals es duien a terme per les rodalies i per a la neteja personal s'utilitzava l'aigua del riu Ter que passava al costat del refugi. Per descomptat que també es feia servir per banyar-se, tot i que l'aigua, propera al seu naixement a Ull de Ter a més de 2200 metres, estava gelada.

Les jornades van passar en plena harmonia realitzant activitats excursionistes i de tota mena (jocs, música, visites a Setcases per comprar...)

Entre altres excursions, vam pujar al Pic de l'Infern (2869 m). Com a anècdota, quan vam baixar ens vam adonar que Iñaki s'havia deixat unes ulleres de sol. L'endemà van tornar a pujar el Bienvenido García, el seu germà Felipe i l'Iñaki Echebarria a rescatar-les.

Com a comiat, l'última nit la vam passar a Camprodon. La nit va ser força llarga i a alguns els va costar arribar a la casa i al paller on dormíem. Per cert, vam donar la llauna als veïns i segons conten, de matinada, un guàrdia civil en calçotets i amb el tricorni va comminar al bon comportament...

Com a nota dolorosa, vam haver d'ajudar a caminar l'Antonio Moreno Piedra per haver contret una hèrnia inguinal.

El record d'aquells dies segueix sent extraordinari…

MONITORS: Iñaki Echebarria i Amparo Rocabruna.

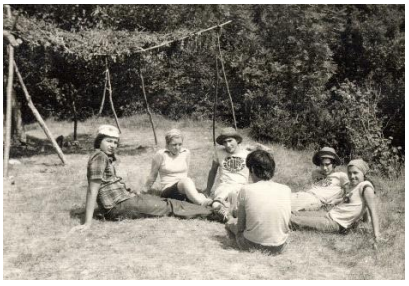
ROQUES BLANQUES 75 (Jordi Gracia)

Aquest estiu, la Pepi Morillas, la Mar Pastor, la Begoña de Eyto, el Manolo Morote, el Jordi Cases, el Pepe Casulleras, el Francisco Ribas, el Francis i jo (tots del grup de Grans) vam anar de campaments a Roques Blanques, a prop de Ribes de Fresser, amb el Toni Cusó i la Mireia Duñach de monis. Va ser una convivència estupenda, envoltats de natura, on havíem de fer-ho tot entre tots; muntar les tendes, construir el "xambao" que faríem servir com a menjador, netejar, cuinar, rentar els estris, rentar la roba... Les excursions, els passejos per la natura, els jocs, les cançons, les xerrades en que arreglàvem el món i els banys al riu van fer de l'estada una experiència genial.

MONITORS: Toni Cusó i Mireia Duñach.

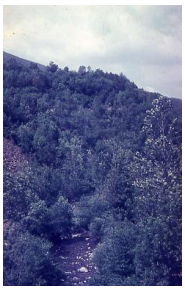

LLES 77 (Mar Pastor)

Avui compartiré amb vosaltres els records d'aquells primers campaments del grup de grans que debutaríem com a premonitors. Per primera vegada exercíem aquesta nova categoria i ens feia molta il·lusió. En aquells campaments anàvem el grup de mitjans, el grup de grans, el grup de premonitors i els de monitors, aquest últim era un grup immens en nombre i experiència. El viatge ja va ser divertit anàvem una mica nerviosos i amb moltes expectatives.

Vam arribar a una gran esplanada, esquitxada d'alguns arbres a l'ombra dels quals vam posar les tendes, estàvem envoltats de muntanyes algunes encara tenien algunes clapes de neu, un paisatge esplèndid. Vam muntar les tendes, vam fer les regates, vam col·locar les gallines i els conills, vam posar les cordes per poder estendre els sacs de dormir per airejar o la roba que rentàvem al riu, en fi tot ben endreçat.

Els dies passaven de pressa entre cuinar, fer jocs, endreçar les tendes, rentar la roba, les excursions... I quan ja ens ficàvem a les tendes el grup de premonitors i monitors, per anar a dormir venia l'espectacle, explicàvem històries, fèiem ombres xineses i preparàvem les activitats de l'endemà. Era una estona ben divertida.

Com he comentat abans portàvem les gallines per menjar-les i va arribar el dia que ens les menjaríem. No recordo qui va decidir que se'ls havia de tallar el coll, alguns no ho veiem gaire clar que fos la manera més adient. Però els van tallar el coll, no recordo amb què, si amb una destral o un ganivet, tant és, el cas és que les gallines continuaven caminant sense cap, embogides d'una banda a l'altra mentre anaven esquitxant arreu amb la seva sang que rajava del coll com una font fins a caure mortes, va ser un moment dantesc que segur que molts no hem pogut oblidar.

També portàvem els conills i un dia se'ns van escapar i quan ens en vam adonar, vam decidir que ja teníem una activitat sorprenent per aquell dia, ens vam convertir per una estona en caçadors i apa, tothom a la caça del conill. I sabeu què? En vam agafar més dels que portàvem, vam ser bons caçadors.

I una altra anècdota sobre el menjar, no sé si potser els àpats no eren molt generosos, perquè un dia vam descobrir que el grup de grans s'havia dedicat a caçar granotes i a fer-les al foc i evidentment menjar-se-les amb delit.

Una de les excursions que vam fer és la que vam fer als estanys de la Pera, pujàvem entre prats i boscos de pins, quan vam arribar ens esperava un paisatge idíl·lic, després de descansar un moment vam fer una gimcana ben competitiva.

I així entre una cosa i una altra, ja es van acabar els campaments i cap a casa. Vam tornar sans i estalvis i amb una motxilla ben farcida d'experiències per explicar. En arribar al Bon Pastor, vam fer la gran rotllana, no per coneguda, menys esperada, tot cantant "És l'hora dels adeus", cançó que no podia faltar mai, amb una de les estrofes que més m'agradava cantar:

"...No és un adeu per sempre,
és sols adeu per un instant.
I el cercle refarem.
I fins potser serà més gran..."

Perquè l'acollida era primordial pels "pinyeros", sempre hi cabia algú més.

JOANETES 81

ESTANA 81 (Pedro Lebrero)

No sabia que existia aquest poble, ni on era, ni la província, ni res. La veritat que era una mica ignorant en geografia catalana i, com que no hi havia internet ni mòbils en aquella època, el Manolo Morote m'ho va ensenyar en un plànol topogràfic de l'editorial Alpina, que eren els que es feien servir en aquells temps. Em va explicar com funcionava el mapa, l'orientació, les corbes de nivell, com orientar-lo, etc. Crec que aquí, vaig començar a entusiasmar-me per l'excursionisme. Gràcies Manolo!

Ja portava anys a La Pinya, havia participat en nombroses excursions o sortides de dos dies i en algunes colònies a Pedra, però aquests eren els meus primers campaments. No tinc cap record fotogràfic i seria fantàstic si algú dels que va participar tingués alguna foto per ajudar a recordar, ja que la memòria comença a passar factura.

Tinc en la ment l'excursió a Prat de Cadí, fantàstic lloc al peu de la serra del mateix nom, amb uns prats de flors espectaculars i, també un dia, crec que el pagès (recordo que s'anomenava Gallo) va demanar si podíem ajudar-lo a recollir les "bales" de palla que estaven escampades per tot el camp de cultiu. Va ser divertit, ja que ho fèiem de dos en dos (pesen un munt) i cada vegada que arribàvem amb una per deixar-la a la zona corresponent, ell ens obsequiava amb un tros de fuet i un glop de porró. Crec que en aquests temps no deixarien fer aquesta activitat als xavals (je, je, je), però ens ho vam passar pipa.

El poble eren quatre cases, però, com a curiositat, al seu cementiri està enterrat un muntanyenc famós en el seu temps. Crec que s'anomenava Monfort o alguna cosa així, que va morir en una de les canals de pujada de la paret de la serra del Cadí (fent alpinisme). Totes les activitats que vaig fer em sorprenien, però crec que els jocs de llanternes eren els més divertits i competitius. Vaig veure la meva primera cuca de llum.

Van ser uns dies fantàstics per a mi, on vaig aprendre moltes coses que no estaven en els meus llibres de text. Una experiència molt nova i sorprenent. Crec que ja no soc el mateix quan vaig tornar i he tingut molta sort de poder compartir aquesta experiència.

LES LLOSES 82 (Pedro Lebrero)

Els campaments de "Les Lloses" van suposar una inoblidable experiència per a mi, ja que van ser els primers que feia com a monitor. L'any anterior havia participat com a xaval als d'Estana, a Martinet de Cerdanya, i ara donava el salt, que normalment fèiem molts xavals quan portàvem alguns anys a La Pinya, passant de "participar" a ser partícip, amb la qual cosa això suposa per a un ingenu adolescent de 18 anyets.

La primera quinzena de Juliol havia estat de colònies a Pedra, també com a monitor i ara, la segona, faria el mateix als campaments, el que podríem considerar una pluriocupació d'estiu gratuït, voluntari, sense remuneració i sense contracte (si s'assabenten ara els del Servei d'Ocupació de la "Gene", em fulminen. Però ho afrontava amb Il·lusió desbordant, compromís total, moltíssima emoció, i una força exultant, contagiat tot, i cal dir-ho, pels anys ja viscuts com a membre de l'esplai, i pel grup de persones (no només monitors) que compartien aquesta experiència anomenada La Pinya.

L'inici no va ser gaire bo, ja que no vaig anar a l'autocar amb la resta dels xavals i monitors el primer dia, perquè vaig arribar malalt de Pedra, amb refredat, febre i sinusitis, fent que hagués de guardar llit durant 2 dies i incorporant-me, un cop millorat, al tercer dia, fent el recorregut fins a les Lloses, Ripoll, en tren, autoestop i caminant, una aventureta per a aquells temps. Quan vaig aparèixer al campament, menuda recepció! abraçades, petons, crits (crec que no m'esperaven)

No recordo bé en quin tema vam basar l'activitat dels campaments d'aquell any, però tots els records són super gratificants... banys al riu, focs de camp, jocs, excursions, etc. (i alguna "gamberrada" que una altra, no ho negarem)

Necessitaria moltes pàgines per poder descriure tot el que vivim en aquells dies. Totes les experiències, que compartim, els valors, records únics que portem tots els que vam estar en aquesta convivència, lluny de l'entorn familiar i de les comoditats conegudes i que formen part del nostre bagatge personal. Aprenem un munt en aquells pocs dies, una fantàstica experiència o almenys, així ho recordo jo.

Com a aficionat a la fotografia, tinc la sort de tenir un record gràfic molt ampli de tot, però crec que res com la imatge d'aquesta "piràmide humana", reflecteix l'entorn de companyonia, amistat i gaudiment amb què es vivien aquells dies ,i que, com en totes les colònies i campaments de La PInya, es materialitzava en la tristesa i els plors de comiat de l'últim dia, que sempre es tancava amb la famosa cançó del Sisa "Qualsevol nit pot sortir el sol"

He tingut una gran sort d'haver estat part de tot això. Gràcies a tots i totes els que van estar allà!

MONITORS: Aurelio Guillén, Begoña de Eyto, Pepi Garcia, Toni Martínez, Rafa López i Pedro Lebrero.

JOANETES 83 (Pedro Lebrero)

Primer torn dels "Grans":

Quins records tan fantàstics venen a la memòria en aquests campaments de Joanetes, lloc meravellós al peu de la Serra de Puigsacalm, a la Garrotxa. Un entorn idíl·lic amb prats, font, vaques, muntanyes, boscos... Tots els ingredients necessaris, ignoro qui va ser l'encarregat de triar-lo, però un 10.

No recordava quin tema vam triar per a aquells dies. Però en veure aquesta fotografia he recordat que era cinema, sobre la gravació d'una pel·lícula o una cosa semblant. Ja el primer dia, crec que quan pugem a l'autocar per sortir a la porta de l'església del Bon Pastor, muntem un xou fent pujar i baixar a tots de l'autocar diverses vegades, com si fossin escenes de cinema: "¡Corten!, ¡rodando!"... Crec que fins i tot teníem una càmera de filmar feta de cartró, que boixos!

Vaig anar com a monitor i alguns xavals a penes tenien un parell d'anys menys que jo. Eren dels més grans, però tinc un grat record de tots. Les excursions eren canyeres i, sobretot, una que vam fer a Castelló d'en Bas, un castell amb vistes fantàstiques sobre tota la Vall d'en Bas.

No tinc gaires fotografies d'aquests dies (rar en mi), però ho gaudim (fixe que sí). Va ser una gran sort per a mi poder compartir aquells dies amb tots.

INTENDÈNCIA i MONITORS: Begoña de Eyto, Pedro Lebrero, Toni Martínez i Rafa López.

Segon torn dels "Mitjans":

Aquest any com a monitor vaig empalmar el primer torn de Joanetes amb el segon, ara eren els mitjans, molts d'ells ja ens coneixíem d'anys anteriors o d'altres colònies. Si el primer torn va ser fantàstic, el segon no va quedar enrere. Vam fer moltes coses, però crec que el més sonat van ser les excursions i, sobretot, la pujada al Puigsacalm per la canal del ganxos. Encara em sorprèn com vam poder enfilar per aquí tots, vaja animalada!

Com a d'altres campaments o colònies, gaudim de totes les activitats clàssiques: jocs de nit amb les llanternes, banys al riu, festa major i, com no, la famosa batalla de farina amb "bombardes" fetes de paper de seda. Però, després ho recollíem tot, eeehh!.

Van ser els meus últims campaments a La Pinya, ja que em quedava poc per anar-me'n al servei militar (la mili). Em van destinar a Còrdova i aquí també hi ha "campaments", però d'un altre tipus (deixem-ho aquí!)

Gràcies a tots els van estar aquells dies a Joanetes.

MONITORS: Manolo Morote, Begoña de Eyto, Pedro Lebrero, Laura Pérez, Teresa Dimas, Jaume Listosella i Choni Heredia.

JOANETES 86

AMBIENTACIÓ: Tribus urbanas.
INTENDÉNCIA: Rosa i Lola Serna.
MONITORS: Emilio Martínez, Antón Ortiz, Luisa Marín, Jorge García, Montse Barón i Juanjo Sánchez.

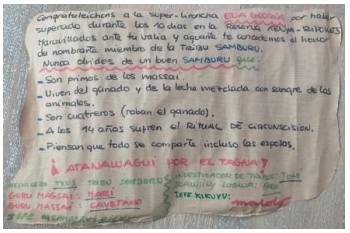

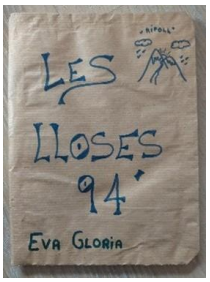

VALL D'ARÀN 93

LES LLOSES 94

MOIÀ 96

VÍLLEC 97

LES RUTES

RUTA PIRINEUS 75 (Jordi Gracia)

Teníem una mitjana de quinze anys quan els nostres monis el Toni Cusó, la Mireia Duñach, el Felipe García i la Iona Ferrer ens van preparar una ruta pels Pirineus, per Setmana Santa, en la qual no ens ho vam poder passar millor. Quina aventura. Anàvem amb dos cotxes, un Seat 850 que conduïa la Iona, parella del Toni Cusó i un Dodge Dart que conduïa el Toni, que se l'havia prestat un amic. Els cotxes anaven replets, entre el menjar, les tendes, el material i nosaltres, no hi cabia ni una agulla. L'anècdota que recordo i encara em fa somriure és que vam creuar la frontera per fer pis al país dels gavatxos, però la Guàrdia Civil, que ens va veure, ens va portar a la caserna a tots. El Dodge tenia una fuita en un maneguet per on perdia l'aigua del radiador i havíem d'anar mastegant xiclet per pegar-lo al maneguet perquè no es buidés el circuit. Imagineu-vos, el cotxe aparcat davant de la caserna i nosaltres sortint a mirar si sota el cotxe havia caigut aigua per canviar el xiclet, amb el corresponent mosqueig dels guàrdies. Encara no sé com vam poder sortir d'allà, amb les pintes que portàvem.

RUTA ASTURIES 86
MONITORS: Begoña de Eyto.

RUTA MALLORCA 87 u 88
MONITORS: Begoña de Eyto, Pepe Pradas i Alfonso Romero.

RUTA SANT MAURICI 93
INTENDÈNCIA: J. M. Romaguera.
MONITORS: Jordi Selva i Raúl Selva.

ELS CAMPS DE TREBALL

CAMP DE TREBALL A PEDRA

MONITORS: Juanfran Borrego, Goretti Ferrando, Montse Nieto i Juanjo Sánchez.

TESTIMONIS

CHEMARI PALÀ

Fins l'any 1969 l'única referència que tenia del Bon Pastor era la que coneixia per la lectura de la bonica paràbola del mateix títol a l'Evangeli de Sant Joan, quan estudiava per ser capellà al seminari de La Seu d'Urgell. Aquell *Bon Pastor* que coneixia les seves ovelles i elles el coneixien a ell.
Al barri del Bon Pastor hi vaig arribar de retruc. Passava uns dies de vacances al meu poble de Ponts, després d'haver fet de monitor als campaments del principat d'Andorra - allí vaig aprendre la cançó *Els quatre muntanyencs* que ens va acompanyar en innombrables focs de camp - quan vaig rebre una trucada del mossèn Ramon Balagué, capellà de Bellver de Cerdanya. Érem companys de seminari de La Seu i, a més, del mateix poble. Ambdós havíem iniciat els campaments d'estiu a la parròquia de Ponts. Em va demanar si podia col·laborar en unes colònies que un grup del barri del Bon Pastor de Barcelona havia organitzat en la rectoria de Pedra, a prop de Bellver. (Aquesta fou la segona denominació de *Bon Pastor* que vaig conèixer). Anaven curts de personal i cercaven algú amb una mica d'experiència.
Vaig prepara la motxilla i amb l'autobús de l'Alsina Graells vaig arribar, una tarda del mes d'agost, a la placeta de Bellver on, asseguts a la terrassa del bar Ton, m'esperaven el Joaquim i la Mª Àngels, els gestors de les colònies. Aquest fou *l'inici d'una bonica amistat,* com diria H. Bogart al final de *Casablanca*, que no ha fet més que créixer al llarg dels anys.
L'amistat – poseu-hi els noms que tots coneixeu – crec que és una de les claus per entendre el fenomen de La Pinya perquè penso sincerament que va ser un *fenomen* singular i gairebé extraordinari que ha tingut la gran virtut, cal remarcar-ho amb lletres majúscules, de perdurar al llarg de molts anys en mans de gent del barri. Les altres paraules que definirien aquella experiència fundacional crec que serien altruisme, compromís social, comunió de valors i recerca d'una tasca - d'una aventura si voleu - que omplís de sentit els anhels juvenils que teníem de

contribuir a millorar la vida dels demés i potenciar els valors humanístics del nostre entorn. Compartir el que per a nosaltres era fon d'alegria, d'il·lusió, de companyonia; de gaudir de la natura, del cant, de l'esforç, de la superació de les dificultats. Per resumir-ho, compartir i inculcar un aprenentatge de la vida amb uns valors que la fessin digna de ser viscuda amb un enriquiment i una satisfacció constants.
Al primer estiu vaig fer una estada de dos torns. A l'estiu següent hi vaig passat tots els torns com a cap de monitors amb el Joaquim i la Mª Àngels. Molts monitors ja eren del mateix barri i d'aquesta manera la iniciativa de La Pinya va començar a arrelar dins el mateix ambient on vivien els nens que pujaven a Pedra. Aquesta fou una clau essencial de la permanència de la institució al llarg dels anys.
Parlar de les reunions diàries de monitors després que els nens fossin a dormir, de l'estona de cants i confidències o el silenci al pla davant de l'ermita sota el cel estrellat, de les aventures paral·leles – algunes inversemblants – a la dinàmica del dia a dia, de les vivències de col·laboració desinteressada en moments de dificultat, de les iniciatives per fer de cada dia una experiència engrescadora...tot plegat donaria per un llibre de memòries que ara no fa el cas.

El resultat, l'èxit podríem dir, de les colònies de La Pinya fou tan formidable i fantàstic que la vivència de l'estiu es quedà petita i d'aquí nasqué la necessitat de donar continuïtat durant l'any a la il·lusió que s'havia generat en les estades a Pedra. El club d'esplai fou el fruit que va sorgir de manera natural a partir de la llavor que s'havia plantat durant els estius viscuts a la Cerdanya.
De manera gairebé providencial , al mateix any, es va decidir que els seminaristes grans de La Seu d'Urgell havíem de continuar els estudis de teologia al Centre Borja que tenien els jesuïtes a Sant Cugat del Vallés. I així fou com jo, un noi de poble i seminarista de La Seu, va aterrar a Barcelona i , els caps de setmana, al barri del Bon Pastor.
El primer dia que hi vaig posar els peus va ser amb l'amic Joaquim Cuadrada que, malauradament, fa uns mesos ens va deixar. Hi vam baixar els dos sols amb el seu cotxe com si anéssim a prendre vistes. Després hi arribaria cada dissabte amb l'autobús 11 que parava davant el cinema del barri. Vàrem aparcar vora l'església i les primeres paraules del Joaquim després d'una lenta mirada a l'entorn van ser: - *Chemari, té el seu encant, no?*... Jo li vaig respondre:
- *És una altra Barcelona... s'assembla més al meu poble*...I així va començar la meva relació física amb el Bon Pastor. A través dels anys en què vaig dedicar part de la meva vida a La Pinya em vaig sentir feliç i també d'alguna manera realitzat amb la sensació d'un deure complert.
A La Pinya li dec haver-me fet millor persona, enriquint-me en valors i satisfaccions que difícilment es poden trobar enlloc més. A La Pinya hi han nascut i crescut algunes de les amistats més entranyables que he gaudit al llarg dels anys i que segueixen vives i fresques com al primer dia. A La Pinya li dec algunes de les experiències més boniques que he tingut la sort de viure i que no canviaria per res del món. Per això n'estic tan agraït.
Moltes gracies!

MARÍA ROSA HERNÁNDEZ

Això ja és història. Una història de les de veritat, d'aquelles de les quals encara queden testimonis que puguin donar fe del relat.
El fil cronològic ja ha estat explicat, però ens queda la part emocional.
És una història feta per persones i per a les persones. Per a aquelles que vivien al Bon Pastor cap als anys 70.

Com tot bon relat ha d'estar emmarcat en uns fets socials i culturals que ajudin a entendre el com i el perquè de l'esdevingut.
Ens trobem al final d'una època franquista, amb totes les mancances derivades d'una dictadura bestial i en un barri format per una població de persones treballadores de classe baixa. La consciència social era ben escassa, (és el que té estar en una dictadura oprimida en l'econòmic i adoctrinats en l'escolar...) el que ara anomenaríem "població en risc d'exclusió social".
Uns pares, en la seva majoria fills d'emigrants, desbordats per la feina i la falta de mitjans econòmics i socials; i uns nens sense saber com ocupar el temps de lleure sinó fora l'entretenir-se jugant al carrer.
Veient la realitat del barri, i per iniciativa privada, un grup de persones joves van decidir organitzar una entitat que s'ocupés de la mancança social dels infants del barri. Així va néixer La Pinya.

A penes uns pocs anys separaven els monitors dels seus nens, ja que amb 17-18 anys es van responsabilitzar dels petits del barri que, per grups (uns 50), anaven podent participar en colònies d'estiu que organitzaven ells mateixos. Molts van ser els monitors que van emprar el seu temps, la seva responsabilitat i el seu bon fer; però molts més van ser els nens que van poder gaudir d'uns períodes de vacances i de temps de lleure que d'una altra manera no hagués estat possible.
I encara avui, molts d'aquells nens i sobretot, molts d'aquells pares, ens recorden amb carinyo i amb gratitud aquells dies estivals, aquelles acampades a l'aire lliure, aquells jocs en grup...; en fi, tots aquells anys junts i plens de vivències, companyonia i valors.
L'esperit d'aquella Pinya continua viu, esperant el relleu d'altres joves que, com aquells, vulguin enriquir-se amb l'experiència tan gratificant que vam viure llavors.
Gràcies per deixar-nos viure-la.

FRANCESC PERERA

Per a gairebé tothom el territori de la infantesa és la pàtria dels bons records. Dels primers amors, sovint no correspostos; de les amistats que es prometen eternes; de les emocions a flor de pell; de les primeres escaramusses sexuals; de les besades infinites; del temps inacabable; de les músiques que es marquen a foc sota la pell, per sempre.
Tot és així, però tot plegat es pot confondre amb tòpics.
Deixem-los de banda, oblidem els tòpics.
Jo tinc una història singular que explicar-vos a canvi.
Que té el millor paisatge humà.
Que té les alegries per banderes, un pavelló sencer.
Que té l'amor, la llàgrima emocionada, l'abraçada més tendra com a senya d'identitat.
I té un nom propi, natural com els aires, les aigües i la terra. Es diu *La Pinya* i té erigit el millor monument a la meva memòria.
Està ple d'amics, de nits fetes d'instruments sonors, personals, musicals i tel·lúrics. De teatres plens de realitat, de simulacres per tots els demà, per sempre.
La terra ens parlava, la nit ens parlava. I nosaltres, delitosos de vida, àvids d'amor, apassionats, voraços d'experiències, escoltàvem amb tot el cos i sense esma, amb un sol cor comú vibrant, que bategava com els tambors Taiko, en una crida immensa: volem tocar, sentir, saber, veure.
VOLEM VIURE!!!
Allí hi havia tot i tot era la regla.
Els amics tenen noms, però dir-los els empetiteix.
Són les divinitats d'abans, els lars de les cases romanes, els mites de la nostra joventut i la nostra infantesa. Els llocs on retornem quan les coses no s'alineen dretes.
I recordem. I ens refem per tornar a ser qui som.
Són els ídols d'abans. Són els ídols de sempre.
I cadascú de nosaltres en som la referència.
Jo soc un Déu petit. I cada ell i cada ella són una part immarcescible del panteó diví que aquí us explico.
No és un secret, però només qui ho hem viscut en coneixem l'essència.

JOAN PENA

Em vaig decidir a visitar el barri, 40 anys després. Ha d'estar per aquí... és l'església i l'estació de Sant Andreu... em vaig equivocar. La següent a la dreta. Tot és nou, per fi uns edificis alts em resulten familiars i aparco el cotxe.
Per als amants de "la frontera" el Bon Pastor posseïa els ingredients necessaris per fer-lo interessant. El barri havia quedat aïllat de la resta de la ciutat, al límit. D'una banda, envoltat de polígons i fàbriques i de l'altra el riu, que es connectava per una passarel·la provisional record de no sé quina inundació. A més, les cases barates li donaven una personalitat. Ara les estan substituint per pisos nous. Veig que queden algunes testimonials, ben cuidades en general, com abans. Aquí vivia el Miguel, m'emociono.
I les seves gents... que em perdonin les seves gents: com havia d'interrompre el seu descans passejant amb aquella "lobito" sorollosa amunt i avall.
Un grup de joves asseguts en un banc conversa en un idioma que no conec. Se'm creua una guapa noia de trets saharians muntada en un monopatí. Ostres! que boca de metro més xula han posat... i aquests jardins... però no era aquí el mercat? El carrer Estadella, recordo aquí una botiga on venien ximpleries. Aquesta és la casa de la Loli? Aquí vivia el Javierbus. Reconec l'Església i el col·legi això no ha canviat. No queda res del centre social. Fins el bar Paradón ha desaparegut, em sembla impossible.
En aquells temps el barri vivia un moment de transició, convivia l'església del Pare Botella, els religiosos compromesos i emergents organitzacions polítiques encara clandestines. Recordo manifestacions reclamant millores... un ambulatori... un semàfor.
Queda en peu un edifici en ruïnes. Crec era una antiga fàbrica d'armament durant la guerra. Per fi arribo al meu destí. La porta ha canviat, ara és una sòlida porta de ferro. Tota la resta també ha canviat. Una dona fuma en una terrassa. No era aquí el club la Pinya? Pregunto. Sí, però fa molts anys, ara l'ocupen uns castellers. Potser no havia nascut per això li vaig dir: tot això era terra. Tot estava per fer. I, tanmateix, quanta il·lusió teníem!

JORDI GRACIA

Els meus primers records es remunten al 1969, moment en que, amb nou anys, un professor marianista del Col·legi Parroquial, Don Ignacio Echebarria, li va suggerir als meus pares que m'apuntessin a La Pinya perquè jo era un nen introvertit i tímid i creia que em podria anar molt bé. Amb el pas del temps la meva assistència a l'esplai va aconseguir que això canviés radicalment i d'allò sempre estaré molt agraït.

Vaig passar per tots els grups i van ser els meus monitors (espero no oblidar-ne cap) el Ramón Guardia, l'Assumpta Rafel i la Teresa Raventós (69-70) amb els quals vam rodar una peli, en format Super8, sobre els Mosqueters, just a la muntanyeta de terra que hi havia llavors davant de l'esplai.

El Javier Blanco, el Miguel Borrego i la Loli Morillas (70-71) amb els quals passàvem unes tardes de dissabte molt divertides, el Juan Cruz Perea (71-72) el Juan Pena, la Montse Soldevila, la Rosa Gutiérrez, el Luis Quer, la Teresa Tripiana, el Javier Bustamante, l'Amparo Rocabruna i el Roberto Fernández (72-73) amb els quals vam anar per primera vegada a dormir fora a la casa de colònies de Gelida.

L'Iñaki Echebarria, el Tonet Remolins i la M.ª Dolors García (73-74 grup de grans) amb els quals solíem sortir sovint a la muntanya i el Toni Cusó, la Mireia Duñach i el Felipe García (74-75) amb els quals vam passar mil i una aventures.

El curs següent, 75-76, als que volíem continuar formant part de la família de La Pinya se'ns va brindar la possibilitat de pertànyer al grup de "Premonitors" i de la mà del Javier Blanco i el Toni Cusó vam ajudar i participar tant en els tallers (Pinyó, Revista, Muntanya, Aeromodelisme, Guitarra...) com en les excursions dels grups dels més petits.

El curs 76-77 vaig ser monitor del grup dels "Petits" i en aquest curs vam instaurar l'ús del fulard (negre amb el rivet groc) que ens permetia localitzar d'una ullada a tots els xavals a les sortides i excursions.

El curs 77-78 vaig ser monitor dels "Mitjans" i del 78 al 80 dels "Patufets".

L'estiu del 77 vaig participar, com a monitor, a les colònies de Pedra, els estius del 78 i 79 a les de la Fontcalda i al del 80 a les de Sant Marçal.

De tots aquests anys voldria destacar les contínues campanyes que fèiem per recollir diners que ens permetessin abaratir el preu de les colònies i dels campaments perquè cap nen es quedés sense poder assistir per qüestions econòmiques. Sortíem pel barri a vendre paperetes per a diferents rifes, fèiem adhesius, calendaris, clauers i tot el que se'ns ocorria per poder vendre i treure pasta.

Els pares van ser fonamentals en aquests anys pel seu suport en tot el que fèiem, ens ajudaven a vendre de tot i col·laboraven en multitud d'activitats, una de les més sonada era la recollida anual de paper, cartrons i ampolles de cava.

I va arribar la mili, em vaig passar un any sencer a Màlaga, però a la tornada encara vaig col·laborar a la secretaria, el curs 81-82, vaig visitar les colònies de Sant Marçal i Pedra i també em vaig encarregar de la intendència de Pedra 85. Les circumstàncies de la vida van fer que, a poc a poc, em comencés a distanciar d'aquesta gran família, però també calia anar donant pas a les següents generacions de monitors que ja apuntaven molt alt.
De tots aquests anys encara perduren un munt de magnífics records i molt bons amics que sempre estaran en un raconet del meu cor.

MAR PASTOR

Tinc molt vívid el record que vaig arribar a l'escola "Bon Pastor" a setè. De seguida em van començar a parlar les companyes sobre l'esplai "La Pinya" i em van venir moltes ganes d'anar-hi. Ho vaig dir a casa i el meu pare va dir que primer aniria ell per saber què era l'esplai i què es feia allà.
Va ser un dissabte quan el meu pare va anar a La Pinya i crec que va parlar amb l'Iñaki. Va tornar ben convençut i em va dir que podria anar-hi. Vaig estar feliç i encara ho hauria estat més si hagués sabut tot el que m'aportaria aquella etapa.
Allà vaig gaudir de la meva adolescència, primer com a noia, després com a premonitora i finalment com a monitora. M'ho vaig passar pipar, vaig aprendre molt, vaig gaudir dels valors que allà es transmetien i que jo en acabat vaig intentar traspassar a l'esplai i a la vida.
Una època amb moltes vivències positives que sempre m'acompanyen i de la que encara tinc bons amics. I sobretot, allà vaig conèixer el Fernando, el meu millor amic que, des de llavors m'acompanya en la vida.
Fa uns dies que hi penso en els campaments, a poc a poc, m'arriben les imatges primer, després puc anar posant les paraules i finalment, les emocions.
Hi ha tres imatges que m'han vingut de seguida al cap. La primera és l'excursió al Puigmal, estava super emocionada, havia aconseguit pujar una muntanya que per mi era una fita força llunyana, ho havia fet i ho podria explicar. Avui dia, encara em vanto i dic "jo he pujat el Puigmal". El segon és una excursió més fàcil a Campelles jo pujava amb dificultat, corrents a estones i d'altres caminant, i quan vaig pujar amb tants sotracs vaig vomitar al bar. Recordo la vergonya que vaig sentir. I el tercer, és que cada dia un de nosaltres anàvem a comprar al poble amb en Toni Cusó a la seva moto. Jo no estava gens acostumada, no havia anat en moto mai, em va encantar l'experiència, però dos cops, em vaig cremar les cames amb el tub d'escapament, en fi... Uns anys ben bonics!

XAVIER FRANCH

Aquesta reflexió vol recollir la meva experiència a La Pinya, durant un temps que podria anar entre els anys 1973 i 1975. Jo he viscut al Bon Pastor durant uns 22 anys, aproximadament, tot i que he seguit vinculat al barri durant tota la vida. Els amics i amigues d'infantesa i joventut, la família fins no fa gaire, els meus anys com a professional al Casal de Joves i molts i molts records, fan que sigui impossible oblidar-me'n d'aquest barri tan singular.

Tanmateix, recordo haver participat a La Pinya amb altres companys i companyes del barri amb els quals encara ens uneix una bona amistat.

Una de les primeres coses que recordo és haver participat del rodatge d'una pel·lícula de súper 8, on diversos grups d'infants fèiem una guerra de "bombardes" amb farina a la muntanyeta que havia davant de l'edifici on estava La Pinya i on avui està la Plaça Mossèn Joan Cortines. Crec que va ser el primer cop que vaig conèixer La Pinya. També recordo algunes activitats com l'aeromodelisme que dinamitzava l'amic Cerezo i el teatre, amb l'amic Jose Luis Fernández Alcon (si no recordo malament el seu nom).

Un altre record molt clar, son els dibuixos que, amb el suport i la iniciativa de l'Iñaki Echebarria i la participació d'uns quants aficionats al còmic, entre els quals, si no m'equivoco, hi havia el Josep Lluís López Casulleras, el Benjamín Torcal, a més de jo mateix, fèiem al butlletí de l'Esplai: rètols, capçaleres, acudits, portades... Recordo que es feien a la "ciclostile" de l'Escola i que havies d'anar molt en compte per no trencar el paper de calcar (estergit). Recordo algunes portades molt divertides on hi participàvem tots, amb alguna caricatura dels monitors, etc. En concret, recordo haver dibuixat una portada dedicada a la celebració del Carnaval, festa popular que s'havia anat recuperant als darrers anys del Franquisme, i on vaig dibuixar a l'Iñaki, vestit de soldat. La veritat, no em va quedar tan malament, no!

Del grup de companys que vam participar d'aquesta activitat, vull recordar especialment al amic Benjamín Torcal, malauradament traspassat fa uns quants anys, i que signava els seus dibuixos com a "B. de las Tes" o alguna cosa així. Va arribar a ser un gran artista plàstic i el recordo amb molta estima.

Pel que fa a l'esplai dels dissabtes, quan jo m'hi vaig incorporar ja devia tenir tretze o catorze anys i vaig formar part del grup de grans amb gent amb la qual després he tingut la sort de coincidir en moltes històries socials del barri: el Pepe Casulleras, el Manuel Morote, la Begoña de Eyto, el Jordi Cases, el Pedro Martínez, el Jordi Gracia... Molts d'ells, alumnes també de l'Escola Parroquial. A l'acabar l'escola amb 14 anys, em vaig posar a treballar a un dels forns del barri, amb la sensació que s'acabava la infantesa i començava un altra cosa. Tanmateix, però, els dissabtes a La Pinya eren la meva oportunitat per gaudir d'unes experiències lúdiques, divertides i força creatives.

Dels monitors i monitores que hi havia aquells anys, recordo a la Mireia Duñach, al Toni Cusó, a la Iona, i d'altres que devien portar altres grups: el Felipe García, el Pepe Cerezo, el Javier Blanco, etc. I no em vull oblidar del Josep Vila, malauradament també traspassat ja fa uns anys. De tots ells i elles, en guardo un gran record.

I sobre les activitats, recordo només algunes (¡¡han passat molts anys!!) Concretament, recordo que vam pintar les parets de la sala de grans i recordo perfectament, un túnel amb una locomotora de tren que sortia del mateix. També recordo l'activitat del Taller de Fotografia, de la qual jo no en participava però si alguns dels meus companys, com el Pepe Casulleras. ¡¡Era mític haver d'anar en compte amb no entrar quan la llum vermella estava encesa!!

Altres activitats que recordo, van ser, com no, les excursions. No sé a quantes hi vaig poder anar jo, ja que probablement, l'any que vaig treballar al forn no devia poder anar gaire d'excursió. Tot i així, sí recordo la sortida a la Vall d'Aran, amb el Toni Cusó, i on vam passar uns dies genials. Tanmateix, vam viure algunes anècdotes com la que em va passar a mi a la duana espanyola quan vam voler entrar a França, per poder dir allò de "he trepitjat terra francesa"! Llavors era molt diferent a l'actualitat. Crec recordar que ens van retenir a la duana, després de presentar els nostres carnets d'identitat, però no sabíem perquè. Recordo que el Toni em va preguntar si jo estava fitxat per la policia, ja que llavors, havia començat a participar de la lluita clandestina d'una organització juvenil de caire comunista, molt present al barri, amb altres joves. Però això és tota una altra història. En realitat, el problema era que jo no duia el meu DNI original i només portava una fotocòpia. Com que era (i soc) molt despistat, el meu pare no em deixava dur l'original per por a perdre'l. Per sort, no va passar res i crec que la ma esquerra de l'amic Cusó va poder arreglar aquella situació.

Finalment i tot i que sé que vam participar de moltes més activitats, recordo molt bé una sortida al barri de Bellvitge on vam conèixer l'activitat del Centre Infantil i Juvenil d'aquell barri. Aquella entitat, molt compromesa amb el seu barri, era un veritable mirall per a nosaltres, tot i les grans diferències en molts aspectes. Vam estar parlant de molts temes i vaig entendre la importància de treballar pel bé del veïnat del barri, tot i que encara d'una manera molt inconscient, pròpia de l'edat que teníem totes i tots plegats. Més tard, vaig aprendre què significava aquest compromís i com ha format part de la meva vida des de llavors

L'AUCA DE LA PINYA

MANUEL MOROTE

Els pares van ser una font important d'activitat a La Pinya a finals dels anys 70 principis dels 80. Els monitors vam "reclutar" un grup de pares capaços d'organitzar i col·laborar amb algunes de les tasques de l'esplai, tant va ser així que van aconseguir fer una pinya entre ells.

Aportaven els seus cotxes i el seu temps a:
La campanya de recollida de paper, cartró i ampolles (una de les fonts d'ingrés de l'esplai)
Pintar els locals de l'esplai.
Encalar la casa de colònies de la Fontcalda.
Muntar lliteres a la casa de colònies de Pedra.

Conegudes van ser també les excursions d'un dia i de cap de setmana en què pares, monitors i nens participàvem en sketchs, ambientacions i petites obres de teatre on tothom s'implicava.

La forma de transmetre valors humans dins de l'esplai mitjançant activitats lúdiques era el nostre projecte i vam descobrir que quanta més gent estigués implicada, més arrelat estaria el nostre projecte.

EVA GLORIA MUÑOZ GARCÍA

RECORDS DE LA MEVA EXPERIÈNCIA A LA PINYA (des del 87 fins al 2000)

El 1987 començo a La Pinya. Recordo que arribava dissabte, començava la pel·lícula de la tarda, moltes vegades del far west, i arribava l'hora d'anar a l'esplai. Més d'una vegada em coincidia amb competició de piscina, però tornàvem corrent per menjar, descansar un pelí i sortir cap a La Pinya.

Eren dissabtes de gimcanes, de tallers, de sortides amb el grup que estiguessis (Pinyó, grup 1, grup 2, grup 3 o grup 4... la cosa va arribar fins al grup 5), de recollir ampolles de cava al Nadal per vendre-les (en honor al Pare Botella), de passar per les cases cantant l'aguinaldo per treure propines, acampada en divendres de festa major del barri, l'endemà, matí de kermese en dissabte, caps de setmana a Artur Martorell o cap de setmana d'acampada... Toooot això gaudint-lo de nena i després prenent les regnes com a monitora i coordinadora. Reunions entre setmana per preparar les activitats del cap de setmana o caps de setmana de "monis encerrad@s" per revisar estatuts, ideari, preparar colònies... Moltíssimes hores de treballar i gaudir. Tant, que d'aquella vocació hi vaig fer la meva professió. Segueixo gaudint preparant colònies, activitats, tallers, gimcanes... Més d'una vegada em venen records d'aquella mainada que tant s'enyora amb carinyo.

Les meves primeres colònies van ser el 1988, tinc pocs records, no sabria diferenciar anys, però segur que, si hi hagués recopilatoris de fotos, la meva memòria s'avivaria i sortirien mil històries més. Recordo amb moltíssim carinyo a monitors d'aquella època (entre 1988 i 1990): record a Luiggi, Darwin, Gustavo, Luís, Luisa, Santa, Esther Santamaría, Juanjo, Begoña, Alfonso, Jorge, Emilio, Juan Fran, Torondel, Pepe... Segur que em deixo gent, però és el que té intentar fer memòria de 36 anys enrere. També recordo amb carinyo la figura de les cuineres i intendència a la casa: l'Elia, la Cruz, la Celia... Amb elles no coincidíem gaire, però allà estaven per si necessitàvem alguna cosa. I recordo també tres persones que es trobaven en un moment totalment inclusiu (com es diria ara), el David, la Conchi i l'Encarna, que gaudien com ningú els dies a Pedra.

Aquells dies d'estiu estaven plens d'experiències: d'amics invisibles, estonetes de fer serveis al matí, de jocs i gimcanes amb la cadena de roba, de pintar-nos el cos, guerra de bombardes, de gimcanes amb proves com afaitar un globus, menjar-te una poma a la corda, ficar un boli (que penjava de la teva cintura) en una ampolla, les quadrigues... de maneguerades per a la calor, excursió a la piscina de Bellver de la Cerdanya, la estona de compres de records sols pel poble, excussió al refugi, on passàvem una nit, i en tornar hi havia la nit de relaxació, visita a la cova de la Fou de Bor, estonetes de temps lliure després de menjar, on podíem fer polseres que lligàvem a la reixa de la casa, escriure carta als papis (que baixaven al barri els monis que feien canvis de torn), mentre sonaven les cintes de música "per al temps lliure" que s'havien gravat abans de marxar, no podia faltar el taller de samarretes

que ens quedarien per al record (taller sempre relacionat amb el centre d'interès), estonetes de cantar amb el cançoner abans que aparegués el/els personatge/s de les colònies (grans clàssics com: "El ramito de violetas", "El monstre de Banyoles", "La cançò de Pedra", "Si tú vas al cel", "All i oli", "Mi amigo José", mes coneguda com a "... mare anit a les trinxeres...", "El gripau blau", "Pedro Navaja" interminable, "Puff era un drac màgic", "Johny va a La Pinya", "La parada de xurros", "Quan de colònies som la si la sol", "La fàbrica de petons", "Cosàmbir", "El cotxe del meu cap", "John Brown", "El cotxe vell", "Pecos Bill", "El mamut", "La vall del riu Vermell", "L'home de cromanyó", "La granota", "Oh Susana", "Wimoweh", "Una amistat de veritat", que anaven canviant en els cançoners any rere any), jocs de nit com els contrabandistes, el ricki ricki, el joc del picot, la nit d'històries de por com la de la Creu del Diable, la visita a l'avi Pep que ens regalava els bastons que feia durant l'any; l'última nit ell també venia a gaudir del sopar final, tot i que no es quedava a la discoteca i tampoc tenia targeta per anotar qui seria la teva parella en els balls (les lentes, el rock, el pasdoble...) Tot allò acabava tornant a fer la motxilla, fent un mega "Súper pollo" per als despistats que perdien les coses per la casa i el pati (així es portaven més d'una colleja), intentant que tots els compis i monis et firmessin el cançoner, baixant en autocar al barri i fent l'Hora dels Adeus a la porta de l'església amb les mans i peus entrellaçats.

Després va arribar l'època de gaudir dels campaments, ja com a pre i adolescent, al Prat de les Formigues '90, a la Pica '92, Vall d'Aran '93 i les Lloses '94. Ja va començar el relleu d'alguns monitors: el Txus, la Merche, el Lolo, el Bimbo, el Patús, el Sergio Maya, la Mery, la Mari Cruz, el Raúl, la Silvia... Segur que em deixo gent, però els anys no perdonen a la memòria i s'entremesclen els records.

Es vivien grans experiències: muntar aquelles canadenques pesadíssimes, preparar la botiga d'intendència, fer la latrina, posar el fulard per indicar que el "bany" estava ocupat, tirar després la calç, fer el menjar mig a terra i rentar els plats al riu, intentar matar les formigues del Prat de les Formigues (que mossegaven el que no estava escrit), nits de fresquet on vam inventar el "sterilling" (liar-nos a òsties amb l'esterilla enrotllada al braç), dormir amb sorolls fora de la botiga o arribar a haver d'assecar la tenda perquè havia plogut i entrat aigua i penjar la roba per qualsevol lloc per assecar-la.

Recordo al Miquel i al Chema d'intendents en dos dels campaments, ells feien les compres al poble i es col·locava tot a la tenda d'intendència, on es trobava el menjar per als menús dels campaments.

Recordo un petit incident amb el cotxe del Miquel que es va quedar embussat en un pendent i pujat en una roca, vam haver d'anar molts i fer maniobres "estranyes" per poder treure'l d'allà. I com no, no se m'oblidarà mai l'R4 vermell del Chema.

Tinc poquets records en la ment, però alguns no s'obliden, com la caminada que vàrem fer a les Lloses '94 a l'Ermita Santa Margarida que estiguem caminant set hores i mitja amb pèrdua inclosa del grup. Crec que va ser a la Pica '92 la pujada al Monteixò, esgotadora, però vam acabar ficant-nos en un llac gelat amb neu a les vores (crec que no ho tornaria a fer amb lo fredolica que soc).

La recollida dels campaments era diferent, calia desmuntar tot el campament (botigues, intendència, tapar latrines...) tornar amb molta cosa per al barri i deixar la zona d'acampada en condicions i que no es notés massa la nostra presència a la muntanya.

Tornàvem dels dies de campaments i seguien els dissabtes i caps de setmana pinyeros. El temps passava i havent començat com a nena, va arribar el moment de ser monitora.

El 1996 van ser les meves primeres colònies, on el meu paper va canviar de bàndol: de nena a monitora. Una altra tongada de monitors que han format part de la meva vida com pinyera. El Sito, el Cristóbal, la Mery, el Simpson, el Periko, la Sonia, el Juanma, l'Esther Rius, el Sergio Herrada, l'Ana, el Caye, el Mario, l'Anabel, l'Anabel Junyent, el Raúl, el Litri, l'Ángel, el Said... Em deixo monis segur tot i que intento fer memòria.

Portar un grup de xavals era una experiència brutal, que tenia les seves coses bones i les seves coses dolentes... però de veritat crec que no canviaria ni un dia de colònies a Pedra per res.

Les preparacions de colònies eren brutals, ens arribàvem a tancar a la llar obrer, demanar pollastres i passar tancats hores i hores per trobar un centre d'interès i anar encaixant activitats, gimcanes, excursions, personatges...

Sobretot recordo les colònies del Krakoa al 97. Encara utilitzo la samarreta que vam fer al taller i guardo amb grandíssim carinyo la figura del Krakoa. Quins grans records d'actuacions com Frank i Furt (el Sito Mix i el Cristóbal Blaya). En aquelles colònies va ser quan el Sito va fer famosa la cançó de "¿Dónde vas Manolo? A comprarme un polo". Recordo cadascun dels seus gestos amb aquella cançó i les rialles que ens fèiem.

Hi ha anècdotes que no s'obliden... impossible ubicar-les a les colònies "que toca", però segur que més d'un se'n recorda de "Mi amiga la piedra", un càstig que comportava tirar pedretes al pati de la casa. Aquesta motxilla, amb aquesta pedrota que pesava la vida, acompanyava el nen durant unes horetes a veure si se'n penedia de tornar a tirar-les.

El pati de la casa vivia anècdotes diverses, com aquelles nits que havia els típics nens que no volien dormir, que els anava la gresca i gairebé es prestaven voluntaris per donar voltes al pati a la nit, mentre monis fèiem valoracions de com havia anat el dia i repassàvem les activitats de l'endemà. A més d'un se li anaven les ganes de jugar en poc temps.

A les colònies de Pedra '98, hi va haver una de les crisis de comportament dels nens que estaven fatal i dels monis, que se'ns anava la situació de les mans. No hi havia cap bon ambient i s'estava desmadrant tota la dinàmica i s'estaven enfonsant les colònies. Aquella nit, en la reunió de valoració amb el ressopó corresponent, es va decidir fer un "canvi de xip" total. La invenció del "Dia de la felicidad" havia de canviar tot aquell "malrollisme" que hi havia. Ens despertem i comencem a despertar les criatures... cantar i les cares de felicitat dels monis van ser el detonant per redirigir la situació cap a bon port.

Mai oblidaré una foto presa per mi, molt a prop del Prat de les Formigues, on sortien el Juanma i el Magí (si no recordo malament). Era una gimcana preparada per tot el poble de Pedra, on es feien persecucions per fer algun tipus de batalleta (guerra de pinces o Pinotxo va anar a pescar) Doncs aquella persecució no va acabar massa bé. El Magí, intentant fugir del seu "enemic" es va pujar en una muntanya de fems de vaca, de la qual no podia sortir. Es va colar fins per sobre dels genolls i no era capaç de sortir. Així que, com a bon monitor, el Juanma es va oferir a treure'l de la muntanya de merda (literal). Encara recordo l'arribada a la casa i la necessitat imperiosa d'una dutxa i rentar aquelles bambes, mitjons, pantalons i altres.

Ningú es lliurava d'algunes de les liades dels nens o monis. Una de les nits de reunió nocturna, van sortir de no recordo on, les xuxes que havíem requisat a diversos nens i que, en teoria es tornaven quan tornàvem a Barcelona; però aquelles no tornarien mai. Ens les vam acabar totes entre els monis, pel mono de sucre per aguantar les nits de valoració. En tornar a Barcelona, algú dels nens es va en recordar que s'havien de tornar les xuxes, però no podia ser. Resulta que qui es va emportar les culpes va ser la Rasta (la gossa de la casa). Algun moni es va il·luminar i va mossegar una espècie de Push Pop, perquè es veiessin les marques i poder acusar la pobra gossa.

A banda de les colònies d'estiu a Pedra, durant les setmanes es feien les reunions per preparar les activitats dels findes, si tocava sortida, gimcana, excursió, finde fora...

Recordo la gran gimcana que, si no m'equivoco, es va preparar per a una festa major del barri. Qui voltés aquesta època per La Pinya, segur que recorda el joc de "Búscate la vida". Grups i proves per tot el barri van acabar fins i tot amb unes bombardes als jardins.

Un altre finde mític va ser una acampada que en vam fer tres per a tres, és a dir: tres monis per a tres nenes. Juanma, el gran Sito i jo amb Gloria, Eli i Noelia. Va ser un finde per "regalar-se" com es deia a l'època.

L'estiu del 99 vaig empalmar les colònies dels més grans, amb les del Pinyó. Van ser les meves últimes colònies a La Pinya com a monitora. S'acabava una etapa, que vaig seguir fins i tot com a coordinadora fins a l'estiu del 2000, que ja no vaig anar de colònies, ja que la meva vida laboral m'ho impedia. Començo a treballar al Casal Infantil Bon Pastor, i aquest estiu del 2000 ja realitzem un casal d'estiu (el primer de molts en la meva vida).

He seguit al mundillo, ara com a directora d'un casal infantil al Raval. Segueixo fent colònies i recordant moltíssimes vegades anècdotes d'aquells meravellosos anys. La meva vivència ha estat un exemple per nens del Raval, i sobretot per als seus pares i mares, que moltes vegades són els que no deixen anar els seus fills a passar uns dies fora de Barcelona. Sempre surt la meva frase de "jo quan era petita me n'anava dotze dies de colònies, i fins i tot ens rentaven la roba al riu, i si ens volíem posar en contacte amb els nostres pares, arribàvem a escriure una carta". No canviaria aquelles meravelloses experiències per res del món.

JOSÉ TRUQUE

ALS ULLS D' UN NEN

Em presento, soc el Jose Truque, un integrant més d'aquesta família, un nom més d'aquesta història/etapa tan bonica, un vers d'una òpera tan fascinant en un primer i últim acte d'aquesta obra que va ser La Pinya.

Podria parlar de dates, enumerar anècdotes, dades i històries amassades entre el record i la nostàlgia, dades de les colònies de Saderra, Pedra, Fontcalda i campaments, Les Lloses, però no, vaig a intentar transmetre el que va representar per a mi La Pinya, des d'un punt més emocional, des de la perspectiva d'uns ulls diminuts, els d'un nen en formació, amb totes les meves terminacions sense polir, esponja de sensacions i emocions, hormones en construcció al costat d'un cor dur però obert a l'amor, a l'aventura de la vida en una etapa i situació social dura però plena d'oportunitats.

Recordo la primera vegada que va arribar a mi la notícia que en un local dels "pisos rosas" s'ajuntaven nens i nenes per compartir diversió, excursions i tallers de música, fotografia, etc. i en un "alarde" de valor i por al desconegut vaig participar en el Disneylandia d'un barri humil, reivindicatiu, on no existien gaires oportunitats d'oci i entreteniment per a nens/es. Recordo que el primer dissabte a la tarda em vaig acostar d'amagades per analitzar la gent que hi entrava, era un nen criat en ambient hostil i necessitava cerciorar-me de qui es movia per aquí i va aparèixer Mireia, sempre he cregut que va ser ella i tots els indicatius de la meva memòria m'hi porten a ella, em va mirar, em va posar el braç a l'espatlla i vaig quedar embriagat amb la seva persona; em va preguntar què necessitava i jo, amb els meus ulls, li vaig respondre pau, amor, complicitat, amistat i ella així ho va entendre. Em va comminar a tornar al dissabte següent, sense diners, sense por, sense cap mena d'acritud ni res a canvi, ella va ser el meu Jedi espiritual sense entrar en el religiós, vaig començar la meva anadura com un nen més en aquesta gran família que és i serà La Pinya.

I va arribar dissabte, recordo posar-me la meva més lluent armadura, de perfumar-me amb colònia a granel, la que ens posàvem els pobres d'una ampolla de plàstic rosa i el meu millor calçat, bambes victòries de crec recordar un cosí més gran que jo i com no amb el peu més gran.

I vaig entrar, vaig creuar el llindar entre la realitat de fora i l'arc de Sant Martí que m'esperava, atrapat entre la realitat del dia a dia i dissabtes de tallers, de jocs, de ser un més, mirades indiscretes cap al sexe oposat, per favor, érem uns nens, nens/es que compartien amb tu els gots de iogurt buits i l'aigua per treballar l'argila, nens/es dels quals sortien papallones i libèl·lules de l'estómac quan algú pronunciava la paraula, sortida, convivències, colònies i campaments després.

Érem diferents en educació, diferents en formació, diferents en definició, però tots ens regalàvem una part de nosaltres mateixos, interactuàvem com una gran colònia animal l'únic objectiu de la qual era la diversió, l'exploració de l'interior, el nexe entre l'amistat i aquesta bogeria de nens/es de 10/12 anys; tots érem iguals, uns menjaven una vegada al dia i altres 3 més el berenar, però tots érem iguals, ho recalco perquè jo em sentia així.

Un dia, vaig descobrir l'abraçada, vaig descobrir uns essers que anomenaven Monis (monitors) dic essers per que eren d'un altre planeta, boigs com un infant, però responsables i savis com un adult, interactuaven com a pares i alhora eren els boigs del poble, travessos, inquiets, audaços, bones persones sense demanar res a canvi, altruistes en l'ànima i en la definició del bé i el mal, només podíem respectar-los, només ens separaven uns anys, però per a mi eren el meu exemple a seguir. Em vaig adonar que existien follets entremaliats, disfressats de persones normals, amb guitarra i sense rubor i vaig pensar, una legió com ells i el món seria millor.

Com ja he dit soc el Truque, però podria ser els Eliseos, els Valentines, els Pepe Pradas (D.E.P) els Jorges Gracias, els Cases, les Estheres, les Mariajo, les Marimar, les Blayas, els Casulleras, els Chusos, les Lorens, els Pertuses, els Paco Cruz i alguns més que, em perdonin, em deixo al tinter.

Mai podré agrair a tots els integrants del meu pas per La Pinya, només puc recordar-los i nomenar-los en cadascuna de les meves històries d'infància. Cadascun d'ells em va esculpir, em va ajudar a comprendre valors com el compartir, la bogeria controlada, el sabó flota i compartir la meitat d'una llesca untada amb mantega i melmelada, la seva complicitat i tant ells com els monis van extreure de la meva aixada pell les capes d'una vida sense sabors, la capa de la soledat, la capa de la meva dura i diària realitat, em van pessigar el cor i em van ajudar a ser l'home que soc ara.

No recordo res negatiu del meu pas per La Pinya, ah si, la meva llanterna de petaca Cegasa (que encara en disposo) que mai s'encenia, possiblement per ser heretada d'un cosí llunyà meu no estava en un estat gaire òptim

I vaig descobrir l'altruisme, monitors/es lliurant el seu temps, la seva alegria, la seva vida, sense res a canvi, gràcies als Jordis, a les Mireias i les Cruces, als Manolos i als Cases, als Gracias, a les Maria Rosas, als Felipes, a alguns monitors que no recordo, que em perdonin i a tot el personal que ens alimentava, ens cuinava i recollia llet a Pedra per mantenir-nos en forma, gràcies a tots.

I jo com a Truque, com a persona, com a adult, com a pare, com a company, com a amic, em vaig construir, em vaig emmotllar com a ésser humà, perquè ets el que veus, ets el que tu vols ser i jo vaig composar un còctel amb tots vosaltres, un poquet de la saviesa del Jordi Bustos, una dosi de la diversió del Jordi Gracia, una miqueta de la tossuderia del Jordi Cases, unes gotes de la serietat del Manolo Morote, uns fils de l'organització de la María Rosa, una mica de l'audàcia del Felipe i una dosi de la innocència de la Pepi Morillas, abans d'agitar, tres parts de la bondat de la Mireia i la Cruz i de la resta de la família, voila, sóc qui sóc.

Com plasmar aquests espasmes de felicitat i alegria, odiant el rellotge perquè les hores i els dies s'acabaven! Recordo que en entrar l'autocar per la carretera de llambordes per la zona de La Maquinista els meus ulls s'omplen de llàgrimes i no era per tornar a veure la meva pobre mare, era perquè no volia tornar, volia que l'any fossin 15 dies, volia que el meu escenari de muntanyes verdes i cels estrellats mai deixés d'existir.

No existia el mal, les nostres tendes de campanya canadenques marca Altus eren el nostre castell, no hi havia lloc per a la desfeta, no hi havia lloc per als mals auguris, només hi havia lloc per a la diversió, per als jocs i acords de guitarra al costat d'una foguera: "Fa una nit, clara i tranquil·la..." on vam començar a enamorar-nos, a no tenir vergonya a somiar amb un món millor i vosaltres monitors ens aguantàveu amb una mà i amb l'altra ens donàveu sopa de pollastre per a l'ànima.

I què més dir... Amb aquestes lletres he intentat plasmar els sentiments d'un nen de deu anys a través de les meves experiències, no he volgut transcriure la història que molts de vosaltres amb dates, fotos i comentaris heu transmès molt bé, al final darrere de les històries hi ha persones que compleixen i s'alimenten de somnis que un dia ens van fer avançar i que s'obren des del més profund del nostre ésser, esquinçant una melancolia suau i mai, mai, em penediré d'haver baixat aquests graons freds i angostos que donaven a un soterrani fosc i insalubre anomenat La Pinya.

La millor decisió de la meva efímera infància...

Gràcies a tots per aquest magnífic treball i aconseguir que perduri el major temps possible en la memòria d'aquesta gran tribu.

Un Nibelungo anomenat Truque. Juny 2024

CELIA GONZÁLEZ

(ENTREVISTADA PER CRISTINA MANRESA)

Vaig tenir el plaer de poder compartir una conversa amb la Celia sobre la seva experiència a Pedra com a cuinera en diversos torns de colònies.

Celia, anem a parlar de Pedra, li sembla? Ella molt disposada em comentava que li va costar decidir-se perquè deixava Vidal, el seu marit i la seva feina però també li il·lusionava la confiança i el repte que suposava comptar amb ella i passar unes setmanes en contacte amb la natura.

No recordava l'any que va començar, però fent càlculs pensem que seria l'estiu del 1986. Va estar anant a Pedra 3 o 4 anys, sempre acompanyada de la Cruz i els dos primers anys amb l'Emilia, la mare del Juanjo. Alguns dels anys l'intendent va ser l'Alfonso. En té un gran record d'ell.

Ella era a Pedra els dos torns de colònies, el Vidal, el seu marit, anava els caps de setmanes i ajudava a fer encàrrecs, a la cuina... en el que fes falta... Recordava el bo que era el cafè degut a l'aigua de Pedra.

Celia comentava que les vivències de les colònies i l'atenció que ha dedicat a les persones malaltes han estat una de les experiències que han marcat la seva vida. Deia: "Déu ha posat en el meu camí realitats molt vàlides que m'han fet créixer..." "Mai podré agrair tot el que he rebut"

Anem a parlar dels àpats i del que gaudien els nens, nenes i monitors...

Recordo els plats estrella: les llenties, l'arròs a la cubana, els macarrons, la sopa gairebé cada nit, les croquetes fetes i formades per ella, feia 300-400 croquetes... Sempre pendent de com anava l'economia i en funció d'ella, decidien els menús... les truites els dies d'excursió... Ah! I la xocolata amb coca dels diumenges i per menjar: ensaladilla, pollastre i gelat. Arribaven a casa i només parlaven dels àpats de la Celia. Les mares la paraven al carrer del barri, preguntant-li que era el què feia...

Recordo les reunions dels monitors quan els nens i nenes dormien, el bon ambient, la il·lusió amb què treballaven i els detalls cap a ella.

Celia tenia una altra funció que era la de cuidar els que no es trobaven bé... de seguida buscaven les seves cures i els seus mims. Era la mare de les colònies. No oblida les visites de l'avi de Pedra, que de vegades sopava amb ells. Era el meteoròleg, el savi, el coneixedor de la zona i de moltes històries...

A cada torn de colònies no hi faltava la visita d'un dia dels rectors del Bon Pastor: el Pep Soler i el Josep M. Romaguera.

Encara reviu i recorda els seus passejos pels senders de Bor, Bellver... la Font Freda, el contacte amb la natura que mou l'interior i ens pacífica.

I quan parlem de monitors i monitors amb els quals ha estat en colònies, surt una llista interminable de noms...

Coneixent la Celia, sabem el plus de treball, de dedicació, de carinyo, de discreció i amor que va donar perquè cada torn de colònies fos recordat.

GRÀCIES CELIA PER TOT!!!

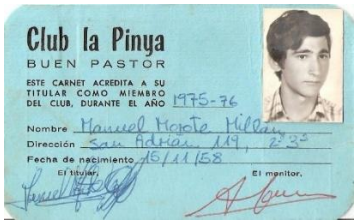
MIREIA DUÑACH

M'ha fet molta il·lusió llegir la trajectòria de La Pinya amb la contribució de tantes persones. És un recorregut entranyable del que van viure molts nois i noies aquells anys, però també nosaltres. La Pinya va formar part del teixit de les nostres vides. Teníem moltes ganes d'obrir camins i fer moltes coses. Mentre llegia, anava recordant els companys de La Pinya i moments viscuts al barri del Bon Pastor. Aquelles reunions de monitors preparant les sortides, les activitats dels dissabtes i les colònies, amb pocs mitjans i molta imaginació. Van ser uns anys d'enriquiment mutu i aquest recull reflecteix una part de la història del Bon Pastor i d'uns anys que, sens dubte, van valdre la pena.

VARIS

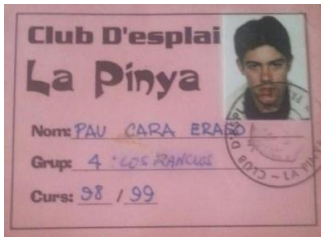
FOTOS DIVERSES

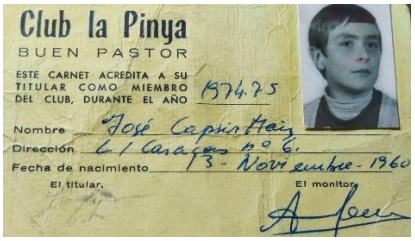

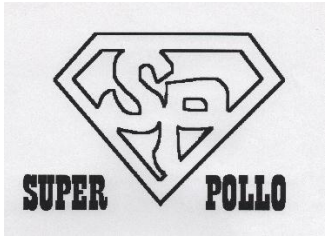

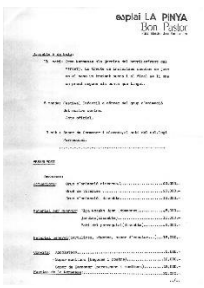

ANY 1984 - ESCRIT DEL CARLES RICART "CARLETS"

"Aquesta església de Pedra, que te per patró Sant Julià, data de l'any 838, segle IX, consagrada un any després, és la més antiga de la Cerdanya, i en ella vivia el Primat que governava tota la comarca de la Cerdanya.

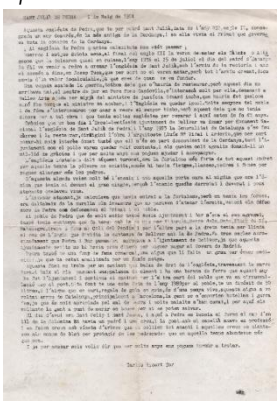
¡Ai església de Pedra quantes calamitats has vist passar!

Guerres i setges de tota mena, al final del segle XII la varen devastar els Càtars o Albigesos que la deixaren quasi en ruïnes, l'any 1936 el 25 de juliol el dia del patró d'Espanya la FAI va venir a Pedra a cremar l'església de Sant Julià, amb l'arxiu de la rectoria i amb el mossèn a dins, en Josep Tuca, que per sort no el varen matar, però tot l'arxiu cremat, documents d'un valor incalculable, ja que eren de quan es van fundar.

Una vegada acabada la guerra, tothom deia que s'hauria de restaurar, però aquest dia no arribava mai, el mestre de Bor en Pere Pons Capdevila, s'interessà molt per ella, demanant a Belles Arts ajuda per mitjà del ministre de justícia Eduard Aunòs, que hauria fet quelcom sinó fos perquè el ministre va acabar, i l'Església va quedar igual. Molts senyors del poble i de fora s'interessaren per anar a veure el senyor bisbe, però aquest deia que no tenia diners per a tal obra i que tenia moltes esglésies per reparar i així estem de fa 48 anys.

Gràcies que un bon dia l'Excel·lentíssim Ajuntament de Bellver va donar per Monument Nacional l'església de Sant Julià de Pedra, i l'any 1983 la Generalitat de Catalunya se'n feu càrrec i la restaurar, dirigint l'obra l'arquitecte Lluís Mª Vidal i Arderiu, que per cert posar-hi molt interès donat que ell n'és en part descendent de la Cerdanya, tant l'Ajuntament com el poble vàrem quedar molt contents, i els quedem molt agraïts donant-li un milió de gràcies i que per molts any ens puguem ajudar i acompanyar.

L'església instal·lada dalt d'aquest turonet, era la fortalesa més forta de tot aquest indret per aquells temps la pólvora no existia, només hi havia fletxes, llances, pedres i fones per poder allargar més les pedres.

D'aquesta alçada veien molt bé l'enemic i amb aquella porta cara al migdia que era l'única que tenia al davant el gran cingle, perquè l'enemic quedés derrotat i pocs atacants quedaven vius.

L'invasor atacant, ja calculava que havia entrat a la fortalesa, però on tenia les forces, era daltabaix de la muralla els invasors que no paraven d'atacar l'ermita, veien els defensors de Pedra com defensaven el Primat i el poble.

Al poble de Pedra que és molt antic també tenia Ajuntament i Bor n'era el seu agregat, també tenia muntanya que fa terme amb la de Riu per Viderola, Serra dels Gats, Plans de Pi, Matanegra, Trapa i fins al Coll del Pendís i per l'altra part a la dreta tenia per llinda el rec de L'Ingla que dividia la muntanya de Bellver amb la de Pedra. Fa tres segles aproximadament que Pedra i Bor passaren agregats a l'Ajuntament de Bellver, ja que aquests Ajuntaments petits no hi havia prou diners per poder pagar al Govern de Madrid.

Pedra també te una font de fama comarcal, una aigua que li falta un grau per ésser medicinal, ja que ha estat analitzada per un famós metge.

Aquesta font es troba per un caminet que baixa de dret de l'església, travessant la carretera. A baix el riu passant una palanca de cimenti ha una barana de ferro que aquest any ha fet l'Ajuntament i continua el caminet per l'altra part del poble que va en circumval·lació cap el pont. Dita font te una cova feta de l'any 1889 per el poble, te un dipòsit de 50 litres, i l'aigua que en surt, regala de gota en gota, és d'una penya viva, aquesta aigua a voltat arreu de Catalunya, principalment a Barcelona, la gent se n'emporten botelles i garrafes, ja que és molt apropiada pel mal de pedra i molts malalts s'han curat, i per aquí els voltants la gent a punt de morir en beuen per si es poden salvar.

El dia d'avui era Sant Felip i Sant Jaume, i aquí a Pedra es beneïa el Terme el cap d'enllà de la Colomina hi havia un pedró i una creu, i la gent amb el capellà anava en professó i es feien creus amb vímets d'arbres que es collien tot anant i aquelles creus es plantaven als camps de blat per protegir de les pedregades que en aquells temps abundaven més que ara.

I ja per acabar sols volia dir que per molts anys ens puguem tornat a trobar"

Carles Ricart Tor

ANY 87 - TRANSCRIPCIÓ AUDIO DEL JUANJO SÁNCHEZ, 15è ANV

Ja fa 15 anys que La Pinya va funcionant com a esplai i 19 organitzant colònies. Quinze no són gaires, però tampoc són pocs. Pensem que ha arribat el moment de celebrar tots els esforços realitzats durant aquests anys i hem pensat que el 15 és un número bonic. Amb aquest audiovisual pretenem recollir, a tall d'història, tota la feina feta pels monitors que desinteressadament han optat per l'educació de l'infant en el lleure i que s'han sacrificat per fer realitat aquests 15 anys de Pinya. Serveixi aquest audiovisual d'agraïment.

El barri del Bon Pastor, un barri al qual sempre se l'ha considerat marginat, al qual sempre li han faltat tots els equipaments necessaris per considerar-lo habitable.

Però si avui, el 1987, encara ho considerem mancat de mitjans, imagineu-ho el 1968.

En ple boom industrial el barri és envoltat de fàbriques les quals l'aïllen de Barcelona. Un barri eminentment emigrant on s'ajunten andalusos, murcians, aragonesos, catalans...

El 1968 el Patronat Barcelonès de Promoció Social, entitat formada per persones d' alt nivell social, que es dedicaven a fer obres de caritat, s' imposa com a missió promocionar el nostre barri dedicant preferentment la seva atenció als infants.

Aquest patronat contracta el Joaquín Cuadrada perquè s'encarregui de passar per les escoles amb la intenció d'organitzar colònies.

Es van aconseguir fer quatre torns de colònies en una casa de la Cerdanya situada en una antiga rectoria cedida pel bisbat de la Seu. Era la primera vegada que se n'anava a Pedra.

Després de les colònies i durant un any, els monitors van aconseguir reunir els xavals alguns dissabtes a la tarda en un local del patronat en un local del carrer en projecte.

Però l' any 1971 es produeix un enfrontament entre els monitors i el Patronat. Aquest últim i pel seu compte i risc organitza una festa per regalar joguines als xavals del barri. Els monitors es manifesten en contra per considerar-la una activitat no desitjable. Tot i aquesta oposició la festa es va fer amb la col·laboració del Club dels Lleons. El Patronat, arran d'aquest incident, tanca els locals.

Aquest mateix any se'n va de colònies a Pedra. D'un butlletí informatiu del Patronat publicat el 1971 hem estret aquest fragment per considerar-lo significatiu d'aquelles primeres colònies.

"Las colonias de verano mixtas de niños y niñas, debidamente controladas y dirigidas, son el cauce más idóneo para iniciar una promoción humana mediante el aprendizaje de una convivencia en la que los valores morales y espirituales habrán de prevalecer siempre frente a egoísmos y rebeldías incontroladas. Bajo estas ideas de principio se han organizado ya colonias durante 3 años consecutivos. Asistieron un total de 133 niños y niñas de 7 a 15 años, agrupados por edades y dirigidos por un entusiasta cuadro de 19 monitores, chicos y chicas, estudiantes universitarios en su mayoría, cada uno de los cuales cuidaba de un reducido número de ninos".

El 1972 s'organitza un torn de colònies a Cerdans. En tornar es parla de continuar cada dissabte als locals del Patronat. L'Iñaki Echebarria i la Margarita Clarassó fan les gestions oportunes perquè el Patronat ens cedeixi els seus locals. Finalment, el Patronat accepta.

Els locals es van engrandint i es van fent noves sales. En un altre butlletí informatiu el Patronat comentava:

"Como es sabido el Patronato dispone de unos locales de 700 m2 en el propio barrio del Buen Pastor los cuales, por falta de medios, no han podido ser utilizados convenientemente. Los monitores de colonias han contraído voluntariamente el compromiso de dedicar también, durante el año, sus días festivos y horas libres para organizar en dichos locales un club de muchachos y continuar de este modo, durante el invierno, la labor educativa y asistencial de las colonias".

A partir de la iniciativa d'un grup de xavals al club se'l bateja amb el nom de La Pinya. A partir d'aquest moment neix el Club d'Esplai La Pinya.

L'any 1972 el club funciona durant un any per primera vegada. Es realitzen tallers entre setmana i grups dissabtes i diumenges. Ja existien els grups per edats.

El primer responsable de l'esplai va ser el Javier Bustamante que després de realitzar aquesta funció durant un any va deixar el lloc a l'Iñaki Echebarria. Aquest mateix any es va formar el grup de premonitors.

L' any 1973 es creen els primers objectius interns, dividits en grups de xavals, segons les necessitats de cada edat. Es fa un torn de colònies a Sant Jaume de Frontanyà i un altre de campaments a Catllaràs.

El club d'Esplai La Pinya entra a formar part del Servei de Colònies de Vacances, avui Moviment de Centres d'Esplai Cristians, l'any 1973, justament el 16 d'abril, amb el número de cens 318.

Aquesta entrada al Servei significa contactar amb altres esplais, amb altres monitors, intercanviar experiències.

El 1974 la Mireia Galobart entra a formar part del club. Se'n va de colònies a Sant Jaume de Frontanyà i de campaments a Setcases.

L' any 1975 es va crear la ludoteca destinada als xavals que no tenien l'edat suficient per entrar als grups. Se'l va batejar amb el nom que encara perdura, el Pinyó. Es realitzen colònies a Pedra i campaments a Ribes de Fresser.

En el curs del 76-77 es decideix revisar els objectius marcats l' any 1973. Es crea una ideologia nova. A més, es produeix una onada de monitors provinents del grup de gent gran el que permet realitzar més torns de colònies a Pedra i a Torelló.

En tornar de colònies es planteja un problema per al curs 77-78, sobren monitors, però es va solucionar amb la creació de més tallers. Es produeix un canvi de responsable i entra a ser la nova coordinadora la Mireia Galobart. Es realitzen dos torns de colònies a la Fontcalda i campaments a Gressolet.

El curs 78-79 es torna a revisar la ideologia i cada vegada els grups de xavals són més estables. El grup de monitors està més unit que mai.

Es torna de colònies a la Fontcalda i se'n va de campaments a Estana.

En el curs 79-80 es crea la coordinadora, òrgan coordinador del centre, format pel responsable general del centre, el responsable econòmic, els responsables de cada grup i de tallers. En els objectius d'aquest curs es posa èmfasi que les colònies siguin una continuació del grup, per la qual cosa cada grup té les seves colònies i campaments. Es realitzen dos torns de colònies a Sant Marçal.

El curs de l'any 80-81 succeeixen dos fets importants a ressaltar. La Mireia, per motius professionals, ha d'abandonar el barri i marxa a Madrid. El Manuel Morote passa a ser el nou responsable del centre. L'altre fet és que entrem en conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, cosa que saneja la nostra precària economia.

Atenent els objectius del curs anterior cada grup té el seu torn de colònies pel que es van realitzar dos torns de colònies a Sant Marçal i dos torns de campaments a Joanetes.

El curs 81-82 ens es cedida la casa de Pedra de lloguer. S'han de realitzar moltes obres per condicionar-la. Els monitors, juntament amb un grup de pares, pugen per arreglar-la. Amb Pedra arreglada es fan dos torns de colònies i se'n va de campaments a les Lloses.

En el curs 83-84 es produeix una renovació de monitors procedents del grup de grans. Se'ls bateja amb el sobrenom de "palangas". A partir d'aquest any a tots els ajudants de monitor se'ls coneix per aquest mot. Es realitzen dos torns de colònies a Pedra i dos torns de campaments a Maçanet de Cabrenys.

Curs 84-85. Es fa una reunió d'un dia sencer als locals del Servei de Colònies de Vacances per forjar una nova ideologia. El resultat d'aquesta reunió és el nou ideari del centre que encara perdura. Enguany, a banda de les habituals colònies i campaments, es realitza una ruta per Osca amb el grup dels grans.

El curs 85-86 el Patronat compra la casa de Pedra, s'inicien les obres d'ampliació i millora de la casa atenent la normativa que dicta la Generalitat de Catalunya, obres que encara perduren i que no van impedir que es faran dos torns de colònies. Es torna a Joanetes per fer un torn de campaments. El grup de grans se'n va de ruta per Astúries.

En el curs 86-87 es produeix un canvi de responsable i assumeix aquest càrrec el Juanjo Sánchez.

Durant aquests quinze anys han canviat força coses. El Patronat Barcelonès de Promoció Social ens continua donant suport, tot i que les persones que el formen han anat canviant.

La mitjana d'edat de monitors ha baixat, fa uns 5 anys la mitjana oscil·lava entre els 21 anys, mentre que enguany la mitjana se situa en 19 anys.

Però hem de destacar que, durant aquests 15 anys, no només hem treballat amb els xavals que ens venien al centre, sinó que com a objectiu principal sempre hem intentat obrir-nos cap al barri i promocionar-lo.

Això ho hem realitzat per dues vessants, una muntant actes infantils i una altra col·laborant amb les entitats del barri. A nivell d'actes infantils s'han muntat infinits, des de les campanyes i festivals pro-colònies, gimcanes, kermeses, carnavals, titelles, grups d'animació, revetlles i un sense fi de coses. Darrerament aquests actes se centren en el marc de la Festa Major i en el Carnaval.

El contacte amb altres entitats del barri ha anat augmentant gradualment fins a arribar al contacte permanent existent avui dia. Formem part de la Comissió de Festes que és l'òrgan que s'encarrega de programar tots els festejos que s'han realitzat al barri. Els monitors formem part d'altres entitats com el Casal de Joves, la JOBAC, la Parròquia, el bàsquet, el Club Ciclista, l'Associació de Veïns.

Els monitors participen en les activitats extraescolars del Col·legi Parroquial, que és l'entitat que ens avala.

D'altra banda, i a nivell intern hi ha hagut nombrosos grups i fets que tots recordem i que han anat desapareixent a poc a poc. La Lluïsa i les seves famoses reivindicacions per fer un barri millor.

El taller de muntanyisme que va funcionar des de l'any 1972 i que ha perdurat fins fa poc i que des d'aquí lamentem la seva desaparició.

La revista, el "Tumbita".

Però hi ha coses que encara perduren i que són característiques de La Pinya, les colònies a Pedra, la recollida d'ampolles, les males olors i les inundacions, els tallers de guitarra, nines, teatre, fotografia, la secretaria, la sala monis...

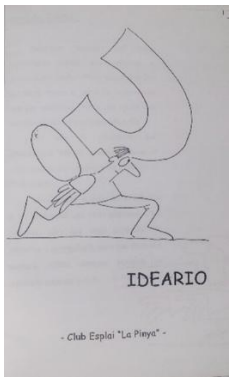
Però el més important de tot és que al llarg d'aquests 15 anys tots els monitors que hem passat per La Pinya, hem sacrificat, desinteressadament, el nostre temps lliure per educar el temps lliure de l'infant i estem plenament satisfets perquè creiem que hem aconseguit, en major o menor grau, ajudar el xaval en el seu creixement personal.

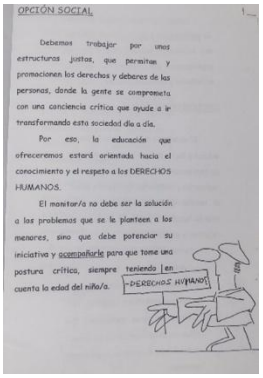
Constatar que una gran part dels xavals que han passat per La Pinya han estat o són monitors o han marxat a formar part d'altres entitats on han format altres grups.

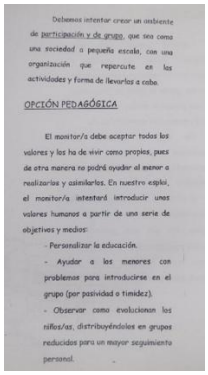
Només una cosa més. Agrair a tots els monitors, col·laboradors, cuiners, intendents, talleristes, pares i infants, tota la seva desinteressada col·laboració, gràcies als quals s'ha pogut i s'està fent Pinya.

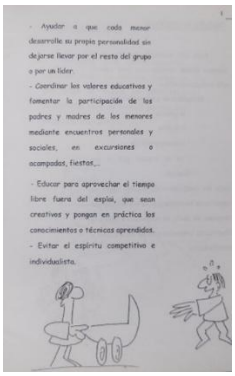
Volem agrair a l'Iñaki Echebarria, l'Alfonso Romero, el Manuel Morote, el Jordi Bustos i el Jordi Gracia, tot el material fotogràfic que ens ha permès realitzar aquest audiovisual.

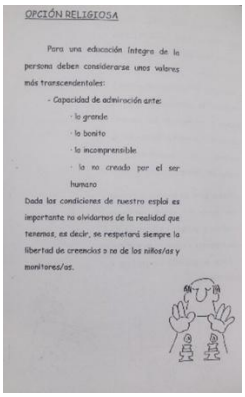
ANY 1999 - IDEARI PINYA

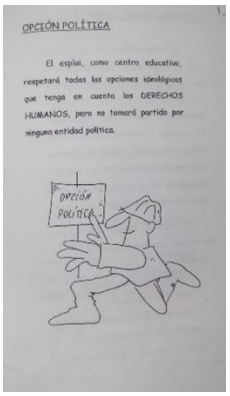

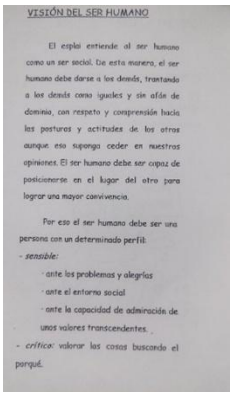

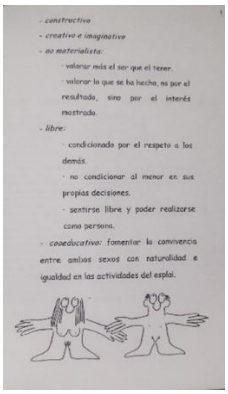

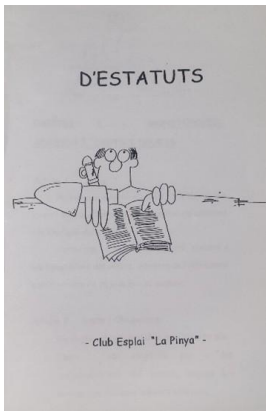

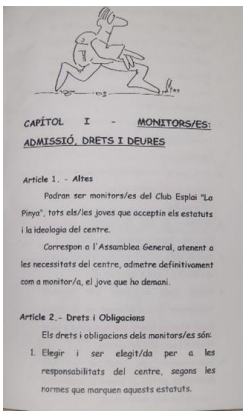

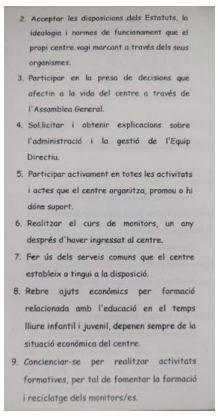

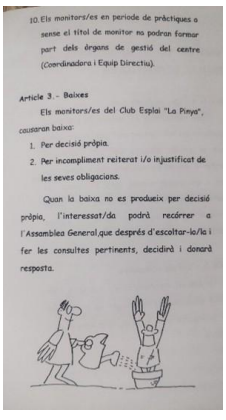

ANY 1999 - ESTATUTS PINYA

CAPÍTOL II - MONITORS/ES EN PERIODE DE PRÀCTIQUES

Article 4.- Qui en forma part

Són monitors/es en periode de pràctiques aquells/es qui tot formant part del centre, estan fent un procés educatiu per tal d'esdevenir monitor/a. Aquest periode serà com a mínim d'un curs i es complementarà amb el curset de monitors. Durant el primer curs, no poden participar en els òrgans de gestió del centre (Coordinadora i Equip Directiu).

Article 5.- Qui els acompanya

Ho fan els monitors/es del seu grup amb suficient experiència i recorregut en el món del lleure, acompanyats de la resta dels monitors/es del centre.

CAPÍTOL III - ORGANITZACIÓ DEL CENTRE

L'Assemblea General

Article 6.- Definició

1. L'Assemblea General és l'òrgan suprem del centre; els monitors/es en formen part per dret propi i irrenunciable, amb veu i vot no delegable.
2. Els monitors/es del centre, reunits en Assemblea General legalment constituïda, decidiran en votació els assumptes que siguin competència de l'Assemblea. La decisió serà presa si hi ha dos terços de vots favorables en la primera votació o la meitat més un en la segona. Les votacions podran ser secretes si així ho sol.licita almenys un monitor/a.
3. Tots els monitors/es quedaran subjectes als acords de l'Assemblea General, incloent-hi els absents, els qui en discrepin i els presents que s'hagin abstingut de votar.

Article 7.- Competències

1. Modificar els estatuts del centre.
2. Adoptar els acords relatius a la representació legal, gestió i defensa dels interessos del centre.
3. Controlar l'activitat i la gestió de l'Equip Directiu.
4. Aprovar els pressupostos anuals de despeses i ingressos, i la memòria anual d'activitats.
5. Elegir els membres de l'Equip Directiu, destituir-los i substituir-los.
6. Admetre i donar baixa als monitors/es del centre.
7. Dissoldre i liquidar l'associació.
8. Presentar una proposta dels possibles canvis en l'Equip Directiu o dels monitors/es.

Article 8.- Funcionament

1. L'Assemblea General es reunirà en sessió ordinària com a mínim dos cops al curs.
2. L'Assemblea General es reunirà amb caràcter extraordinari sempre que calgui, a requeriment de l'Equip Directiu, o bé, quan ho sol.liciti un nombre de monitors/es del centre que representi un terç de la totalitat.
3. La convocatòria de les assemblees generals, tant les ordinàries com les extraordinàries, es farà per escrit, on s'especificarà el dia, l'hora, el lloc de la reunió, i l'ordre del dia.
4. Les reunions de l'Assemblea General les presidirà el/la Responsable General. Si no hi és, el substituirà els altres membres de l'Equip Directiu. Actuarà com a Secretari/a qui ocupi el mateix càrrec a l'Equip Directiu.
5. El secretari/a redactarà l'acta de cada reunió amb extracte de les deliberacions, el text dels acords que s'hagin adoptat i el resultat de les votacions. Al començament de cada reunió de l'Assemblea General es llegirà un breu resum dels assumptes acordats a la sessió anterior i temes pendents, a fi de que s'aprovi o s'esmeni.
6. L'Assemblea General quedarà legalment constituïda en primera convocatòria amb l'assistència dels dos terços dels monitors/es presents. Quedarà vàlidament constituïda en segona convocatòria amb qualsevol nombre de monitors/es presents. La segona convocatòria s'haurà de fer mitja hora després de la primera i amb la meitat més un dels monitors/es del centre.

Equip Directiu

Article 9.- Definició

1. Regirà, administrarà i representarà el Club Esplai "La Pinya" l'Equip Directiu, que està format per monitors/es amb un mínim de dos anys al centre i amb el corresponent títol. Ocuparan els següents càrrecs:
   a. El/la Responsable
   b. L'Administrador/a
   c. El Secretari/a
2. L'elecció dels membres de l'Equip Directiu es farà per votació de l'Assemblea General.
3. Els membres de l'Equip Directiu exerciran el càrrec durant un periode mínim d'un curs.
4. El cessament dels càrrecs abans d'extingir-se el termini reglamentari del seu mandat podrà esdevenir-se per:
   a) Dimissió voluntària presentada mitjançant un escrit en el qual s'exposin els motius.
   b) Malaltia que incapaciti per exercir el càrrec.
   c) Baixa com a membre del centre.
   d) Sanció per una falta comesa en l'exercici del càrrec.
5. Les vacants que es produeixin en l'Equip Directiu es cobriran en la primera Assemblea General que tingui lloc.

Article 10.- Competències

L'Equip Directiu té les facultats següents:

1. Representar, dirigir i administrar el centre de la manera més àmplia que reconegui la Llei; així mateix, complir les decisions preses per l'Assemblea General, d'acord amb les normes, instruccions i directrius que aquesta Assemblea estableixi.
2. Pendre els acords que calgui en relació amb la compareixença davant dels organismes públics i per exercir tota mena d'accions legals i interposar els recursos pertinents.
3. Convocar l'Assemblea General i controlar que es compleixin els acords que s'hi adoptin.
4. Presentar el balanç i l'estat de comptes de cada exercici a l'Assemblea General perquè els aprovi, i confeccionar els pressupostos de l'exercici següent.
5. Elaborar la memòria anual d'activitats i sotmetre-la a l'aprovació de l'Assemblea General.
6. Dur a terme les gestions necessàries davant d'organismes públics, entitats i altres persones, per aconseguir:
   a. subvencions i altres ajuts.
   b. l'ús de locals o edificis que puguin arribar a ser un lloc de convivència i comunicació pels interessos del centre.
7. Ombrir comptes corrents i llibretes d'estalvis a qualsevol establiment de crèdit d'estalvi i disposar dels fons que hi hagi en aquest dipòsit.
8. Resoldre provisionalment qualsevol cas que no s'hagi previst als estatuts i donar-ne comptes a la primera Assemblea General.
9. Qualsevol altra facultat que no estigui atribuïda d'una manera específica a algun altre òrgan de govern de l'associació o que li hagi estat delegada expressament.
10. Vetllar per la coordinació amb altres entitats i associacions del barri. L'Equip Directiu podrà delegar part d'aquestes funcions en monitors/es del centre.
11. L'Equip Directiu convocarà la primera Assemblea General de l'inici de curs.
12. Crearà els grups de treball dels monitors/es tenint en compte les preferències dels monitors/es i amb possibilitat de ser modificats davant d'una Assemblea General on dos terços dels monitors/es no hi estiguin d'acord amb la proposta.

Article 11.- Funcionament

1. L'Equip Directiu, convocat prèviament pel Responsable General o per la persona que el substitueix, es reunirà en sessió ordinària amb la periodicitat que els seus membres decideixin, i que en cap cas no podrà ser inferior d'un cop al mes.
2. Es reunirà en sessió extraordinària quan la convoqui amb aquest caràcter el/la Responsable General, o bé, si ho sol.licita un dels membres que la composen.
3. Els membres de l'Equip Directiu estan obligats a assistir a totes les reunions que es convoquin.
4. L'Equip Directiu pendrà els acords per majoria simple de vots.
5. L'Equip Directiu podrà delegar alguna de les seves facultats en una o diverses comissions o grups de treball. També podrà nomenar un o uns quants mandataris/es per exercir la funció que l'Equip Directiu els confiï amb les facultats que cregui oportú conferir-los en cada cas.
6. Els acords de l'Equip Directiu es faran constar al llibre d'actes.

El/la Responsable General

Article 12.- Definició i funcions

El/la Resp. Gral serà el president/a de l'Equip Directiu. Són pròpies del/la Responsable General les funcions següents:

1. La direcció i representació legal del centre, per delegació de l'Assemblea General i l'Equip Directiu.
2. La presidència i la direcció de debats, tant de l'Assemblea General, com de l'Equip Directiu, i de la Coordinadora, si cal.
3. Emetre un vot de qualitat decisori en els casos d'empat.
4. Establir la convocatòria de les reunions de l'Assemblea General i de l'Equip Directiu.
5. Visar les actes i certificats confeccionats pel Secretari/a.
6. Les atribucions restants pròpies del càrrec i les que li deleguin l'Assemblea General o l'Equip Directiu.
7. En cas d'una situació d'incoherència amb la línia pedagògica de l'Esplai, el/la Responsable té un vot de qualitat decisòrio.

* El/la Responsable General serà substituït/da, en cas d'absència o malaltia, per un dels membres de l'Equip Directiu.

L'Administrador/a

Article 13.- Definició i funcions

L'Administrador/a tindrà com a funció la custòdia i el control dels recursos del centre, com també l'elaboració del pressupost, el balanç i la liquidació de comptes. Portarà un llibre de caixa. Signarà els rebuts de quotes i altres documents de tresoreria. Pagarà les factures aprovades per l'Equip Directiu. Ingressarà el que sobri en dipòsits oberts en establiments de crèdit o d'estalvi.

El Secretari/a

Article 14.- Definició i funcions

El Secretari/a ha de custodiar la documentació de l'associació, aixecar, redactar i signar les actes de les reunions de l'Assemblea General i l'Equip Directiu, redactar i autoritzar les certificacions que calgui lliurar, i també portar el registre d'inscripcions dels nens i nenes de l'esplai.

S'encarregarà de donar informació sobre formació i activitats de l'Escola de l'Esplai, del MCEC, o d'altres entitats, a tots els monitors/es del centre.

La Coordinadora

Article 15.- Definició

La Coordinadora és l'òrgan executiu i decisori entre Assemblees Generals i està formar per un responsable de cada grup del centre i com a mínim un dels membres de l'Equip Directiu.

Els responsables de grup han de tenir com a mínim un any d'antiguitat en el centre, haver estat escollit pels monitors/es del seu grup i tenir el títol de monitor de lleure. La durada mínima del càrrec és d'un curs.

Article 16.- Competències

1. Coordinar els diferents grups del centre i les seves activitats.
2. Executar els acords de l'Assemblea General.
3. Proposar al/la Responsable General la convocatòria d'Assemblea General.
4. Programar el funcionament del centre d'acord amb les directrius de l'Assemblea.
5. Vetllar per la coordinació i la relació entre els diferents monitors/es del centre.
6. Vetllar per la formació dels monitors/es del centre.
7. Vetllar pel funcionament dels càrrecs de material, secretaria i neteja.

Article 17.- Funcionament

1. La Coordinadora es reunirà ordinàriament un cop a la setmana. Serà convocada pel membre de l'Equip Directiu que hi assisteixi regularment.
2. El/la Responsable General el convocarà de manera extraordinària, a petició de l'Equip Directiu o de la meitat més un dels responsables de grup.
3. El/la membre de l'Equip Directiu porta el ritme de la Coordinadora i el modera.
4. Les decisions es pendran seguint la mateixa normativa establerta per l'Assemblea General.
5. Per poder-se celebrar hi ha d'haver les dues terceres parts dels responsables de grup. Els acords s'hauran de comunicar a l'Equip Directiu, que els ratificarà i farà constar el acta.

Les Comissions o grups de treball

Article 18.- Definició

1. La creació de qualsevol comissió o grup de treball, la plantejaran els monitors/es del centre que vulguin formar-lo, que n'assabenten a l'Equip Directiu i explicaran les activitats que s'han proposat dur a terme.
2. Les seves actuacions hauran de ser supervisades per la coordinadora, que pendrà les decisions oportunes sobre les propostes realitzades.

1993 – TROBADA A L'ESCOLA BERNARDO BOIL

Amb l'esplai encara en funcionament es va fer una trobada a l'escola Bernardo Boil del barri en la que van ser presents algunes de les persones que van fundar La Pinya i un munt de monitors i monitores de diferents èpoques de l'esplai. Es va sopar, cantar, ballar i es van fer diversos parlaments per part d'alguns dels assistents.

2011 – TROBADA A LA FONTCALDA

Després de deu anys del tancament de l'esplai es va fer una trobada a la Fontcalda on ens vam ajuntar uns quants monitors de diferents èpoques de La Pinya.

2018 - MINI TROBADA A L'ÀREA DE LLEURE LES ARENES

2019 - RAJOLES DEVANT DELS LOCALS

Al llarg dels seus més de trenta anys de vida, La Pinya va contribuir a la realització d'activitats educatives i lúdiques al Bon Pastor, i es va convertir en un dels esplais amb més solera de la ciutat. Com a record a la seva tasca l'Ajuntament va col·locar a la vorera, davant del que havia estat el local de l'esplai, unes rajoles amb el nom de l'esplai. (Primera Intervenció del Sistema de la Memòria Històrica del Bon Pastor)

2020 - INTENT D'ORGANITZACIÓ TROBADA DEL 50è ANIVERSARI

Poc abans de la pandèmia i quan es complien els 50 anys de la fundació de l'esplai ja es va intentar en una reunió, amb sopar a casa de la Cristina Manresa i l'Iñaki Echebarria, organitzar una trobada per reunir totes aquelles persones que alguna vegada van estar relacionades amb aquella gran família que va ser La Pinya; idea que es va truncar amb els dos anys en què vam estar inoperants pel COVID.

No va ser fins a la tardor del 2024 i a petició del recent inaugurat CENTRE D'ESTUDIS - ARXIU VILABESÒS, quan es van reprendre les iniciatives que ja havien sorgit quatre anys enrere per deixar testimoni escrit del que havia significat La Pinya per al barri del Bon Pastor.

2024 - TROBADA AL BON PASTOR PEL 55è ANIVERSARI

PUBLICACIÓ AL DIARI DIGITAL "L'ANDREUENC"

Societat

Dissabte se celebrarà la trobada de l'antic esplai La Pinya del Bon Pastor

SOCIETAT Joan Pallarès
03/10/2024

Nascuda l'any 1969 a la Parròquia del Bon Pastor per la tenacitat d'un capellà que sabia que allà calia una cosa així i amb un grup d'entusiastes que suplien la manca de coneixements i experiència amb engrescament i molta il·lusió, la seva història sorprèn tant que sembla impossible i, per a que no es perdi, des del CEAV, Centre d'Estudis-Arxiu Vilabesòs Baró de Viver-Bon Pastor, avui l'estan documentant i recollint material i testimonis. Es tracta d'un treball de molt de mèrit ja que han arribat a aplegar més de 1.800 fotografies d'aquelles activitats.

La Pinya va durar fins a l'any 2001, més de trenta anys, és a dir, tota una generació. Aleshores el Bon Pastor havia canviat, com la societat, i les coses ja no s'improvisaven. Van anar apareixent regulacions, titulacions, normatives i, fins i tot, una administració que, malgrat que es preocupava més pels barris, havia posat en marxa una manera de fer feixuga i asfixiant: les coses ja es feien d'una altra manera.

La seva existència va procurar un espai de convivència i creativitat per al jovent.

La Pinya va ser molt més que un esplai o un centre de lleure. Avui és difícil d'explicar i, potser, només ho poden entendre els que ho varen viure, perquè era com una família ben avinguda, com un clan, una colla d'apassionats i engrescats, amb ganes de passar-s'ho bé, aprenent molts coses i amb els ulls ben oberts a la vida en aquells anys infantils i juvenils que, com una esponja, la nostra vida ho absorbeix tot.

Cap el 2020 es va pensar en celebrar els cinquanta anys i tot estava preparant-se per a fer-ho quan aquelles noticies alarmants que si un virus de la Xina, que si una grip d'un rat penat, van aturar-ho tot. Durant molt de temps, la vida es va aturar i ningú no pensava en trobades i reunions, per altra banda prohibides, restringides o ajornades 'sine die'.

La Pinya era voluntariat en estat pur, ja que per ser monitor només calia tenir-ne ganes; per fer de cuinera, saber remenar l'olla; i pares i mares ajudaven en el que calia, de manera que tothom feia de tot i no calien titulacions ni permisos. Tampoc no s'esperaven ajudes d'un ajuntament llunyà o una administració desconeguda: tot era precari, però les excursions, les colònies, les acampades o tantes altres activitats, en definitiva, tot tirava endavant.

Ara sí, La Pinya celebrarà l'esperada trobada, no serà el 50, serà el 55 aniversari, que tindrà lloc el proper dissabte, 5 d'octubre, a les 18h al pati de l'Escola Parroquial del Bon Pastor, on tothom que va estar vinculat a La Pinya serà ben rebut, hagués estat cuiner, infant o monitor, tant se val, i tant se val que estigués molts anys o només anés a unes colònies. Tothom serà ben rebut i fins ara ja hi ha inscrites 130 persones. Serà una trobada festiva i plena de sorpreses a més de ser un bon homenatge a aquells que ja fa mig segle van entendre que els nens i les nenes del Bon Pastor també mereixien unes colònies i un lleure i ho feren possible gràcies al seu esforç i sense més ajuda que les seves mans.

PARLAMENTS i FOTOS DE LA TROBADA

CHEMARI PALÀ

Estimats amics, benvolguts tots.

Qui, ara, hauria de prendre la paraula és l'amic Joaquim Cuadrada que, malauradament, fa poc ens va deixar.

D'altres com ell, que tots tenim en el pensament i en el cor, tampoc, malauradament, poden estar avui entre nosaltres per viure aquests moments tan entranyables...

En Joaquim, juntament amb la seva muller Mª Àngels, foren els iniciadors o fundadors de les colònies de La Pinya, a la rectoria de Pedra, el mes de juliol de 1969, ara fa 55 anys.

Jo vaig arribar-hi – de retruc – a través del capellà de Bellver de Cerdanya, amb qui havia compartit estudis en el seminari de La Seu d'Urgell i també experiències de campaments d'estiu.

A Pedra, necessitaven un monitor amb una certa experiència i m'hi vaig afegir de bon grat: dos torns el 1969, els quatre de 1970 i el que va seguir després...

La resta – amb dates, noms de persones entranyables i nom de llocs que han acollit el decurs, no sempre fàcil, de les nostres colònies - és història que trobareu escrita en les memòries que un grup d'entusiastes voluntaris estant preparant des de fa setmanes i que properament veurà la llum

Les anècdotes i les experiències viscudes - de totes classes i colors - per tots nosaltres, al llarg de més de 30 anys, segur

que donarien per una sèrie de Netflix de vàries temporades...

El que voldria aportar avui és una reflexió personal - necessàriament breu - centrada en dos punts:

- Primer: crec que el que va definir l'experiència fundacional de La Pinya fou la suma de diferents factors:

l'altruisme desinteressat - el compromís social - la comunió de valors i la recerca d'una activitat – d'una aventura si voleu – que omplís de sentit els anhels juvenils (aleshores érem més joves que ara) anhels juvenils deia, d'un grup de persones, que compartíem el que podríem anomenar afinitats electives.

Anhels de potenciar els valors humanístics que teníem a l'abast:

gaudir de la natura, de la joia de viure, del cant, de l'esforç, de la companyonia, de la superació de les dificultats, amb sentit de solidaritat i convivència.

Compartir i inculcar en nens i nenes, en nois i noies, un aprenentatge de vida, fonamentat en uns valors que la fessin digna de ser viscuda.

- En segon lloc: crec que la continuïtat del fenomen tan singular de La Pinya, no s'explica sense una mena de fil vermell que s'ha salvaguardat i s'ha transmès, com una herència preuada, al llarg dels anys: l'amistat, la

xarxa d'amistats que s'ha anat teixint i de la qual la presència multitudinària de tots vosaltres n'és la prova més fefaent.

Aquesta xarxa tenia, al meu parer, una ànima, un cor, que no va deixar de bategar i que va fer que, el que en un moment determinat, havia aparegut provinent de fora acabés arrelant fortament dins del barri a través de les relacions humanes com si fossin vasos comunicants: aquesta ànima, aquest cor té un nom: la il·lusió o la passió.

En moments així, m'agrada repetir el pensament, la divisa que, per a mi, sempre ha estat l'eix de la meva activitat educativa i formativa: a la gent li agrada el que a tu t'apassiona.

Puc donar fe que els primers monitors que jo em vaig trobar, molts d'ells avui entre nosaltres, eren apassionats de la tasca formativa de les colònies i dels centres d'esplai. Apassionats de compartir, generosament, la joia de viure.

Que aquella passió va engrescar a seguir-la a qui la va poder experimentar, a qui la va poder tastar, ho demostra la celebració multitudinària d'avui.

Jo, només puc donar gràcies d'haver-la viscut.

Moltes gràcies!

IÑAKI ECHEBARRIA

El Nadal de 1971 hi va haver una discrepància molt forta sobre la forma de dur a terme la tasca educativa entre un grup nombrós dels iniciadors de La Pinya amb el Patronat de la Fundació propietària dels locals de La Pinya i de la casa de Pedra. Això va provocar el tancament dels locals i de l'activitat que s'hi desenvolupava. Per voluntat dels monitors que volien seguir i la col·laboració de l'Escola Parroquial del Bon Pastor, es van organitzar unes colònies el juliol del 72 a Cerdans, a prop d'Arbúcies. Les colònies van ser un èxit i es va decidir que calia aconseguir reobrir els locals per donar continuïtat al projecte inicial. Una delegació de monitors liderada per la Margarita Clarassó va negociar amb representants del Patronat, la família Delàs la reobertura per a activitats durant la setmana, però no es va poder disposar de la casa de Pedra fins a l'any 1976.

Es va reobrir el local, i es van organitzar les activitats dels tres grups (grans, mitjans i petits) que incloïen activitats i tallers diversos d'acord amb les diverses necessitats als locals i també sortides de muntanya, culturals... els caps de setmana.

En els anys següents les colònies es van dur a terme en diferents indrets. Cada any un grup de monitors feia guàrdia i dormia al carrer Avinyó fent cua com es fa actualment per a les entrades dels concerts, per poder escollir i disposar d'una casa de colònies. Així vam anar a parar a fer colònies a Catllaràs (1973). No en vam ser gaire conscients d'ocupar un monument construït per l'Antoni Gaudí.

I posteriorment a altres llocs que ja se citen en el document.

Voldria ressaltar algunes qüestions. La història i la contribució al barri de La Pinya que va durar més de trenta anys es va basar en la qualitat humana i la generositat dels monitors i monitores, cuineres, alguns pares, i dels xavals... Vam tenir molta sort de no tenir problemes o accidents importants excepte algun ensurt per pèrdua de xavals perquè la manca de formació específica i de títols es va compensar amb la dedicació, generositat i bon criteri de tothom.

A més, el que va definir profundament la tasca va ser que al llarg de tots els anys es va ensenyar a pescar sense regalar la canya, es va educar en valors rellevants i això va fer que hi hagués un reemplaçament generacional molt important de monitors. Xavals i xavales que havien estat nens i nenes van ser després excel·lents monitors i responsables. Aquí hi ha una bona representació. I al llarg dels anys hi va haver un clima d'amistat, compromís i companyonia extraordinari de manera que els primers que s'han enriquit i crescut personalment han estat els mateixos monitors i monitores. Això explica que a La Pinya, van poder treballar desinteressadament més de 150 monitors i al voltant de dos mil/tres mil xavals i xavales.

Tot i que evitem nomenar persones perquè cometríem oblits importants, sí que vull esmentar que en la trajectòria del Club i especialment de la casa de Pedra van jugar un paper substancial les religioses del Nen Jesús amb la Mireia Galobart al cap posant els seus recursos econòmics perquè La Pinya i altres col·lectius poguessin disposar de la casa.

Felicitats a tots els presents i als que no ens han pogut acompanyar en aquesta jornada.

Barcelona, 5 d' octubre de 2004

EPÍLEG

La publicació que teniu a les vostres mans ha estat un projecte dut a terme gràcies a una iniciativa del CENTRE D'ESTUDIS ARXIU VILABESOS de Barcelona, juntament amb l'interès d'algunes persones relacionades amb el CLUB D'ESPLAI LA PINYA per recollir tota aquella informació referida a l'esplai, amb la consideració que LA PINYA ha estat una entitat amb una projecció tan important al Bon Pastor que justifica que perduri de manera escrita.

Ha estat un treball llarg i difícil, ja que hi havia poca documentació escrita, però alguna cosa quedava en la memòria de tots els que d'alguna manera hem format part d'aquella estupenda iniciativa.

L'elaboració d'aquest document s'ha dut a terme per un grup de persones més o menys estable, però hem comptat amb la col·laboració i participació de moltes d'altres, així com entitats, agrupacions, particulars... a les que hem recorregut per documentar aquest treball i als que, des d'aquestes línies, els hi donem les gràcies.

Segurament haurem de disculpar-nos per algunes incorreccions, omissions o imprecisions, però s'ha de de tenir en compte que tots els documents i fotografies que aquí es mostren han estat analitzats per diverses de les persones que hi podrien estar relacionades, amb la intenció de verificar i aproximar al màxim les dades.

Només dir-vos que ha estat un veritable plaer el poder rememorar tantes i tantes històries, amb tantes i tantes persones, les que hem treballat en aquest projecte i les que ja no hi son però que van deixar la seva empremta. Ens hem sentit uns privilegiats per haver pogut gaudir durant més d'un any i mig amb l'elaboració d'aquest document.

AUTORS DE LA PUBLICACIÓ

Les persones que han dut a terme l'elaboració d'aquesta memòria han sigut: el Chemari Palà, l'Iñaki Echebarria, la Cristina Manresa, la María Rosa Hernández, el Manuel Morote, el Jordi Gracia, el Jordi Bustos, el Pedro Lebrero, el Juanjo Sánchez i el José Manuel Higueras i un munt de persones que, de manera desinteressada, han aportat documents, escrits, fotografies i sobre tot el seu temps per poder aconseguir el nostre objectiu. Des d'aquestes línies els hi donem les gràcies.